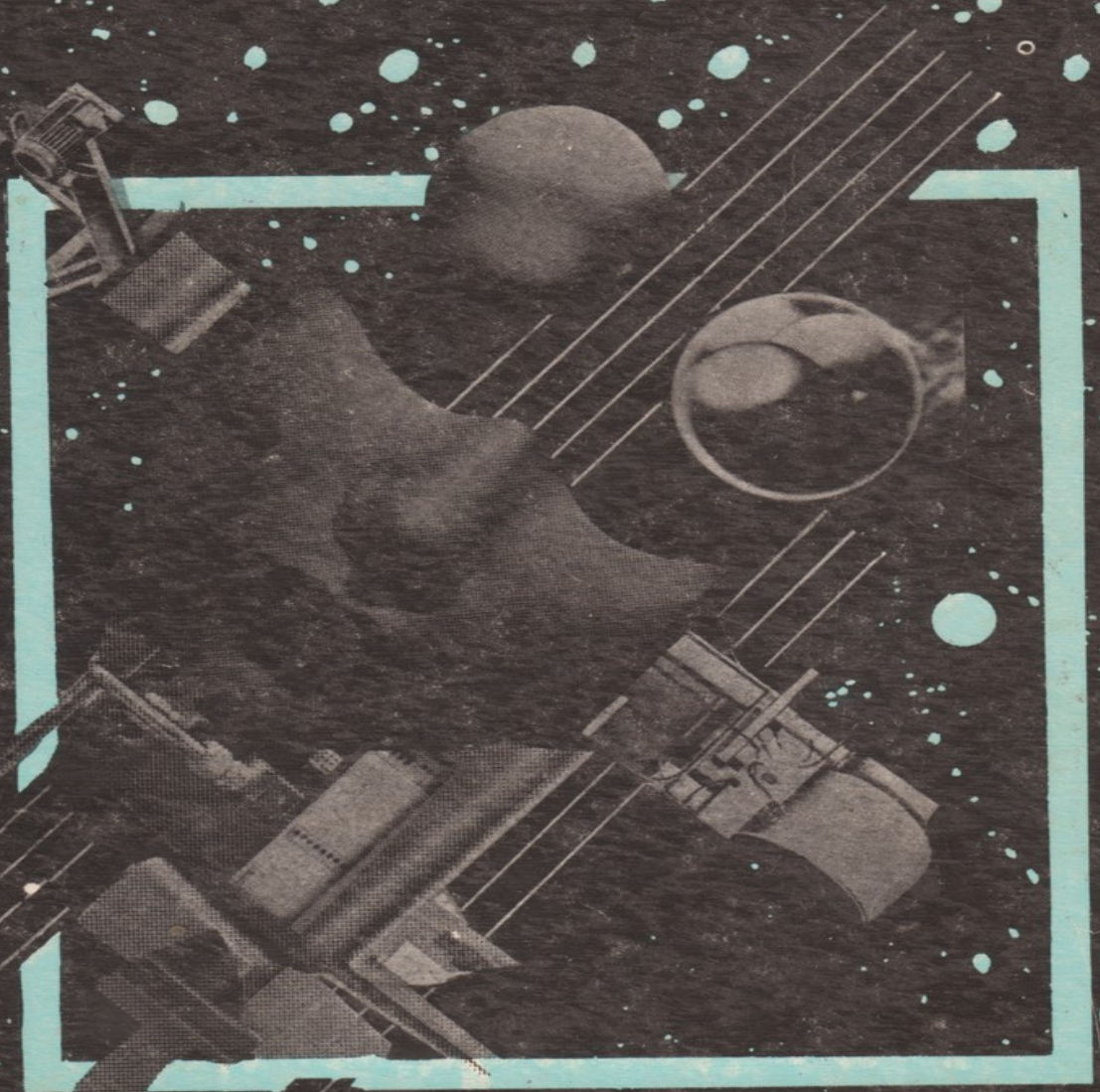

АНДРОМЕДА

ФРЕД ХОЙЛ
ДЖОН ЕЛИЪТ

ИЗДАТЕЛСТВО „ХРИСТО Г. ДАНОВ“

ФРЕД ХОЙЛ, ДЖОН ЕЛИЪТ АНДРОМЕДА

Превод: Юлиана Цветкова

chitanka.info

Англия, 70-години на 20 век.

Нов радиотелескоп, проектиран от младите учени Джон Флеминг и Денис Бриджър, под ръководството на професор Ренйхар, е издигнат в Болдършо Фел. Непосредствено преди официалното му откриване, телескопът улавя сигнал от далечната галактика Андромеда. Изследвайки сигнала, Флеминг разбира, че това е информация, която съдържа проект и данни за създаването на сложна изчислителна машина. Британското правителство разрешава строежа на този свръхкомпютър във военната база Торнес в Шотландия. Към екипа в Торнес се включва и биолога Маделин Доней, която получава от машината всички необходими данни за създаването на жива клетка. Създавайки живо създание по инструкциите на машината, Флеминг започва силно да се съмнява в целите, с които е изпратен космическия сигнал от Андромеда.

ПЪРВА ГЛАВА

АСПИРАЦИИ

Когато приближиха Болдършо Фел, през облаците вече се процеждаше светлина. Джуди седеше до професора на задната седалка на служебната кола, която плавно се носеше по пътя от Болдършо към хълмистата пустош; надничаше с надежда през прозореца, но успяха да видят телескопа едва когато бяха почти на билото.

Появи се пред тях изневиделица — три гигантски колони, чиито върхове се събираха в триъгълна арка, тъмна и гола на фона на помръкналото небе. Между колоните се намираше вдълбана в земята бетонна чаша с размерите на стадион, а над нея от центъра на арката висеше по-малка метална чаша, обърната надолу, с насочена към земята антена. В първия момент размерите на всичко това не поразяваха; то просто не се вместише в околния пейзаж. Едва когато колата спря долу, Джуди започна да осъзнава колко е голямо. Никога не беше виждала подобно нещо — тъй своеобразно и завършено цяло като скулптурна група.

Независимо че изглеждаше странна, надвисналата над тях грамада с нищо не загатваше за невероятното и пагубно бъдеще, което скоро щеше да се роди от нея.

Излязоха от колата и спряха за миг, а мекият свеж въздух нахлу в ноздрите и дробовете им; вдигнаха удивен поглед към трите гигантски колони, към металния рефлектор, проблясващ високо над главите им, към бледия небесен свод отвъд него. Тук-там на пустото било наблизко имаше няколко ниски постройките и бойни редици от антени, оградени с телена мрежа. Беше тихо, само вятърът свиреше край пилоните и пееха дъждосвирци, а хората почти можеха да усетят как огромното ухо от бетон и метал напрегнато се вслушва в звездите.

После професорът поведе Джуди към главната сграда — ниска постройка с каменна фасада, недовършен вход и току-що направена площадка отпред. Работници поставяха указателни табелки и колоните

на входната врата и ги боядисваха — всичко изглеждаше съвсем ново и ярко се открояваше на фона на меките тъмни очертания на хълма.

— Имаме какви ли не помощни съоръжения — каза професорът, като махна лекичко с ръка. — Тук е главният център за управление.

Прехвърлил шейсетте, дребен, спретнат и любезен, той приличаше на домашен лекар.

— Цяло бебе! — възкликна Джуди.

— Бебе ли? Това е най-голямото, на което съм давал живот. Цели десет години родилни мъки.

Той ѝ намигна и малките му черни обуца затопуркаха по стълбите към центъра.

Фоайето имаше недовършен вид, но в същото време изглеждаше познато — неизбежния облицован с дървени плоскости таван, неизбежния мозаечен под, гладките неизмазани тухлени стени и флуоресцентното осветление. Имаше телефонен апарат на стената и шадраванче, отляво и отдясно се намираха две малки врати, а срещу входа се виждаше двойна врата — това бе, кажи-речи, всичко. Зад двойната врата се чуваше слаб свистящ звук. Когато професорът я отвори, свистенето се усили. Звучеше като радиосмущение.

Докато минаваха през вратата, оттам излезе човек с кафяв работен комбинезон. За миг той срещна погледа на Джуди, ала щом тя помръдна устни, погледна настрани.

— Добър вечер, Харис — поздрави го професорът.

Влязоха в командната зала — центъра на обсерваторията. В другия ѝ край панорамен прозорец гледаше към гигантската скулптура отвън, а срещу него имаше огромен метален пулт като клавиатура на орган, снабден с бутони, лампички и превключватели. Няколко млади мъже работеха на пулта, обръщайки се от време на време за информация към двата компютъра, които се намираха във високи метални шкафове от двете му страни. Едната стена бе покрита с увеличени фотографии на звезди, направени с оптичен телескоп, а две трети от другата бе остъклена и зад нея се виждаше как други млади хора се занимават с оборудването в една вътрешна стая.

— Церемонията по откриването ще се състои тук — каза Рейнхарт.

— А къде ще разбие министърът бутилката шампанско, ще пререже лентата или каквото там ще прави?

— На пулта. Ще натисне един бутон и ще го пусне в действие.

— Още ли не работи?

— Не. В момента сме в изпитателен период.

Джуди стоеше до вратата и се опитваше да обхване всичко с поглед. Тя бе от ония симпатични млади жени, които по-често наричат красиви, отколкото хубавички, със свеж тен, живо интелигентно лице и изключително приятни, малко несръчни маниери. Човек можеше да я вземе по-скоро за медицинска сестра, чиновничка или просто за възпитаничка на добра хокейна школа. Имаше доста големи длани и тъмносини очи. Под мишница носеше куп листовки и брошури, които измъкна и заразглежда, сякаш така щеше да разбере всичко, което виждаше.

— Това е най-големият радиотелескоп, ъ-ъ-ъ, в света — професорът се огледа с щастлива усмивка. — Разбира се, не е толкова голям, колкото един интерферометър^[1], но може да бъде насочван. Фокусира се чрез малкия рефлектор на върха и по този начин може да проследи движещ се в небето радиоизточник.

— Разбрах, че има и други радиотелескопи, които работят на същия принцип. — Джуди потупа купчината листове.

— Така е. Имаше ги и преди, когато започнахме строежа на този — което ще рече преди няколко години. Но те нямат неговата чувствителност.

— Защото този е по-голям ли?

— Не само затова. А и защото имаме по-прецизна приемателна апаратура. Тя ще ни даде по-добро съотношение сигнал — шум. Намира се ето там.

Той посочи с малкия си изящен показалец към стаята зад стъклената преграда.

— Виждате ли, това, което можем да уловим от повечето космически източници, например от радиозвездите, представлява много слаб електрически сигнал, примесен с различни шумове — от атмосферата, от междузвездния газ, от господ знае какво... е, май само той знае.

Школуваният му тенор звучеше точно и безстрастно като на лекар, който говори за нечия простуда. Тонът му не загатваше нито за гордост от постигнатото, нито за полет на фантазията.

— Значи можете да улавяте сигнали от източници, които са непостижими за другите, така ли? — попита Джуди.

— Надяваме се. Точно това ни се иска. Но не ме питайте как ще стане — телескопът е колективно творение. — Той скромно сведе поглед към малките си нозе. — На доктор Флеминг и доктор Бриджър.

— Бриджър? — Джуди рязко вдигна поглед.

— Всъщност мозъкът е Флеминг. Джон Флеминг.

Той се обърна към другия край на залата и извика с вежлив тон:

— Флеминг!

Един от младите мъже се отдели от групата пред пулта за управление и се отправи към тях.

— Здравсти! — каза той на професора и не обърна капка внимание на Джуди.

— Само за минутка, Джон. Запознайте се. Доктор Флеминг. Мис Адамсън.

Младият мъж погледна Джуди, после извика, обърна глава към пулта:

— Намалете този адски шум!

— Какво е това? — попита тя.

Пращането и пукането заглъхнаха до слабо свистене. Той сви рамене.

— Предимно междузвездно свистене. Вселената е пълна с електрически заряди. Това, което улавяме, е електрическото им излъчване, приемаме го като шум.

— Иначе казано, музикалният съпровод на вселената — добави Рейнхарт.

— Запазете си думите за вестникарските писания на Джако, професоре — с добродушно пренебрежение рече младият човек.

— Джако няма да се върне вече тук. Флеминг доби леко учуден вид и Джуди смръщи вежди, като че ли не можеше да си спомни нещо важно.

— Кой е той? — попита тя професора.

— Вашият предшественик Джаксън. — Той се обърна към Флеминг: Мис Адамсън е новото ни прес-аташе.

Флеминг я изгледа с неудоволствие.

— Е, едни идват, други си отиват, нали така? Наследявате, значи, кълбата на Джако?

— Това пък какво е?

— Скъпа ми госпожице, скоро ще откриете сама.

— Показвам ѝ приготовленията за тържественото откриване в четвъртък — каза професорът. — Тя ще отговаря за журналистите.

Мрачното замислено лице на Флеминг не бе толкова навъсено, колкото вгълбено, ала видът му бе уморен и враждебен. Той промърмори със силен мидландски^[2] акцент:

— Да бе... тържественото откриване! Цветните лампички ще светят, небесният хор на звездите ще пее „Rule Britannia“, а аз ще си седя в кръчмата.

— Надявам се, че ще бъдеш тук, Джон — рече професорът с леко раздражение. — А може би междувременно ще разведеш мис Адамсън из обсерваторията.

— Няма нужда, ако сте зает — каза тихо и враждебно Джуди. За първи път Флеминг я изгледа с интерес.

— Какво знаете за нея?

— Все още много малко — тя потупа книжата си. — Разчитам на това.

Флеминг уморено се извърна към залата и направи широк жест:

— Дами и господа, това е най-големият и най-новият радиотелескоп в света... да не споменаваме, че е и най-скъпо струващият. Той има петнадесет до двадесет пъти по-голяма разделителна способност от тази на всички съществуващи досега подобни съоръжения и е, разбира се, чудо на британската наука, да не кажем на инженерната мисъл. Преобразователните елементи — той посочи прозореца — са управляеми и могат да проследят движението на всяко небесно тяло. Сега знаете какво да им кажете, нали?

— Благодаря — ледено отвърна Джуди.

Тя погледна към професора, но той не беше особено смутен.

— Извинявай за безпокойството, Джон — обади се той.

— Моля, няма защо. Пак заповядайте.

Професорът насочи любезното си докторско внимание към Джуди.

— Ще ви разведа аз.

— До четвъртък искаш да работи, нали? — рече Флеминг. — За негова светлост министъра.

— Да, Джон. Всичко ще бъде наред, нали?

— Ще изглежда наред. Важните клечки няма да разберат дали работи, или не. Нито пък вестникарите.

— Бих искал наистина да работи.

— М-да.

Флеминг се обърна и се отправи към пулта. Джуди очакваше професора да избухне или поне да покаже, че е обиден, ала той само поклати глава като над поставена вече диагноза.

— Не можем да насилваме момче като Джон. За една идея се чака с месеци, години. Струва си, ако е добра, а неговите са все такива. — Той погледна замислено след отдалечаващия се Флеминг — развлечен и небрежен, със смачкани дрехи и разрошена коса. — Нали знаете, зависим от младите. Той изработи целия нискотемпературен проект заедно с Бриджър. Приемниците са на нискотемпературен принцип, а това не е моята специалност. Там пише нещо по тоя въпрос. — Той неопределено кимна към нейния куп книжа. — Опасявам се, че му опънахме нервите. — Въздъхна и я поведе като екскурзовод из сградата. Показа й окачените по стените снимки на нощното небе, като споменаваше имената и самоличността на големите радиозвезди — основните източници на сигнали, които улавяме от вселената.

— Това — обясняваше той, като сочеше към фотосите — изобщо не е звезда, а колизия на цели две галактики, а това тук — свръхнова звезда.

— Ами това?

— Мъглявината Андромеда. Наричаме я М 31, колкото да я бъркаме с автомагистралата.

— В съзвездието Андромеда ли се намира?

— Не, доста е отдалечена от него. Самата тя е отделна галактика. Както виждате, прости неща няма.

Тя погледна бялата звездна спирала и се съгласи с него.

— Оттам ли идват онези сигнали?

— Свистенето, което чухте.

До стената се намираще голяма сфера от прозрачна пластмаса с малко тъмно кълбо в средата и множество бели топчета, разположени около него като електрони във физичен модел на атом.

— Кълбата на Джако! — Професорът примигна. — Или както ги наричат, фантасмагорията на Джако. Това е модел на намиращи се в орбита около Земята предмети. Тези бели топчета представляват

спътници, балистични ракети и прочие. Железария. В центъра е Земята. — Професорът махна пренебрежително с изискан жест. — С една дума джунджурийка. Джакото си мислеше, че може би сферата ще заинтригува нашите правителствени гости. Разбира се, трябва да сме наясно какво става около Земята, но да се използва апаратура като тази за тази цел си е чиста загуба. Въпреки това военните го искат от нас, а пък ние не можем да получим достатъчно парички, ако не ги изкрънкаме от военния бюджет. — Този закачлив тон явно го забавляваше. С типичен жест на малката си добре гледана ръка той посочи залата и грамадата отвън: — Това тук струва над двадесет и пет милиона.

— Значи и военните имат дял?

— Имат, но всичко това е мое дело — или по-точно на министерството на науката. Не на вашето.

— Сега работя при вас.

— Но не по моя молба.

Той настръхна; така не бе реагирал дори когато Флеминг се държа грубо с него — в края на краищата Флеминг бе негов човек.

— Знае ли някой защо съм тук? — попита го Джуди.

— На никого не съм казвал.

Той я отклони от темата, като я поведе към другата стая, където внимателно и подробно ѝ обясни какво представляват приемната апаратура и комуникационните съоръжения.

— Ние сме само една от брънките на веригата обсерватории по цял свят, при това съвсем не най-слабата.

Той огледа с огромно удоволствие разпределителните табла, проводниците и шкафовете на оборудването.

— Когато започнахме всичко това, се чувствах млад, но сега не е същото. На човек му идва идея, казва си: „Ето какво трябва да се направи“ и това сякаш е следващата стъпка. Доста малка стъпка. После започва — проекти, проучвания, комитети, строеж, политика. Час от живота му тук, месец — там. Да се надяваме, че ще работи. А, ето го и Уелън. Той познава тази част от оборудването.

Джуди бе представена на млад мъж с болничав тен и австралийски акцент, който се вкопчи в ръката ѝ, сякаш бе намерил отдавна загубена вещ.

— Не се ли познаваме отпреди?

— Няма такова нещо. — Тя го погледна открито с големите си сини очи, но той не бе от хората, които се отказват тъй лесно.

— Пък аз съм сигурен.

Тя се отдръпна назад и се огледа за помощ. Чистачът Харис стоеше в другия край на стаята и когато Джуди погледна към него, лекичко кимна с глава. Тя се обърна към Уелън.

— Съжалявам, но не мога да си спомня.

— Може би в Умера...

Професорът я поведе обратно към центъра за управление.

— Как ти беше името?

— Уелън.

Тя си записа нещо в бележника. Групата пред пулта се беше разпръснала и само един млад човек седеше на мястото на дежурния инженер и следеше панелите. Професорът я поведе към него.

— Здравей, Харви.

Мъжът вдигна очи и се полуизправи в креслото.

— Добър вечер, професор Рейнхарт.

Поне беше любезен. Джуди хвърли поглед през прозореца към огромната машинария, пустите хълмове и небето, което сега бе станало тъмнопурпурно.

— Известен ли ви е принципът, на който работи радиотелескопът? — попита я Харви. — Всяко радиоизлъчване от космоса попада в чашата, отразява се към антената, приема се и се записва на ей онази апаратура. — Той посочи към стъклената стена. Джуди не погледна от страх да не види Уелън, ала Харви — ясно, търпеливо и монотонно — скоро насочи вниманието ѝ към други неща.

— Тези компютри изчисляват азимута и елевацията на всеки източник, който искаме да хванем на фокус и да проследим. Има и сервоуправление...

Най-сетне Джуди успя да се измъкне във фоайето и за миг да остане насаме с Харис.

— Махнете Уелън отгук — нареди тя.

Беше оставила куфара си в градския хотел и бе поела към хълмовете, без да има представа какво я очаква там. Посещавала бе доста военни обекти, в някои от които бе служила в охраната от Файлингдейлс чак до Великденския остров. Уелън я беше срещал на един ракетен полигон в Австралия. Тогава с Харис бяха служебно

командировани в Малвърн. Тя не се считаше за шпионка и мисълта да долага за колегите си неприятно я порази — ала министерството на вътрешните работи я бе изискало, или по-скоро им трябваше някой, който да бъде прехвърлен от отдела за безопасност и охрана на министерството на отбраната към министерството на науката, и разпореждането си беше разпореждане. Хората, с които бе работила преди, обикновено знаеха коя е и тя бе приемала, че служебните ѝ задължения са да ги пази. Този път те самите бяха заподозрени и тя им бе подхвърлена като фалшиво прес-аташе, за да души наоколо и да разпитва, без да предизвиква съмнения. Рейнхарт знаеше и това не му харесваше. На нея самата не ѝ се харесваше. Обаче работата си е работа, а тази — както ѝ казваха — бе важна.

Можеше да играе ролята си без затруднение — изглеждаше честна и открита съвсем като за член от екипа. Само трябваше да се отпусне, да слуша и да се учи. Хората, които срещна, я накараха да се почувствува неудобно — те живееха в свой собствен свят със свои собствени ценности. Коя беше тя, че да ги преценява или да участва в подобна преценка? Когато Харис кимна и се измъкна навън да свърши каквото трябва, тя възневидя и него, и себе си.

Скоро професорът си тръгна и я остави на Джон Флеминг.

— Може да я закараш до хотел „Лайън“, когато се връщаш в Болдършо. Отседнала е там.

Излязоха на стълбите да изпратят стария.

— Много е мил — рече Джуди.

— Костелив орех! — изсумтя Флеминг.

Извади от джоба си едно плоско шише и отпи от него. После ѝ го подаде. Тя отказа, той отпи още веднъж, докато тя го наблюдаваше как стои в светлината на портала с отметната назад глава и адамовата му ябълка се движи нагоре-надолу, докато гълта. Беше в състояние на крайна възбуда — може би, както каза Рейнхарт, му бяха опънали нервите. Ала имаше и нещо друго — усещането, че вътре в него непрестанно работи някакво динамо.

— Играеш ли боулинг?

Изглежда, беше забравил предишното си безразличие към нея. Може би се дължеше на алкохола.

— В Болдършо има зала за боулинг. Ела да споделиш провинциалните ни развлечения.

Тя се поколеба.

— Хайде де! Нямам намерение да те оставя в ръцете на тия смахнати астрономи!

— Вие не сте ли астроном?

— И таз добра! Криогеника, компютри — това ми дай на мен, а не вятърничави глупости.

Те отидоха до малката бетонна площадка пред сградата, където бе паркирана колата му. На върха на телескопа светеше червен фар, а в тъмното небе тук-там вече проблясваха звезди. Някои можеха да се видят между високите пилони, сякаш вече бяха хванати в плен от хората. Като стигнаха до колата, Флеминг се обърна и погледна нагоре.

— Струва ми се — изрече той и гласът му бе по-тих, много кротък и без следа от предишната нападателност, — струва ми се, че сме на прага на прелом във физиката.

Той започна да разкопчава покривалото на колата — малък открит спортен автомобил, а тя мина от другата страна.

— Нека ви помогна!

Флеминг сякаш не я чу.

— В един миг някъде от периферията на познанието ще изскочим — бам! — право в центъра на непозната територия. И то може да се случи тук, на това място.

Той натъпка покривалото под седалката.

— „Философията е написана в онази необятна книга, която стои вечно разгърната пред взора ни — искам да кажа Вселената.“ Кой го е казал?

— Да не би Чърчил?

— Чърчил! — Той се изсмя. — Галилей! Написана е на математически език. Ето това е казал Галилей. Става ли за вестника?

Тя го изгледа неуверено, без да знае как да приеме думите му.

Той ѝ отвори вратата.

— Да вървим.

Шосето се спускаше надолу и се разделяше — към Ланкашир и към Йоркшир. Йоркширският път минаваше по протежението на тясна

долина, където на всеки няколко мили над реката се извисяваше стара тухлена мелница, докато стигнеше до Болдършо. Флеминг караше прекалено бързо и мърмореше:

— Игрят ми по нервите... Това шибано откриване!... Старият се поти над списъка на височайшите гости, тайфата от министерството все дрънка и се заяжда. В края на краищата става дума за лабораторно оборудване. И само защото е голямо и струва майка си и баща си, трябва да го види всичко живо. Не виня стария. Работата го е погълнала съвсем. Сложил е главата в торбата и трябва да покаже резултати.

— Ще ги има ли?

— Не зная.

— Мислех, че апаратурата е ваше дело.

— Мое и на Денис Бриджър.

— Къде е доктор Бриджър?

— В залата за боулинг. Надявам се, че ни чака с шише и запазена пътека.

— Вече имате едно шише.

— За какъв дявол ми е само едно? Из тия места е много сухо.

Докато криволичеха надолу по стръмния лъкатушен път, той започна да й разправя за Бриджър и за себе си. И двамата завършили Бирмингамския университет, а после се занимавали с научноизследователска работа в „Кавендиш“^[3]. Флеминг бил теоретик, а Бриджър като практичен човек — експериментален математик и инженер. Бриджър бил учен от кариерата, твърдо решен да извлече всичко възможно от своята специалност. Флеминг бил чист изследовател, който не обръщал внимание на нищо друго освен на фактите. И двамата обаче ненавиждали академичната система, с която били израснали, и се подкрепяли взаимно. Преди няколко години Рейнхарт ги измъкнал оттам, за да работят върху новия му телескоп; тъй като бил може би най-изтъкнатият и уважаван астрофизик в западния свят, роден научен ръководител и откривател на таланти, те без колебание отишли при него, а той ги подкрепял и окуражавал; изобщо грижовно ги повел по дългия и мъчителен път на развитието.

Въпреки свадливия тон, зад думите на Флеминг бе лесно да се долови взаимното доверие между него и по-възрастния. От друга страна обаче, Бриджър бил отегчен и изнервен. Бил свършил своята

част от работата. Та те двамата, както заяви без каквато и да е скромност или самонадеяност Флеминг, дали на стария най-фантастичната апаратура на Земята.

Той не ѝ задаваше никакви въпроси и Джуди си мълчеше. Почака я в бара на хотела, докато тя се качи до стаята си. Когато пристигнаха в залата, бе добил още по-окаян вид.

Залата за боулинг се намираше в бивш киносалон, окъпан от прожектори и неоново осветление, и се открояваше на фона на тъмния стар град. Постоянните посетители като че ли бяха дошли не от калдъръмените улици, а от някъде другаде. Бяха предимно млади хора. Носеха джинси и бели спортни сака, къси прически и блузи с надписи. Трудно бе да си ги представи човек в домашна обстановка в старите къщи, разположени амфитеатрално из мрачните йоркширски долини. Гърмящата музика и тракането на топките и кеглите по дървените пътеки заглушаваха гласовете им. Имаше половин дузина пътеки с по десет кегли в единия край и купчина топки в другия, маса за записване на резултатите, пейка и четирима играчи. Щом някоя топка събореше кеглите и отбележеше точки, автоматична клапа ги подреждаше отново и връщаше топката обратно в купчината на другия край. Като се изключи момента, в който се съсредоточаваха и хвърляха топката, играчите сякаш не се интересуваха от играта — те се разкарваха насам-натам, говореха си и пиеха кока-кола направо от бутилките. Тази гледка бе по-типична за отвъд океана, отколкото киното — сякаш американският начин на живот бе изскочил от екрана и бе завладял аудиторията. Както обаче отбеляза Флеминг, това бе дяволски характерно за всички сфери на съвременния живот.

Намериха Бриджър — строг и рязък мъж, на години горе-долу колкото Флеминг, — който играеше с едно сексапилно девойче с алена блуза и яркожълти тесни панталони. Бюстът и косата ѝ бяха повдигнати максимално, бе гримирана като балерина от холивудски кордебалет, ала щом си отвори устата, оттам изскочи целият Йоркшир. Девойчето хвърли топката със завидна сила, върна се и се облегна на Бриджър, като си смучеше пръста.

— Уф, ожулих се.

— Това е Грейс.

Изглежда, Бриджър малко се срамуваше от нея. Бе преждевременно сбръчкан и нервен и носеше невзрачно сиво спортно

облекло като пощенски чиновник в събота сутрин. Той нерешително се здрависа с Джуди и ѝ хвърли бърз обезпокоен поглед, когато тя му каза: „Чувала съм за вас.“

— Мис Адамсън... — рече Флеминг, докато наливаше уиски. — ...мис Адамсън е нашата нова работлива пчеличка, с една дума новото ни прес-аташе.

— Как ти е другото име, миличка? — попита момичето.

— Джуди.

— Да ти се намира малко анкерпласт?

— Защо не питаш на касата? — нетърпеливо се обади Бриджър.

— От вашия екип ли е? — попита Джуди Флеминг.

— Местен талант е. На Денис. Аз нямам време.

— Жалко — рече тя, но той сякаш не я чу и след като отпи още веднъж от шишето, се упъти с несигурна стъпка към пътеката. Бриджър доверително се обърна към нея.

— Какво сте чували за мен?

— Само това, че работите заедно с доктор Флеминг.

— Не ми е по вкуса тая работа. — Имаше огорчен вид, върхът на носа му мърдаше като на заек. — В промишлеността бих получавал пет пъти повече.

— Вие това ли искате?

— Веднага щом оная грамада на хълма заработи, изчезвам оттук.

Той тайно хвърли поглед към Флеминг, после пак се обърна към нея.

— Джон ще остане да търси Златния век и преди да открие нещо, ще остарее. Стар и уважаван. И беден.

— Може би и щастлив.

— Джон никога няма да бъде щастлив. Прекалено много разсъждава.

— С какво прекалявам много? — Флеминг залитна към тях и записа точките си.

— С уискито.

— Е, пийвам си. Трябва да има за какво да се хванеш, брат.

— Ами какво стана с перилата? — попита Бриджър, като помръдваше нос.

— Гледай сега... — Флеминг се тръшна до тях на пейката. — Ще вървим покрай тия перила, после ще направим още една крачка и тях

няма да ги има. Говорихме за Галилей. Защо? Защото той е Възраждането. Той, Коперник и Леонардо да Винчи. Това е станало по времето, когато казали: „Бам!“, съборили перилата и е трябвало да стъпят здраво на собствените си нозе в средата на огромната открита вселена.

Той се надигна и взе една тежка топка от купчината. Гласът му се извиси над оглушителната музика и тракането на топките.

— Хората поставили нови прегради още по-надалече. Ала това е следващото възраждане! Един ден, когато никой не обръща внимание, когато всички говорят за политика, футбол и пари... — той заплашително се надвеси над Бриджър — ...тогава всяка известна нам преграда ще бъде пометена изведнъж — бам! — ето така! — Той замахна силно с топката и събори бутилките кока-кола от масата.

— Ей! Внимавай, кретен такъв! — Бриджър скочи, започна да вдига бутилките и да попива разляното с носната си кърпичка. — Извинявайте, мис Адамсън!

Флеминг отметна глава и се ухили.

— Казва се Джуди. Джуди.

Застанал на колене, Бриджър триеше петното върху полата на Джуди.

— Май че ви изцапа.

— Няма значение. — Тя не го и погледна. Беше впила стреснат и удивен поглед във Флеминг. В този момент от радиоуредбата се разнесе: „Доктор Флеминг, моля обадете се на телефона!“

Флеминг се върна след минута, като тръскаше глава, за да поизтрезнее. Издърпа Бриджър от пейката.

— Хайде, момчето ми. Викат ни.

Пред пулта за управление в центъра седеше само Харви и нагласяваше звука на приемника. Прозорецът пред него бе черен като катран и в залата не се чуваше никакъв друг шум освен непрестанно тихо пукане от високоговорителя. Отвън бе тихо, докато не се чу колата на Флеминг.

Бриджър и Флеминг нахлуха през летящата врата и спряха заслепени от светлината. Флеминг с труд насочи мътния си поглед към Харви.

— Какво има?

— Слушайте. — Харви вдигна ръка и те се заслушаха. Наред с пукането, писукането и свистенето от говорителя се носеше слаб единичен сигнал — на интервали, но без да престава.

— Морз — рече Бриджър.

— Не е на групи.

Пак се заслушаха.

— Кратки и дълги — каза Бриджър. — Точно това е.

— Откъде идва? — попита Флеминг.

— Някъде от Андромеда. Прекосяхахме я с телескопа...

— От колко време продължава?

— Има около час. Вече прехвърлихме пика.

— Можеш ли да мръднеш рефлектора?

— Мога.

— Нямаме право — обади се Бриджър. — Още не бива да започваме тестове за проследяване.

Флеминг сякаш не го чу.

— Има ли хора при сервоуправлението?

— Да, доктор Флеминг.

— Тогава се опитайте да проследите източника.

— Джон, моля те, послушай ме. — Бриджър хвана Флеминг за ръкава, но напразно.

— Може да е спътник или нещо такова — каза Харви.

— Има ли в орбита нещо ново? — Флеминг се освободи от ръката на Бриджър.

— Доколкото ни е известно, няма.

— Съвсем наскоро може да е изстреляно нещо... — започна Бриджър, но Флеминг го прекъсна:

— Денис... — Той се опита да разсъждава трезво. — Иди и го запиши, моля те. Bravo на теб! Извади го и на принтер.

— Не е ли по-добре да проверим?

— После ще проверяваме.

Флеминг залитайки излезе във фойето, наведе се над шадраванчето и обля лицето си с вода. Когато се върна — свеж, мокър и учудващо трезвен, — той завари Бриджър да се разполага в апаратната, а Харви да телефонира на дежурния инженер. Щом електромоторите заработиха, лампите примигнаха. Отвън високо горе металният рефлектор се придвижваше леко и незабележимо,

компенсирайки с движението си земното въртене. Звукът от говорителя се усили.

— Това ли е най-доброто, което можеш да хванеш?

— Сигналят не е много силен.

— Хм. — Флеминг отвори едно чекмедже на пулта и измъкна оттам справочник. — Изместиха ли се галактичните му координати?

— Трудно е да се каже. Не съм го следил. Обаче със сигурност не са могли да се променят много.

— Значи не е в орбита?

— Така мисля. — Харви се наведе неспокойно над фадер-регулаторите на пулта. — Да не е някое любителско предаване, отразено от Луната?

— Не прилича много на морз, а и Луната не е изгряла.

— Тогава от Марс или от Венера. Надявам се, че не съм ви пратил за зелен хайвер.

— Андромеда ли каза?

Харви кимна. Флеминг разлистваше каталога, четеше и слушаше. Отново утихна и стана кротък както малко по-рано в колата с Джуди. Заприлича на прилежен първолак.

— Следиш го, нали?

— Да, доктор Флеминг.

Флеминг отиде до пулта и натисна копчето на вътрешния телефон.

— Хвана ли го, Денис?

— Да. — Гласът на Бриджър остро прозвуча в слушалката. — Но е безсмислено.

— До сутринта може и да добие смисъл. Опитвам се да получа някаква представа за разстоянието.

Флеминг пусна копчето и с книга в ръка отиде до астрономическите карти на задната стена.

Известно време работиха мълчаливо, сигналите от космоса бяха единственият звук в стаята: Флеминг проверяваше източника, а Харви го следеше с огромния мълчалив телескоп отвън.

— Какво мислите? — попита накрая Харви.

— Мисля, че идва от много далече.

После те просто работеха и слушаха, а сигналят продължаваше ли, продължаваше.

[1] Уред за количествени измервания на принципа на интерференция. — Б.пр. ↑

[2] От централните графства на страната. — Б.пр. ↑

[3] Физическа лаборатория в Кеймбридж. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

АЛАРМА

В края на шейсетте години, когато се случи всичко това, министерството на науката беше преместено в ново остъклено здание близо до Уайтхол. Обзавеждането и персоналът бяха така изискани, сякаш за доказателство, че точните науки с нищо не отстъпват на изкуствата, а постоянният помощник-държавен секретар Майкъл Осборн беше един от най-изисканите сред множеството изискани служители на министерството. Въпреки че ходеше на работа спортно облечен, носеше най-изпипаните и строги спортни костюми. Той сядаше рядко зад огромното бюро — предпочиташе някое от ниските кресла до малката мраморна масичка.

На сутринта, след като бяха започнали да приемат сигналите в Болдършо Фел, той се беше отпуснал красиво в едно кресло и разговаряше с генерал Чарлс Г. Вандънбърг от американските военновъздушни сили. През щорите на прозорците светлината падаше на равни ивици върху него.

По това време Англия представляваше нещо като изнесена напред щабквартира в обсадената територия, обхващаща Западна Европа и Северна Америка. Натискът от Изтока, от Азия и Африка беше изтласкал западната цивилизация в едно ъгълче на земното кълбо — Америка на север от Панама бе горе-долу единственият ѝ сигурен център, а Западна Европа — бастион в бойна готовност. Никоя от страните не бе във война, но икономическите санкции и опасността от бомби и ракети държеше останките на Стария свят в обсадно положение. Американците почти изцяло поддържаха пътя на живота през Атлантика и американските гарнизони в Британия, Франция и Западна Германия задържаха положението с отчаяната упоритост на римските легиони през третото и четвъртото столетие.

Според международните договори Великобритания и нейните съседи все още се считаха за суверенни държави, но в действителност инициативата бързо се изплъзваше от ръцете им. И въпреки че генерал

Вандънбърг заемаше скромната длъжност на представител на Координационния комитет за отбрана, всъщност беше командващ военновъздушните сили на приятелска, ала влиятелна окупационна сила, за когото тази държава беше просто едно от квадратчетата на огромна шахматна дъска.

Той беше бивш пилот на бомбардировач, имаше як врат и квадратно лице, ала все още изглеждаше млад и енергичен за годините си, макар обноските му да бяха сдържани. Бе роден в Нова Англия, бе любезен и възпитан и говореше тъй авторитетно, като че ли знаеше за света повече от всички.

Разговаряха за Уелън. В отпуснатата ръка на Осборн имаше сведение за него.

— Сега не мога да направя нищо.

— До известна степен има предимство...

Осборн се надигна от креслото и повика секретарката по вътрешния телефон на бюрото.

— Координационният комитет за отбрана няма търпение — отбеляза Вандънбърг.

— Предайте им, че ще се справим.

Осборн подаде сведението на влязлата секретарка.

— Нека някой да се заеме с това.

Тя го взе и остави на бюрото папка с документи. Беше млада и хубавка и носеше нещо като официална рокля за коктейл — държавната служба явно бе направила крачка напред.

— Документите ви за Болдършо.

— Благодаря. Долу ли е колата ми?

— Да, мистър Осборн.

Той разтвори папката и прочете: „Министърът и придружаващите го лица ще пристигнат в Болдършо Фел в три и петнадесет следобед и ще бъдат посрещнати от професор Рейнхарт.“

— Това е утре — отбеляза Вандънбърг. — Вие отивате ли?

— Отивам един ден по-рано, за да се видя с Рейнхарт. — Той напъха папката в куфарчето си. — Да ви закарам ли до Уайтхол?

— Много мило от ваша страна!

Държаха се крайно предпазливо, но бяха старомодно любезни един към друг. Вандънбърг се надигна и попита сякаш между другото:

— Определили ли сте датата на пускане в действие?

— Още не.

— Звездите могат да почакаат. И бездруго са чакали твърде дълго.

— Същото се отнася и за Координационния комитет.

Осборн сдържано сви рамене. Приличаше на грък, който води спор с римлянин.

— Рейнхарт ще се заеме с военните програми както и когато може. Такава е уговорката.

— Ако възникне нещо извънредно...

— АКО възникне.

— Четете ли вестниците?

— Напоследък не стигам по-далече от рекламите.

— Трябва да попреглеждате и новините. Ако възникне нещо извънредно, ще имаме нужда от всички наши „уши“ от тази страна на Атлантика. — Вандънбърг кимна към една картина, на която бе нарисован радиотелескопът. — За нас това не е детска играчка.

— И за тях не е — отвърна Осборн.

След като излязоха, Флеминг позвъни по телефона от Болдършо Фел, ала бе твърде късно.

Джуди пристигна в обсерваторията малко преди Осборн и Рейнхарт и тихичко поговори с Харис във фойето.

— Има ли нещо ново за Бриджър?

Харис се правеше, че лъска дръжката на една врата.

— Две-три посещения при букмекер на една забутана уличка в Брадфорд — това е всичко.

— Трябва да го следиш внимателно!

— Следя го.

Осборн и Рейнхарт пристигнаха и я поведоха към контролния център. Там беше тихо и почти пусто — само Харви седеше и бърникаше нещо на пулта, а наоколо цареше хаос — смачкани листове, фасове и мръсни чаши. При вида на всичко това Рейнхарт закудкудяка като разтревожена квачка.

— Тук трябва да се пази чистота!

— Ще успеят ли да покажат на министъра как действа? — попита Осборн.

— Надявам се. Още не сме изпробвали съоръженията за проследяване.

Харви се опитваше да привлече вниманието на Рейнхарт, който се мотаеше насам-натам.

— Ти май цяла нощ не си лягал, Харви.

— Не съм, сър. Доктор Флеминг и доктор Бриджър също не са спали.

— Какво, на камък ли ударихте?

— Съвсем не, сър. Проследявахме.

— По чие нареждане?

— На доктор Флеминг. — Харви го изрече съвсем небрежно. — И се готвим да продължим.

— Защо не ми съобщихте? — обърна се Рейнхарт към Осборн и Джуди. — Знаехте ли?

Джуди отрицателно поклати глава.

— Флеминг май сам си издава закони — забеляза Осборн.

— Къде е той? — настоятелно попита Рейнхарт.

— Там вътре — Харви посочи към апаратната, — заедно с доктор Бриджър.

— Тогава го помоли да ми отдели една минута.

Докато Харви говореше по вътрешния телефон, Рейнхарт нервно крачеше с малките си нозе из залата.

— Какво следихте? — попита той.

— Един източник от Андромеда.

— М 31 ли?

— Не, сър.

— Какво тогава?

— Друг, накъсан сигнал.

— Чували ли сте го по-рано?

— Не, сър.

Флеминг влезе. Беше уморен и небръснат, трезвен, ала твърде развълнуван, макар че съдържаше вълнението си. В ръка държеше куп листове от линеен принтер. Този път Рейнхарт не се и опита да прояви снизхождение.

— Доколкото разбирам, вече са превзели телескопа.

Флеминг спря и примигна срещу им.

— Господа, моля за прошка. Не ми остана време да попълня необходимите формуляри в три екземпляра. — Той се обърна към Осборн: — Звъних в кабината ви, но вече бяхте излезли.

— Какво си правил? — попита Рейнхарт.

Флеминг им разказа, като пръсна листовете на пулта пред тях.

— ...и това е съобщението от космоса.

Рейнхарт го изгледа с любопитство.

— Искаш да кажеш, сигналът?

— Казах „съобщението“. Точки и тирета — нали, Харви?

— Наистина звучеше така.

— Продължи през цялата нощ — рече Флеминг. — Сега източникът е под хоризонта, но тази вечер може да опитаме пак.

Джуди погледа Осборн, но не получи подкрепа.

— Ами откриването? — обади се нерешително тя.

— Да върви по дяволите! — Флеминг се извърна към нея. — Това е нещо изключително! Това е глас от милиарди мили разстояние!

— Глас ли? — Нейният собствен глас прозвуча слабо и неестествено.

— За да стигне до нас, са му били нужни двеста светлинни години. Министърът може да почака един ден, нали!

Рейнхарт явно се бе окопитил. Той развеселено погледна Флеминг:

— Освен ако не е някой изкуствен спътник!

— Не е спътник!

Рейнхарт се отправи към фантасмагорията на Джако.

— Джон, преди да те е обзело въодушевлението, да проверим цялата тая железария в орбита.

— Проверихме я.

Рейнхарт се обърна към Осборн.

— Да е изстрелян напоследък някой нов спътник?

— Не.

— Виж какво — рече Флеминг, — ако беше спътник, нямаше да стои цяла нощ неподвижно в центъра на съзвездието Андромеда.

— Сигурен ли си, че не е от мъглявината?

— Това проверихме отделно, нали, Харви?

Харви кимна, но Рейнхарт още не беше убеден.

— Всичко може да е, например отразена интерференция.

— Бъди сигурен, че мога да различа съобщение от сигнал — каза Флеминг, — отгоре на всичко в това съобщение има нещо, което никога не съм срещал. Между групите от точки и тирета има невероятно количество бързи ясни сигнали. Ще трябва да включим специално приемателно устройство, за да ги запишем.

Той натисна копчето на вътрешния телефон и извика Бриджър, после събра листовите и ги пхна в ръката на Рейнхарт.

— Хвърли един поглед! Хората чакат това от години. Ако не и от векове!

— Смеслено ли е? — произнесе Осборн с цвилеция си висок и безстрастен глас на държавен служител.

— Да!

— Можете ли да го дешифрирате?

— Боже мой! Да не си мислите, че Космосът е населен с бойскауты, които пращат съобщения по морза?

Влезе бледният и потръпващ Бриджър, но присъствието му сякаш успокои Флеминг. Бриджър потвърди казаното.

— Може да е от далечна сонда — предположи Осборн.

Флеминг не му обърна никакво внимание. Джуди се престраши:

— Или от друга планета?

— Да!

— Марс или някъде оттам?

Флеминг сви рамене.

— Вероятно е планета от някоя слънчева система в съзвездието Андромеда.

— Която ни праща сигнали?

Рейнхарт подаде листовите на Осборн.

— Това несъмнено е една смислена комбинация от точки и тирета.

— Защо тогава никой друг не я е уловил?

— Защото никой няма такава апаратура. Ако не ви бяхме направили тая страхотна електроника, сега нямаше да го имате.

Осборн седна на крайчеца на пулта за управление и смаяно погледна листовите.

— Ако някакво разумно създание се опитва да влезе във връзка с нас... Не, това е невъзможно.

— Напълно е възможно. — Рейнхарт сведе поглед към малките си нежни пръсти, като че ли това бе тема, която предпочиташе да не обсъжда. — Ако са други същества...

Флеминг го прекъсна:

— Не същества, а друг разум. Не е задължително да бъдат зелени човечета. Не е задължително да са от органична материя, просто разум.

Джуди потръпна, после се овладя.

— Защо ли треперя?

— И аз треперя по същата причина — рече Флеминг.

Осборн се съвзе от стъписването си.

— По същата причина ще потрепери всеки, ако източникът действително е от Космоса.

Накрая решиха да го чуят още веднъж през нощта. Съобщението не бе прекъсвало; само бе заглъхнало, тъй като земното въртене беше отклонило телескопа от източника. Вероятно то още продължаваше. Веднъж приел тази възможност, Рейнхарт утихна и се впусна в работа. Той, Флеминг и Бриджър разпръснаха листовите и започнаха да ги изучават.

— Знаете ли какво може да е? — каза Флеминг. — Двоична аритметика.

— Това пък какво е? — попита Джуди.

— Аритметична система, която се състои само от знаците едно и нула, докато десетичната, която използваме ние, се състои от числата от едно до десет. Разбираш ли, единицата и нулата могат да съответствуват на точка и тире, тоест тирето ще означава единица, а пък точката — нула. Системата, която използваме ние, е условна, докато двоичната е основна. Тя се базира на положителното и отрицателното, на да и не, на точка и тире... с една дума е универсална. Боже мой!

Той се обърна към нея с кръвясали очи и погледът му бе трескав от напрежение и възбуда:

— „Философията е написана на математически език“! Спомняш ли си? Ще попаднем — бам! — право в средата!

— По-добре е да отложим откриването — каза Осборн. — Не е желателно това да се появи в „Соушъл Газет“.

— Защо не?

Осборн доби огорчен вид. Нищо в неговия свят не беше така просто; нищо не можеше да бъде казвано или правено без разрешение. Случилото се в Болдършо бе малка част от сложните взаимосвързани планове в папките му, а над тях надвисваше застрашително всичко онова, което Вандънбърг олицетворяваше. Всяко нещо трябваше да бъде претеглено и обмислено много внимателно.

— Какво да кажа на журналистите? — попита го Джуди.

— Нищо.

— Нищо ли?

— Да не би да сме някакво тайно дружество, а? — Флеминг го изгледа с презрение, но Осборн успя да каже с официален и сдържан тон:

— Не можем да дадем необработена информация. Има и други хора, с които трябва да се консултираме, а освен това може да настъпи паника: космически кораби, летящи чинии, чудовища с изпъкнали очи. Ще започнат да се привиждат на всеки идиот в страната. А може някой да го прави нарочно. Във вестниците не трябва да се появява нищо, мис Адамсън.

Оставиха Флеминг да кипи от яд, отидоха в кабинета на професора, за да се обадят по телефона в министерството, и потеглиха.

В хотел „Лайън“ в Болдършо журналистите бяха започнали да пристигат за церемонията по откриването. Джуди преведе Рейнхарт и Осборн през задния вход към една малка стая, където им сервираха късна вечеря, така че успяха да се изплъзнат от пъплещата фаланга на многобройните кореспонденти във фойето на хотела. Осборн току притичваше до телефона и всеки път се връщаше на масата все по-изтормозен и потиснат.

— Какво каза министърът?

— Каза: „Питайте Вандънбърг!“

Изядоха почти изстиналото месо и той отново изчезна.

— Какво каза Вандънбърг?

— Какво мислите, че би могъл да каже? „Затваряйте си устите“

На следващата сутрин Джуди трябваше да съобщи на журналистите, че откриването е било отложено поради техническа неизправност, без да дава други обяснения. Всички останали

изявления щяха да бъдат направени от Лондон директно до редакциите на Флийт Стрийт. Удаде им се да се измъкнат незабелязано пак през задния вход.

Половин час по-късно колата на Флеминг се появи пред хотела и умореният и жаден Флеминг изчезна във фоайето.

Вечерта отново уловиха съобщението от Космоса. То продължи през цялата нощ и Бриджър и Флеминг го записваха, като се редуваха — не само ясно доловимите точки и тирета, но и бързата му част. На следващата сутрин Денис Бриджър пое сам към Болдършо и Харис го последва. След като остави колата в градския паркинг, Бриджър се упъти пеша по една павирана улица към долната част на града. Харис го следваше от ъгъл на ъгъл. Тъй както бе облечен — с шлифер вместо с работните си дрехи, Харис приличаше повече на ирландски професионален убиец, отколкото на чистач в лаборатория и много внимаваше да не го забележи Бриджър. Самият той обаче не забеляза двама мъже, които стояха на отвъдния тротоар срещу малка врата с табела, на която пишеше: „ДЖАС. ОЛРОЙД, БУКМЕКЕР“. Наоколо имаше и други хора: двамата мъже, увлечени в разговор, не будеха никакво подозрение.

Бриджър мина през вратата и влезе в тъмен и тесен коридор, в дъното на който имаше застлано с линолеум стълбище, водещо към втория етаж. До него се намираше врата с матово стъкло. Като затвори външната врата, шумът от улицата изчезна и в коридора стана тихо като в подземие. На остъклената врата висеше същия надпис като на входа. И още един: „Почукай и влез“. Така направи и Бриджър.

Джас. Олройд бе седнал зад бюрото пред късната си закуска. Той бе възрастен мъж, облечен в избеляла жилетка с навити ръкави и когато Бриджър влезе, точно топеше набоден на вилица залък в чиния с пържени яйца. В стаята нямаше други хора и при все това изглеждаше претъпкана — купища хартии, телефони, сметачна машина, телекс и телетайп. На стените висяха няколко рекламни календара, отворени на различни месеци, но имаше и стенен часовник — внушителен и съвсем точен. Мистър Олройд вдигна поглед иззад купищата вехтории и нова машинария и погледна Бриджър.

— А, ти ли си?

Бриджър кимна към телекса.

— Може ли?

Вместо отговор мистър Олройд лапна натопения в яйце залък, а Бриджър се залови с телекса.

— Как върви работата? — попита той, докато го включваше и набираще номера. Прозвуча като банален въпрос към стар познат.

— Криво-ляво — отвърна мистър Олройд. — От коне да чакаш чувство за отговорност! Ако не тичат вкупом, се влачат като претъпкани автобуси.

Бриджър напечата: КАУФМАН ТЕЛЕКС 21303 ЖЕНЕВА. После долови шум от боричкане в коридора. Зад стъклената врата се очерта за миг нечия глава. Чу се сумтене и стон, после главата бе изместена от други, по-смъртно очертани фигури. Бриджър погледна към Олройд, който сякаш не бе забелязал нищо и продължаваше да изрязва кожицата на парче бекон. Върна се при телекса. Приключи и предпазливо излезе в коридора. Беше пусто. Входната врата зееше отворена, но навън не се забелязваше нищо нередно. Отсреща нямаше жива душа, никой не наблюдаваше иззад ъгъла. Колата, която потегляше, можеше да има, а можеше и да няма нищо общо със станалото.

Новината за съобщението от Космоса се промъкна в печата чрез една телеграфна агенция тъкмо навреме за вечерните вестници. Когато генерал Вандънбърг се обади на министъра на науката, за да протестира, по телевизията предаваха изявление на правителството. Министърът отсъствуваше. Осборн седеше с Вандънбърг в кабинета на шефа си и гледеше как говорителят разпалено декламира от екрана в ъгъла на стаята.

По това време правителството представляваше здравомислеща коалиция от кадърни хора без определени цели, здрави сплотени единствено в кризисни моменти. Наричаха ги Отличниците. Те бяха способни мъже и жени, които имаха един общ принцип — да оцелеят. Министър-председателят беше либерален тори, министърът на труда — трейдюнионистки изменник. Ключовите постове бяха в ръцете на активни и амбициозни млади хора като министъра на отбраната, а останалите бяха заети от недотам способни, ала популярни и

словоохотливи личности като министъра на науката. Вътрешнопартийните противоречия бяха по-често пренебрегвани, отколкото забравяни — вероятно това бе краят на едностранното управление в страната. Никой обаче не се притесняваше особено, явно цялата нация бе потънала в дълбока апатия в един свят, който отдавна се бе изплъзнал от контрола ѝ. От време на време членове на някои останали леви антиправителствени групировки пишеха с тебешир ВИШИ по стените на Уайтхол, ала това бе едничкият признак на живот. Хората си живееха кротко и над обществените проблеми бе надвиснало странно мълчание. Някой бе казал, че е толкова тихо, та можеш да чуеш как пада бомба.

Ето в такъв вакуум избухна новината за съобщението от Космоса. Както винаги вестниците я отразиха съвършено невярно. ЗАПЛАХА ОТ КОСМОСА! НАПАДЕНИЕ? — питаха те. Младият мъж от екрана тържествено редеше официалното съобщение:

„Тази вечер правителството убедително опроверга слуховете за вероятно нападение от Космоса. Говорител на министерството на науката съобщи пред репортерите, че новият гигантски радиотелескоп в Болдършо Фел действително е уловил някакво съобщение, но няма основание да се смята, че то е изпратено от космически кораб или от близка планета. Ако полученият сигнал е съобщение от Космоса, то той идва от много отдалечен източник“.

Липсваше задоволително обяснение за това как е изтекла информацията. Рейнхарт не знаеше нищо, а човекът от службата за безопасност и охрана към министерството на отбраната — Харис — тайнствено бе изчезнал. Разбира се, военните започнаха издирвания. Вандънбург извади две досиета, които разгърна на масата на министъра.

— „Доктор Джон Флеминг — от 1960 г. насам: антинастовски, проафрикански настроения; участник в похода «Олдърмастън»^[1]; смутител на обществения ред, борец за атомно разоръжаване.“ Това ли наричате благонадеждност?

— Той е учен, а не кандидат за началник на полицията.

— Трябва да има чувство за отговорност. Вижте другия. — Генералът прерови не без удоволствие и другата папка. — Бриджър — от 1958 до 1963 г. член на Компартията. След това се обръща на 180

градуса и започва да върши разни услуги на един от международните картели. От най-мръсните: „Интел“. Можехте да го освободите.

— Флеминг не желае да работи без него.

— Зная. — Генералът затвори папките. — Бих казал, че там е уязвимото ни място.

— Така-а — уморено изрече Осборн и вдигна слушалката на министерския телефон. После изрече нежно, сякаш поръчваше цветя: — „Болдършо Фел“.

В контролния център отново записваха съобщението. Харви бе отишъл до хранилището, за да потърси ленти и Флеминг стоеше сам пред пулта. Липсваха им хора — Уелън внезапно бе преместен на друга работа и дори Харис отсъствуваше. Бриджър се завираше по ъглите с кисел и неспокоен вид, като потръпваше непрекъснато. Накрая се обърна към Флеминг:

— Виж какво, Джон, това може да трае вечно.

— Може би.

Сигналът от звездите продължаваше да звучи силно от високоговорителя.

— Вдигам си чуковете оттук. — Флеминг го изгледа. — Проектът е готов. За мен няма повече работа.

— За теб има каквато искаш работа.

— По-добре да се разкарам.

— Ами това тук?

Те се заслушаха за миг. Носът на Бриджър потръпна.

— Може да бъде какво ли не — рече безцеремонно той.

— Аз обаче се сещам какво е.

— Е, и?

— Може да са указания.

— Чудесно, действуй тогава.

— Ще действуваме заедно.

В този момент Джуди ги прекъсна. Тя влезе и се отправи към тях с отмерена крачка, високите ѝ точета тракаха като на гвардеец, на лицето ѝ бяха изписани непоколебимост и ярост. Тя нямаше търпение да стигне до тях и извика отдалече:

— Кой от двамата събщи на печата?

Флеминг я изгледа учудено. Тя се обърна към Бриджър.

— Някой е дал информация в пресата — цялата информация.

Флеминг неодобрително изцъка с език. Джуди го погледна унищожително и се обърна към Бриджър.

— Не е професор Рейнхарт, не съм аз, не е Харви, нито някой от останалите... те не знаят толкова много. Значи е един от двама ви!

— Q. E. D.^[2] — каза Флеминг, но тя не му обърна никакво внимание.

— Колко ви платиха, доктор Бриджър?

— Аз...

Бриджър млъкна. Флеминг се изправи и тромаво ги раздели.

— Тебе какво те засяга тая работа?

— Засяга ме. Аз...

— Какво ти? — Той завря лице в нейното и тя усети, че пак вони на алкохол.

— Аз... — тя се запъна — ...аз отговарям за връзките с пресата. Всичко пада на мой гръб. Току-що отнесох страхотен скандал.

— Много съжалявам — обади се Бриджър.

— Това ли е всичко, което имате да ми кажете? — несигурно повиши глас тя.

— Ще ми направиш ли една услуга? — Флеминг се полюляваше на разкрачените си нозе и ѝ се хилеше презрително. — Махни си гадните ръце от моя приятел Денис!

— Защо?

— Защото аз им казах.

— Вие? — Тя отстъпи, като че ли я бяха зашлевили по лицето. — Пиян ли бяхте?

— Да — рече Флеминг и ѝ обърна гръб. Отправи се към студиото, спря на вратата и се извърна: — Дори да бях трезвен, пак щях да го направя. — И докато влизаше, извика: — Отгоре на всичко не ми и платиха!

Джуди застина за миг, не виждаше и не чуваше. Високоговорителят свистеше и пукаше, флуоресцентното осветление падаше върху малкото груби мебели. Навън арката на телескопа се издигаше в смрачаващото се небе; само преди три вечери Джуди бе пристигнала тук непосветена и незамесена в нищо... Тя усети, че Бриджър е до нея и ѝ предлага цигара.

— Е, мис Адамсън, идолът ви май рухна, а?

Като прес-аташе Джуди трябваше да докладва на Осборн, а той — на министъра. От Харис нямаше и следа и за изчезването му не беше съобщено. Убедиха журналистите, че цялата работа е или грешка, или измама. След многобройни мъчителни срещи на министрите министерството на отбраната можа да убеди генерал Вандънбърг и неговите началници, че подобно нещо повече няма да се случи — министерството изцяло поема отговорността. Усилено търсеха Харис, а Флеминг бе извикан в Лондон.

Отначало изглеждаше вероятно Флеминг да прикрива Бриджър, но скоро се установи, че докато си е пийвал в „Лайън“, той е разказал цялата история на един репортер на име Дженкинс. Макар че Бриджър вече бе подал оставка, до напускането му оставаха още три месеца и в отсъствието на Флеминг отговаряше за Болдършо Фел. Съобщението продължаваше да пристига и го печатаха на принтера с двоичен код с единици и нули.

Самият Флеминг изглеждаше напълно безразличен към суматохата наоколо. Той взе със себе си всичките листове от принтера във влака за Лондон и ги проучваше с часове, като правеше изчисления по полетата и върху разни стари писма и пликкове, които изрови от джобовете си. Сякаш нищо друго не го интересуваше. Обличаше се и се хранеше разсеяно, пиеше съвсем малко; бе вечно зает и гореше от възбуждане. Не обръщаше внимание на Джуди и почти не поглеждаше вестник.

Щом пристигна в министерството на науката, го заведоха в кабинета на Осборн, където той го очакваше заедно с Рейнхарт и един стегнат сивокос мъж на средна възраст с нетърпеливи сини очи. Осборн стана и подаде ръка.

— Да ви представя доктор Флеминг. — Тонът му бе много официален.

— Здравсти — рече Флеминг.

— Сигурно не познаваш генерал Уотлинг от военновъздушните сили. Отдела за охрана към министерството на отбраната.

Сивокосият мъж кимна и го погледна хладно. Флеминг се наведе и се обърна въпросително към Рейнхарт.

— Здравей, Джон — каза Рейнхарт с тих, сдържан глас и неволно погледна малките си ръце.

— Седнете, доктор Флеминг.

Осборн посочи един стол, поставен срещу останалите, но преди да седне, Флеминг втрещено ги изгледа подред, сякаш се събуждаше на непознато място.

— Това разпит ли е?

За момент настъпи мълчание. Уотлинг запали цигара.

— Бяхте уведомен, че работата ви е секретна, нали?

— Какво ще рече това?

— Че е строго поверителна.

— Да.

— Тогава защо...?

— Не си падам по учените, които дрънкат лъжи.

— Хайде, недей, Джон — умолително изрече Рейнхарт.

Уотлинг смени темата.

— Видяхте ли вестниците?

— Само някои.

— Половината свят вярва, че малки зелени човечета с антени ще се приземят всеки момент в задните ни дворове.

Флеминг се усмихна, усещайки по-твърда почва под краката си.

— И вие ли вярвате в същото?

— Аз разполагам с фактите.

— Които аз предоставих на печата — точните научни факти. Откъде може да знам, че ще ги изопачат така?

— Не е ваша работа да преценявате тези неща, доктор Флеминг!

— Осборн се беше разположил важно като съдебен заседател зад бюрото си. — Поради което ви беше казано да не се месите. Аз лично ви предупредих.

— Така ли? — на Флеминг взе да му дотяга.

— Наложих се да изпратим подробен доклад до Координационния комитет за отбрана — строго изрече Уотлинг. — А министър-председателят ще направи изявление пред Обединените нации.

— Тогава всичко е наред.

— Съвсем не в това положение бихме искали да се намираме, но бяхме принудени и сега трябва да успокоим духовете.

— Естествено.

— Вие ни принудихте!

— И какво, сега трябва да пълзя на колене за прошка, така ли? — Отегчението на Флеминг вече бе примесено с гняв. — Какво ще правя със собствените си открития, си е лично моя работа! Свободна страна сме, нали?

— Ти си един от членовете на цял екип, Джон — обади се Рейнхарт, без да го погледне.

Осборн търпеливо се надвеси напред.

— Доктор Флеминг, от вас искаме да направите изявление.

— С какво ще помогне моето изявление?

— Всичко, което ще успокои хората, е от полза.

— Особено ако успеете да компрометирате информатора.

— Това не е лична работа, Джон — каза Рейнхарт.

— Не е ли? Тогава защо съм тук? — Флеминг презрително ги огледа. — А ако направя изявление и кажа, че съм говорил в рели-некипели, какво ще стане след това?

— Боя се... — Рейнхарт отново заразглежда ръцете си.

— Боя се, че професор Рейнхарт няма право на избор — каза Уотлинг.

— Искат да напуснеш екипа — рече му Рейнхарт.

Флеминг се изправи и се замисли за миг, докато те очакваха да избухне.

— Е, така е най-лесно, нали? — спокойно изрече накрая той.

— Не искам да те изгубя, Джон. — Рейнхарт махна леко и неодобрително с малките си ръце.

— Не, разбира се. Само че има известна пречка.

— Нима?

— Без мен не можете да продължите по-нататък.

Бяха се подготвили за такъв отговор. Имало и други, изтъкна Осборн.

— Но те не знаят какво става, нали така?

— Вие знаете ли?

Флеминг кимна и се усмихна. Уотлинг се смути още повече.

— Искате да кажете, че сте дешифрирали съобщението?

— Искам да кажа, че знам какво представлява.

— И очаквате да ви повярваме?

Очевидно нито Осборн, нито Уотлинг му вярваха, но Рейнхарт се колебаеше.

— Какво е, Джон?

— Оставам ли?

— Какво е?

Флеминг се захили.

— Това е комплект „Направи си сам“ и не е от земен произход. Ще ви го докажа. — И той бръкна в куфарчето си за листовете.

[1] Поход на привържениците на мира по маршрута Олдърмастън — Лондон. В Олдърмастън има научноизследователски център по атомно оръжие. — Б.пр. ↑

[2] Както бе доказано (лат.) — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

АМБИЦИИ

Новият институт по електроника се намираше в пешеходна зона — някогашен площад от времето на Регентството — и го обграждаха високи сгради от бетон и стъкло с мозаични орнаменти по фасадите. В него имаше няколко етажа с компютри и след много тичане и агитиране Рейнхарт успя да отложи изпълнението на присъдата на Флеминг и да го настави в института заедно с останалите от екипа с право на достъп до апаратурата. На Бриджър, чийто договор скоро изтичаше, изпратиха млада помощничка на име Кристин Флемстад, а Джуди — за нейно (а и на всички останали) най-голямо недоволство — бе изпратена с тях.

— За какво ни е прес-аташе — заяви Флеминг, — ако бачкането ни е толкова секретно, че трябва да си мием зъбите, стъпили на стол, за да не оставяме следи.

— Ако ми позволите, ще започна да се уча по малко. Така че когато се получи разрешение, да се даде гласност...

— Значи искаш да бъдеш *au fait*^[1], а?

— Имате ли нещо против? — Джуди говореше нерешително, сякаш не Флеминг, а тя бе виновна за случилото се. Необяснимо защо се чувствуваше свързана с него.

— Ама съм се запритеснявал и аз! — рече Флеминг. — Колкото повече секс, толкова по-добре.

Обаче, както бе казал и в Болдършо, нямаше никакво време. Прекарваше по цели дни и по-голямата част от нощите си да превръща огромното количество данни, получени чрез телескопа, в понятни числа. Каквото и споразумение да бе сключил — или Рейнхарт го бе направил от негово име, — то го бе отрезвило и той работеше още по-напрегнато. С твърда и неумолима решителност пришпорваше Бриджър и момичето и търпеливо понасяше надзора и установения ред. Рейнхарт отговаряше за работата само формално и Флеминг послушно му предоставяше всичките резултати от работата си, но

хората от отбраната неизменно се навъртаха наоколо и той дори успяваше да се държи любезно с Уотлинг, когото кръстиха „Сребърните крилца“.

Останалите от екипа не бяха толкова щастливи. Между Бриджър и Джуди явно се долавяше хладнина. Във всеки случай той нямаше търпение да напусне и беше очевидно, че Кристин ще заеме мястото му. Тя беше млада и хубава, притежаваше нещо от всеотдайността на Флеминг и считаше Джуди за досадница. Щом ѝ се откриеше възможност, не пропускаше да го покаже.

Скоро след като се преместиха от Болдършо, Харис се появи. Уотлинг го съобщи при едно от посещенията си. Бил нападат в кантората на букмекера, наблъскали го в една кола, пребили го и го изхвърлили в изоставена мелница, където без малко щял да умре. Пълзял из мелницата със счупен крак, без да може да се измъкне, и преживял с парче шоколад, което намерил в джоба си, и с капещата от някакъв кран вода, докато три дена по-късно не го открил един ловец на плъхове. Той не се върна при тях и Уотлинг съобщи подробностите само на Джуди. Тя ги запази за себе си, но се опита да поразпита Кристин за живота на Бриджър.

— От колко време го познаваш?

Намираха се в малък кабинет, свързан с главната компютърна зала. Кристин работеше на проектантска маса, отрупана с входни перфокарти, а Джуди крачеше нагоре-надолу и си мечтаеше за собствен стол.

— В Кеймбридж бях негова студентка.

Независимо че беше някъде от прибалтийските страни, за което Джуди знаеше, тя говореше като всички английски студенти.

— Познаваше ли го добре?

— Не. Ако те интересува академичната му характеристика...

— Просто се питах...

— Какво?

— Дали някога се е държал... особено.

— Не ми се е налагало да нося пояс от бодлива тел.

— Нямах това предвид.

— Тогава какво имаш предвид?

— Никога ли не те е молил да му помогнеш за нещо странично?

— Защо трябва да ме моли? — Тя се извърна и погледна Джуди сериозно и враждебно. — Някои от нас наистина си имат сериозна работа за вършене.

Джуди влезе в компютърната зала и започна да наблюдава машините, които щракаха и примигваха. Всяка от тях се обслужваше от един оператор — безполови млади мъже и жени с еднакви престилки. По средата на залата имаше дълга маса, върху която събираха полученото от компютрите — купчинки перфокарти, магнетофонни ролки или дълги хартиени ленти от принтерите. Цифрите, с които боравеха, бяха огромни и изглеждаха напълно лишени от връзка с действителността — машините бяха като сложен организъм, който се изразяваше на свой собствен език.

Джуди бе понаучила върху какво работи екипът. Съобщението от Андромеда бе продължило седмици наред, без да се повтаря, после бе започнало от самото начало. Това им даде възможност да попълнят голяма част от пропуснатото при първото излъчване — поради земното въртене успяваха да го улавят само когато западното полукуълбо бе обърнато към съзвездието Андромеда — за дванадесет от всеки двадесет и четири часа източникът се намираще под хоризонта. Когато съобщението започна отначало, земното въртене бе в друга фаза, така че част от пропуснатите пасажии можеше да се запише сега; до края на третото повторение го записаха цялото. Уредите в Болдършо Фел продължиха контролни приемания, но отклонение нямаше. Какъвто и да бе източникът, той непрестанно излъчваше едно и също нещо.

Сега вече никой от заинтересованите не се съмняваше, че е съобщение. В отдела на генерал Уотлинг дори го наричаха „Предаването от Андромеда“, сякаш източникът и същността на съобщението бяха известни. Работата върху него бе заведена под названието „Обект А“. Съобщението беше много дълго — точките и тиретата, превърнати в разбираеми математически символи, възлизаха на милиони групи числа. Без компютрите декодирането им би отнело цял човешки живот, а дори и с тяхна помощ работата продължи не един и два месеца. Всяка машина трябваше да получи указания какво да прави с внесената в нея информация — Джуди научи, че това се нарича програмиране. Една програма се състоеше от инструкции,

въведени на перфокарти, с които машината се задействуваше, за да изпълни зададената работа. След това се въвеждаше групата числа, която трябваше да се анализира — данните — и машината даваше отговора за броени секунди. Този процес трябваше да се повтаря при разглеждането на всяка нова група числа. За щастие по-малките компютри можеха да подготвят материал за по-големите, а и всички те имаха както входни, управляващи, аритметични и изходни устройства, така и памет и новите резултати можеха да се базират на предишните.

Рейнхарт — любезният, толерантен, мъдър, тактичен Рейнхарт — бе този, който обясни по-голямата част от всичко това на Джуди. След скандала в Болдършо Фел той беше станал по-благосклонен към нея и явно ѝ показваше, че му е симпатична и я съжалява. Макар да беше потънал до гуша в дипломатическите си ходове, благодарение на които работата им вървеше, тъкмо през това време изпъкнаха несъмнените му качества на ръководител. Той някак успяваше да укротява Флеминг, да държи шефовете на разстояние и в същото време да изслушва предложенията и проблемите на всеки, като стоеше в сянка и прехвърляше от тема на тема подобно на някаква тиха, изящна и изключително интелигентна птица.

Понякога хващаше под ръка Джуди и с прости думи ѝ обясняваше работата им, сякаш имаше безкрайно много време и познания. Но ето че настъпи момент, в който Флеминг трябваше да продължи с обясненията за компютрите, и Рейнхарт му предаде Джуди. Тя разбра, че компютрите са първата и единствена любов на Флеминг и той контактува с тях интуитивно като вълшебник.

Не че беше някакъв чудак — просто притежаваше свръхчовешката способност да разговаря с тях. Плуваше във водите на двоичната математика като риба във вода и получаваше бързи отговори, за които на Бриджър и Кристин бяха нужни часове упорит и тежък труд, за да ги проверят. Отговорите му винаги бяха безпогрешни.

Един ден точно преди да си тръгне Бриджър, Рейнхарт ги дръпна с Флеминг настрана, поговори с тях по-дълго от обикновено и тозчас се отправи към министерството. На следващата сутрин професорът и Флеминг отново се упътиха заедно към Уайтхол.

— Всички ли са налице? — прозвуча цвилещият глас на Осборн в залата за конференция.

Около дългата маса стояха двадесетина души и разговаряха на групи. Върху полираната й махагонова повърхност бяха подредени бележници, моливи и попивателни преси, а по средата бяха наслагани сребърни подноси с кани вода и чаши. В единия край на масата бе поставена по-голяма попивателна преса с кожени ъгълчета — за главния шеф.

В една от групите бяха Вандънбърг и Уотлинг, в друга — Флеминг и Рейнхарт, а една ослепителна жена с костюм на цветя бе заобиколена от почтителен кръг чиновници с пепелявосиви костюми. Осборн ги изглежда с опитно око, после кимна на най-младия от тях, който стоеше до вратата. Онзи изчезна в коридора и Осборн зае председателското място.

— Хъ-ъ-ъ-ъ-м — изцвили той.

Останалите се настаниха по местата си, без да бързат. По покана на Осборн Вандънбърг седна от дясната му страна. Флеминг, следван от Рейнхарт, твърдоглаво се отправи към другия край на масата. Последва кратко мълчание, после вратата се отвори и в залата влезе Джеймс Робърт Ратклиф, министърът на науката. Той приветливо махна с ръка към един-двама от младите, които понечиха да се изправят — „Сядай, момчето ми, сядай!“, — и зае мястото си зад украсената попивателна преса. Имаше забележителна глава с прекрасно подстригана сива коса, лице със здрав розов тен и розови пръсти. Те бяха силни, груби и сръчни — човек просто си представяше как вземат много неща с пълни шепи. Министърът дари събралите се със сърдечна усмивка.

— Добро утро, дами и господа. Надявам се, че не съм закъснял.

По-нервните поклатиха глава и промърмориха по едно „не“.

— Как се чувствувате, генерале? — обърна се Ратклиф към Вандънбърг почти като Цезар.

— Стар и болен — отговори Вандънбърг, при все че нито едното, нито другото не отговаряше на истината. Осборн се покашля.

— Може ли да ви представя присъстващите?

— Благодаря ви. За мен има няколко нови лица.

Осборн знаеше всички по име, а министърът грациозно махваше с ръка на всеки. Оказа се, че примадоната с костюма на цветя е някоя

си госпожа Тейт-Алън от Държавната хазна, представителка на комитета за субсидии. Когато стигнаха до Флеминг, министърът реагира по-различно.

— А, Флеминг! Надявам се, че няма да проявявате повече неблагоприятно.

Флеминг се навъси в другия край на масата.

— Държа си устата затворена, ако това имате предвид.

— Именно. — Ратклиф очарователно се усмихна и се обърна към Уотлинг: — Ще се постареем да не си губим времето, нали? — Той вдигна хубавата си глава с римски профил и погледна към Рейнхарт: — Имате ли още новини за нас, професоре?

— Доктор Флеминг е подготвил изложение.

— Извинете — със сияещ вид го прекъсна госпожа Тейт-Алън, — но мисля, че мистър Нюби не е запознат с въпроса.

Мистър Нюби беше дребен слаб човек, който, изглежда, бе свикнал да го обиждат.

— А, добре — каза Ратклиф. — Може би ще запълните пропуската, Осборн.

Осборн го запълни.

— И така?

Към Флеминг се обърнаха двадесет чифта очи, в това число и очите на министъра.

— Ние знаем какво представлява съобщението — рече Флеминг.

— Браво! — извика госпожа Тейт-Алън.

— Какво представлява?

Флеминг спокойно погледна министъра.

— Това е програма за компютър — тихо отвърна той.

— Компютърна програма ли? Напълно ли сте сигурен в това?

В отговор Флеминг просто кимна. Всички останали заговориха едновременно.

— Моля! — извика Осборн, като удари с юмрук по масата.

Глъчката стихна. Госпожа Тейт-Алън вдигна ръка в синя ръкавица.

— Боя се, господин министър, че някои от нас не знаят какво е компютърна програма.

Докато Флеминг обясняваше, Рейнхарт и Осборн облекчено се отпуснаха на столовете си. Момчето се държеше добре.

— Въведохте ли я в компютър? — попита госпожа Тейт-Алън.

— Използувахме компютри, за да я анализираме. Нямаме машина, която да я поеме цялата. — Той потупа листовите пред себе си. — Тя е просто необхватна.

— Ако имахте достъп до по-голям компютър... — предположи Осборн.

— Въпросът не е само в обема. Всъщност това е нещо повече от програма.

— Тогава какво е? — попита Вандънбърг, докато се разполагаше по-удобно на стола. Разговорът явно щеше да е от дългите.

— Състои се от три части. — Флеминг подреди листовите, сякаш това щеше да изясни нещата, — Първата част е проект — или по-скоро представлява математическо условие, което може да се интерпретира като проект. Втората част е самата програма или както я наричаме — програмният код. Третата и последна част са данните — това е информацията, изпратена, за да бъде въведена в постоянната памет на компютъра.

— Ще се радвам, ако мога да хвърля един поглед... — Вандънбърг протегна ръка и получи листовите. — Не искам да твърдя, че не сте прав. Бих искал нашите радиоинженери да проверят методологията ви.

— Моля — отговори Флеминг.

Листовите бяха разгледани с почтителен шепот, но госпожа Тейт-Алън явно реши, че е нужен коментар.

— Трябва да заявя, че това е много интересно.

— Интересно! — Флеминг бе готов да избухне. Рейнхарт предупредително го хвана за ръкава. — Това е най-значимото събитие от еволюцията на мозъка до наши дни!

— Добре, Джон, добре — каза Рейнхарт. Министърът премълча избухването.

— Какво смятате да правите след това?

— Да създам компютър, в който да въведа програмата.

— Сериозно ли предполагате — министърът говореше бавно и избираше думите си, като че ли бяха шоколадови бонбони в бонбонiera, — че други същества от отдалечена част на галактиката, които никога преди не са влизали в контакт с нас, ни изпращат програма и програмен език за типа електронна машина...

— Да — отвърна Флеминг.

Министърът плавно продължи:

— ...каквата по една случайност имаме на Земята?

— Такава нямаме.

— Ако не такава, подобна. Възможно ли е това?

— Точно това стана.

Флеминг направи на присъстващите двойствено впечатление. Те често бяха ставали свидетели на подобни случаи — млади, отдадени на науката учени, които бяха упорити и раздразнителни и проявяваха нетърпеливост към процедурите на комитета, но при все това с тях трябваше да се отнасят много внимателно, защото може би имаха нещо ценно в главите си. Тези чиновници, достойни за присмех, не бяха глупаци — те бяха свикнали да правят точна преценка на хората и положението. От това, какво мислеха Вандънбърг, Осборн и Рейнхарт, зависеше много. Ратклиф се обърна към професора.

— Аритметиката е универсална — отвърна Рейнхарт. — Електронните изчисления също могат да се окажат универсални.

— И в крайна сметка това май е единственият начин за изчисляване — намеси се Флеминг.

Вандънбърг вдигна поглед от листовете.

— Чудя се...

— Вижте какво — прекъсна го Флеминг, — съобщението се излъчва непрекъснато. Ако имате някоя по-добра идея, заемете се с него вие.

Рейнхарт неспокойно погледна към Осборн, който следеше развоя на разговора, като че броеше точките на мач по крикет.

— Не можете ли да използвате машина, която имаме в момента? — попита той.

— Казах вече!

— Въпросът е доста основателен — меко забеляза министърът.

Флеминг разгорещено се обърна към него.

— Тази програма е просто необятна. Мисля, че не сте в състояние да го проумеете!

— Хайде, Джон, обясни им — рече Рейнхарт.

Флеминг си пое дъх и продължи по-спокойно.

— Ако искате да изиграете една прилична игра на дама с компютър, трябва да можете да въведете в него програма от около пет

хиляди информационни единици. Ако желаете да играете с компютъра шах — самият аз съм играл неведнъж, трябва да въведете около петнадесет хиляди единици. За да въведете този материал — той махна с ръка към листовите пред Вандънбург, — се нуждаете от компютър, който да има капацитет, за да приеме милиард или още по-точно — милиарди числа, преди изобщо да започне работа с данните.

Най-после бе спечелил вниманието на присъстващите — това бе интелект, достоен за уважение.

— В такъв случай всичко опира до капацитета — каза Осборн.

Флеминг отрицателно поклати глава.

— Става въпрос не само за това, но за нов принцип. В света няма такава апаратура... — Той се замисли за подходящ пример, а останалите търпеливо го изчакаха. — Най-новите компютри все още работят с бързина, която се измерва в микросекунди. Тази машина трябва да работи в наносекунди — в противен случай, когато тя завърши обработката на цялото това огромно количество данни, ние ще бъдем старци. Ще й бъде нужна памет — вероятно нискотемпературна памет — с капацитет най-малко на човешки мозък и далеч по-ефективно управление.

— Това доказано ли е? — попита Ратклиф.

— А вие какво очаквате? Първо, ни трябва средствата, с които да го докажем. Каквото и да е разумът, изпращащ това съобщение, той е много по-развит от нашия. Не знаем нито защо го праща, нито на кого го праща. Само знаем, че е нещо, което ние не бихме могли да направим. Просто сме homo sapiens, които с труд крачат напред. Ако искаме да го интерпретираме... Той замълча. — Ако...

— Това е теория, нали?

— Това е подробен анализ.

Министърът се обърна още веднъж към Рейнхарт.

— Смятате ли, че може да се докаже?

— Аз мога — заяви Флеминг.

— Попитах професора.

— Мога да го докажа, като направя компютър, който ще поеме програмата — каза Флеминг, без да обръща внимание на забележката. — Това е целта.

— Реална ли е?

— Самото съобщение го изисква.

Министърът започна да губи търпение. Той забарабани с ъгловатите си пръсти по масата.

— Господин професоре?

Рейнхарт се замисли не толкова за това, в което вярваше, а в това как ще го каже:

— Ще отнеме много време.

— Но това се иска, така ли?

— Сигурно.

— Ще имам нужда от най-добрия наличен компютър, за да работя с него — каза Флеминг тъй, сякаш въпросът беше вече решен. — Както и от целия ни досегашен екип.

Осборн доби скръбно изражение. Проблемът все още беше под съмнение за всички посветени, а министърът май започваше да се обижда.

— Можем да ви предоставим университетските компютри — рече той така, сякаш говореше за всекидневни неща. Внезапно търпението на Флеминг се изчерпи.

— Дрън-дрън! Да не би да смятате, че университетите разполагат с най-доброто в момента? — Той посочи към Вандънбърг през масата. — Попитайте военния си приятел къде е единственият наистина приличен компютър в тая страна!

Последва кратка ледена пауза — всички гледаха американския генерал.

— Ще се наложи да си отбележа този въпрос.

— Не е необходимо, защото аз ще ви кажа. Намира се в базата за ракетни изследвания в Торнес.

— С него се решават проблеми на отбраната.

— То се знае! — презрително изрече Флеминг. Вандънбърг не отговори. С този млад човек трябваше да се справя министърът. Събралите се чакаха, докато Ратклиф барабанеше по попивателната преса, а Осборн чакаше резултата без особена надежда. Несъмнено шефът му бе впечатлен, но не го бяха убедили. Като всички искрени хора Флеминг бе лош адвокат — дадоха му възможност, която той малко или много проигра. Ако министърът не направеше нещо, всичко щеше да си остане една университетска теория. Ако започнеше да действува, трябваше да преговаря с военните — трябваше да успее да убеди не само министъра на отбраната, но и комитета на Вандънбърг,

че работата си струва усилията. Ратклиф не бързаше. Обичаше да го чакат.

— Можем да опитаме — каза той най-последно. — Кабинетът ще разгледа въпроса.

Известно време след тази среща екипът нямаше никаква работа. Рейнхарт и Осборн внимателно поеха по пътя на преговорите, но търпението на Флеминг бе изчерпано. Бриджър приключваше останалата си работа. Кристин тихо седеше в кабинета и за кой ли път проверяваше всичко; Флеминг обаче обърна гръб на работата и взе Джуди със себе си.

— Няма смисъл да се мотаем тук, докато не вземат решение — каза той и я помъкна със себе си, за да му помага в забавленията. Не я ухажваше; просто му харесваше да са заедно и бе мил и учудващо приятен събеседник. Тя откри, че отвращението му към надутостта и фразьорството е движещата пружина на неговото негодувание. Когато му се пречкаха в работата, ставаше раздражителен и понякога изпадеше в ярост, но оставеше ли я зад гърба си, всичко наоколо се превръщаше в мишена за характерния му хаплив и солен език.

— Британия бавно залязва на запад — отбеляза той, когато Джуди го запита за сегашното положение на нещата, и с това усмихнато отмина въпроса ѝ. Когато тя се опита да се извини за избухването си в Болдършо Фел, той просто я потупа отзад.

— Прощавам и забравям, такъв съм си аз — рече той и ѝ поръча за пиене.

Заради неговите развлечения тя трябваше да изтърпи немалоко — той обичаше съвременна музика, която Джуди не разбираше; обичаше да кара бързо, което я ужасяваше; отгоре на всичко обичаше да гледа уестърни, което я ужасяваше още повече. Той бе страшно уморен, но не го свърташе на едно място. Двамата тичаха от кино на концерт, от концерт на дълга разходка с колата, от дългата разхода — на дълга почерпка, и най-накрая той капна. Поне изглеждаше щастлив, но тя не беше щастлива. Имаше чувството, че плава под чужд флаг.

От време на време ходеха в малкия кабинет в института и там Флеминг флиртуваше с Кристин. Разбира се, Джуди не можеше да го вини. През останалото време той сякаш не забелязваше Кристин, а тя

бе удивително красива. Както бе доверила на Бриджър: „Влюбена съм в мозъка му“, ала очевидно не ѝ се нравеше да я прегръщат и пощипват. Продължаваше да работи упорито. Все пак попита за Торнес.

— Били ли сте там, доктор Флеминг?

— Да, веднъж.

— Как изглежда?

— Далечно и красиво като теб. Величествено, бездушно и без загадки — за разлика от теб.

Беше решено да отиде и тя, ако Флеминг получи разрешение. Уотлинг бе проучил досиетата на родителите ѝ и беше установил, че са безупречни. Бащата и майката Лемстад избягали от Литва по времето на Втората световна война и Кристин бе родена и израснала в Англия. Преди да умрат, родителите ѝ бяха приели британско поданство и тя подлежеше на всякакви проверки.

Дейността на Денис Бриджър изглеждаше доста по-интересна. Наближаваше денят на напускането му и той водеше все повече странни междуградски разговори, които очевидно го безпокояха доста, въпреки че никога не говореше за това. Една сутрин, когато в кабинета бяха само той и Джуди, изглеждаше по-разтревожен от обикновено. Телефонът извъня и той буквално изтръгна слушалката от ръката ѝ. Очевидно имаше среща — той бързо измисли някакво извинение и излезе. Джуди го наблюдаваше през прозореца, докато пресече пешеходната зона и се отправи към уличното платно, където го чакаше една много голяма и много скъпа кола.

Като наближи, вратата на шофьора се отвори и оттам се показва изключително висок мъж с ливрея, каквато човек обикновено свързва с *coûre de ville*^[2] от двадесетте години, светлокафява, закопчана догоре, бричове и излъскани кожени гамаши.

— Доктор Бриджър?

Носеше тъмни очила и говореше с лек, неопределен чужд акцент.

Колата блестеше и бе невероятно красива като безкрил самолет нов модел. От задните ѝ вертикални стабилизатори стърчаха две еднакви радиоантени, по-високи от човешки ръст — дори и от този на шофьора. Всички тези приспособления имаха абсурдно големи размери.

Шофьорът отвори задната врата, за да влезе Бриджър. Колата имаше сини матови стъкла, дебел килим на пода и изключително широка седалка. На другия ѝ край седеше нисък набит мъж с плешива глава.

Ниският протегна ръка, на която имаше пръстен.

— Аз съм Кауфман.

Шофьорът се върна на мястото си пред стъклената преграда и потеглиха.

— Нали нямате нищо против да се поразходим? — Нямахше как да се обърка акцентът на Кауфман — беше на преуспял и упорит немец. — Видят те тук-там и веднага започват приказките.

До ухото му нещо избръмча. Той вдигна слушалка от слонова кост, която лежеше на поставката пред него. Бриджър видя как шофьорът говори в един микрофон, монтиран до волана.

— Ја. — Кауфман се заслуша за миг, после се обърна и погледна през задното стъкло. — Ја, Егон, виждам. Тогава карай в кръг, а? Und Stuttgart... разговора с Щутгарт.

Той постави обратно слушалката и се обърна към Бриджър.

— Моят шофьор казва, че ни следи едно такси.

Бриджър нервно се озърна. Кауфман се засмя или поне се видяха зъбите му.

— Не се тревожете. В Лондон винаги е имало таксита. Ще видят, че не отиваме никъде. Важен е разговорът с Щутгарт. — Той извади сребърна табакера с пури. — Пушите ли?

— Не, благодаря.

— Изпратихте ми телекс до Женева. — Кауфман си взе една пура. — Преди няколко месеца.

— Да.

— Оттогава не сте се обаждали.

— Промених решението си. — Бриджър притеснено потръпна.

— Сега може би е време да го промените още веднъж. Знаете ли, през тези няколко месеца бяхме доста объркани — беше сериозен, но любезен и спокоен. Бриджър пак погледна виновно през задното стъкло. — Казах ви да не се безпокоите. Ще се погрижим за това. — Той запали пурата със сребърна запалка, инкрустирана със скъпоценни камъни, и дръпна. — Наистина ли е съобщение от Космоса?

— Да.

— От друга планета?

— От много далечна планета.

— Някъде в Андромеда ли?

— Точно така.

— Е, това е достатъчно далече.

— Какво... — Бриджър сбърчи нос от дима на пурата.

— Какво имам предвид ли? Ще стигна и до това. В Америка — по това време бях там — новината предизвика сензация. Всички бяха много обезпокоени. И в Европа, навсякъде. После вашето правителство казва: „Нищо. Няма нищо. Ще ви кажем по-късно.“ И така нататък. А хората забравят. Времето минава и те постепенно забравят. Имат си други неприятности. Обаче има нещо, нали?

— Официално няма нищо.

— Не, разбира се... официално няма нищо. Опитвахме, но навсякъде се сблъскахме със стена. Всички мълчат като риби.

— Включително и аз.

Вече бяха направили половин обиколка на Риджънт Парк. Бриджър погледна часовника си.

— Надвечер трябва да се върна.

— Вие работите за британското правителство, нали? — Кауфман го каза тъй, сякаш водеха любезен разговор.

— Член съм на екипа им — отвърна Бриджър.

— Който работи върху съобщението ли?

— Защо ви интересува това?

— Интересува ни всичко, което е важно. А това може да се окаже много важно.

— Може. Но може и да не е важно.

— Продължавате работата си, нали? Моля ви, не си придавайте толкова тайнствен вид. Не ви подпитвам.

— Не, няма да работя повече.

— Защо?

— Не искам да оставам вечно на държавна работа.

Минаха покрай зоологическата градина и се насочиха към Портланд Плейс. Като завиха на запад към Мерилебаун, Кауфман се обади:

— Значи бихте искали нещо по-доходно? При нас ли?

— Така смятах — отвърна Бриджър, като примигваше и гледаше в краката си.

— Докато ви сполетя малкото фиаско в Болдършо, нали?

— Вие знаехте ли? — Бриджър го изгледа остро. — При Олройд?

— Естествено, че знаех.

Направо преливаше от любезност, беше самата благост. Бриджър пак заразглежда обувките си.

— Не исках никакви неприятности.

— Не биваше да се обърквате тъй лесно — рече Кауфман. — И в същото време не трябва да ни издавате. Може да се занимаваме с нещо друго.

Те отново завиха на север по Бейкър Стрийт.

— Смятам, че трябва да останете там, където сте — каза Кауфман. — Но трябва да поддържате връзка с мен.

— Колко?

— Извинете?

— Щом искате да ви предавам информация.

— За бога, мистър Бриджър! — засмя се Кауфман. — Никак не сте тактичен!

Телефонът извънтя. Кауфман вдигна слушалката.

— Кауфман... Ja, ja... Das ist Felix?...

Направиха още две обиколки около парка, след което оставиха Бриджър близо до института. Джуди го видя да се връща, но той не й каза нищо. Тъй или иначе й нямаше никакво доверие.

Половин час по-късно таксито, което бе следило Кауфман, спря до една телефонна кабина и Харис се измъкна от него. Кракът му все още бе превързан и той се движеше сковано, но се считаше годен за работа. Плати на шофьора и закуцука към кабината. Щом таксито потегли, на мястото му спря друга кола.

На обаждането отговори помощникът на Уотлинг, един отегчен лейтенант от кралската гвардия, тъй като по това време министерството на отбраната беше, както се казва, „интегрирано“.

— Разбрано. По-добре ела и докладвай.

След миг в стаята се вмъкна Уотлинг, трескав и разтревожен от поредната си среща с Осборн.

— Дрън-дрън! Само това правят. — Той метна куфарчето си на един стол. — Нещо ново?

— Обади се Харис.

— Е, и?

Уотлинг се разположи на бюрото си — строга метална маса в стая с бетонни стени и противопожарни инструкции на вратата. Помощникът вдигна веждите си на кавалерист.

— Каза, че е видял Бриджър с една известна персона.

— Кой? Я зарежи тия изрази!

— Кауфман, сър.

— Кауфман?

— „Интел“. Хората на „Интърнашънал Картел“.

Уотлинг впери поглед в отсрещната гола стена. Въпреки законите, които забраняваха тръстовете, въпреки разпорежданията на Общия пазар, все още съществуваша няколко големи космополитически картела. Те не бяха напълно незаконни, но пък бяха могъщи и в някои случаи почти задушаваша европейската търговия. Във времена, когато Западът бе бойкотиран ако не от всички, то от повечето страни — източници на неговите суровини, някои безскрупулни търговски агенции имаха опасен обseg на действие, а „Интел“ бе известен най-вече с безскрупулността си. Попаднеше ли нещо в ръцете на картела, то най-вероятно биваше продадено другаде, щом пазарът бе добър.

— Нещо друго?

— Няма. Направили две-три обиколки с подвижния дворец на Кауфман, след което кацнали в базата.

Докато подреждаше мислите си методично и стройно, Уотлинг се поглаждаше по брадичката.

— Смяташ ли, че затова Кауфман е бил в Болдършо?

— Така мисли Харис.

— Поради което са го спипали за ушите и са го изхвърлили, а?

— Горе-долу.

— Е, те са последните хора, които бихме искали да се намесят в тая работа.

Пипнеше ли нещо „Интел“, то бе невероятно трудно да се открие. Имаха напълно легална организация в Лондон, регистрирани кантори в Швейцария и клонове поне из три континента.

Информацията изтичаше по частните му линии като живак и нищо не можеше да се направи. За този вид операции не се издават заповеди за обиск. И докато претърсваш някоя кантора на площад Пикадили, това, което си загубил, вече е разменено за манган или боксит през някоя твърде несимпатична граница. Нямаше нищо священо, нищо сигурно.

— Предполагам, че Бриджър ще продължи да им дава информация — каза той.

— Очаква се той да се оттегли — напомни помощникът.

— Съмнявам се, че ще го направи сега. Все са му пуснали нещичко. — Той въздъхна. — Както и да е, той ще измъкне всичко от Флеминг. Двамата са неразделни.

— Мислите ли, че и Флеминг е замесен?

— А! — Уотлинг отмести назад стола си и заряза работата. — Той е един безнадежден наивник! Ще издрънка всичко на първия срещнат само за да покаже колко е независим. Спомни си какво стана миналия път. А сега ще работят сред нас.

— Как така?

— Как така ли? Трябва да напишеш разговорник. Местят се във военен обект, ето така. Цялата тайфа! Флеминг иска да построи своя суперкомпютър в базата за ракетни изследвания в Торнес.

— Охо!

— Това е свръхсекретно!

— Да, сър — помощникът прие апатично-дискретен вид.

— Уредено ли е всичко?

— Ще бъде. От сто километра надушвам всяка глупост. Вандънбург е бесен. Не е за чудене, ако и съюзниците са бесни. Рейнхарт обаче гласува и с двете ръце „за“, Осборн и техният министър — също. Предполагам, че и Кабинетът също ще се съгласи.

— Значи не можем да ги държим настрана?

— Можем да ги наблюдаваме. На първо място ще е най-добре да оставим Харис да се погрижи за това.

— В Торнес имат своя служба за безопасност. Военна — допълни с гордост помощникът. Генералът изсумтя.

— Харис може да работи заедно с тях.

— Той иска да се откаже от тая работа.

— Защо?

— Твърди, че са го разкрили.

— Как? Извинявай! — Уотлинг бързо се усмихна. — Как така?

— Ами в Болдършо са го изиграли. Вероятно смятат, че е по следите на нещо много по-сериозно.

— Вероятно е така. Къде е той сега?

— Следи ги. По-късно ще се яви да докладва.

Харис обаче не докладва нито по-късно, нито когато и да било. На другата сутрин Джуди и Флеминг откриха трупа му под гюрука на Флеминговата кола.

Джуди повърна, двамата отидоха в полицейския участък, после тялото бе вдигнато и откарано, а когато се върнаха в кабинета, намериха бележка за Флеминг, в която пишеше, че трябва да се яви незабавно в министерството на науката. Докато двете с Кристин чакаха, Уотлинг разпита Джуди и тя се почувствува уплашена и нещастна. Кристин продължи да работи; прекъсна работата си само за да даде на Джуди два аспирина с вида на човек, който раздава милосърдие на другите, независимо дали го заслужават.

Преди да тръгне към министерството, Флеминг целуна Джуди по бузата. Тя му се усмихна едвам.

— Защо ще стоварват всичко на мен? — рече той.

— Не на теб. Стовариха го на мен под формата на предупреждение. — Тя отиде до тоалетната и отново повърна.

Флеминг се върна преди обяд, като подскачаше от радост. Издърпа Кристин от стола и я притисна към себе си.

— Край! Готово!

— Готово ли? — Джуди смаяно замря в другия край на стаята.

— Разрешение в три екземпляра от висшето командване на военновъздушните сили! Отвориха широко вратите на безценния си склад, ограден с бодлива тел.

— Торнес ли? — попита Кристин, като го отблъсна от себе си. Флеминг се удари в проектантската маса.

— Най-любезно ни е разрешено да използваме прелестното им, прекрасното им оборудване, купено от джоба на данъкоплатците, което досега им служеше да си играят на война на него.

— Кога? — попита Джуди.

Флеминг се смъкна от масата, приближи и я притисна в обятията си.

— Веднага щом сме готови. Приоритет А — като изключим случаите на така нареченото на шега „извънредно положение“. Спестени са ни утринните проверки, ще ни раздадат пропуски, ще ни снемат отпечатъци от пръстите, ще ни промият мозъците и ще ни проверят косите за дребни гадинки. Ние пък ще построим чудото на века. — Той пусна Джуди и протегна ръце към Кристин. — Ти и аз, мила! Ще ги научим, нали? „Доказано ли е?“ — пита негова милост министърът. Ние ще им докажем! Както пее дамата от стриптийзклуба: „От четирите края на света да дойдат със оръжие в ръка, ще ги сразиме ний!“ А, освен това „Сребърните крилца“ ще пристигне да ни връчи повиквателните.

Той запя „Сребърни крилца сред златните“ и заведе и двете на обяд, който Джуди така и не успя да вкуси. От Бриджър нямаше ни вест, ни кост.

Уотлинг дойде отново следобед — сдържан, но строг като училищен директор на посещение. Накара ги да седнат, докато ги инструктиреше.

— Това, което се случи с Харис, има пряка връзка с вашата работа.

— Но той беше чистач в лабораторията!

— Той беше от военното разузнаване.

— Охо!

За Кристин и Флеминг това бе нещо ново. Флеминг реагира с язвителна насмешка:

— От нашето, както се казва, а?

— От нашето.

— Прелестно!

— Не се ласкайте от мисълта, че е станало само заради работата ви. Още не сте толкова важен. — Момичетата седяха и слушаха, докато Уотлинг насочи вниманието си изключително към Флеминг. — Вероятно Харис е попаднал по следите на нещо друго, докато ви е охранявал.

— Защо ни е охранявал, след като не сме толкова важни?

— Хората... някои хора не знаят дали това е важно, или не. Благодарение на голямата ви уста знаят, че нещо става. Това нещо

може да е от огромно стратегическо значение, а може и да не е.

— Знаете ли кой е убил Харис? — тихо попита Флеминг. Може би едва сега почувствува, че и той е допринесъл за смъртта му.

— Да.

— Това вече е нещо.

— Знаем също кой им е платил да го сторят.

— Значи всичко е наред.

— С тази разлика, че няма да ни позволят да ги пипнем с пръст — студено каза Уотлинг. — По дипломатически причини.

— Прелестно!

— Този свят не е така прелестен. — Той се огледа наоколо, сякаш изпълняваше неприятно задължение. Беше скромен и естествен човек, който ненавиждаше нравоученията. — Вие, дето си живеете тихо и спокойно в лабораториите, трябва да разберете едно: сега работите при бойни условия!

— Какви?

— Бойни условия. Ако тази ваша идея даде резултат, ще станем притежатели на нещо много ценно.

— Кой сме тия „ние“?

— Нашата страна.

— Ами да бе!

Уотлинг не му обърна внимание. Беше чувал доста за отношението на Флеминг към правителството.

— Дори и да нямаме резултати, пак ще привлечем вниманието. Торнес е важно място и някои хора ще дадат мило и драго да открият какво става там. Ето защо ви предупреждавам всичките. — Той ги изгледа един по един с живите си сини очи. — Вече не сте в университета: вие сте в джунглата. Тя може да ви прилича просто на стара заддушна обител на бюрократи като мен, където се говори с лустросани фрази и политиците правят банални изявления, но си е истинска джунгла. Мога да ви го гарантирам. Тайни се продават и купуват, идеи се крадат и понякога човек може да си изпати. Така вървят нещата в тоя свят. Моля, запомнете го.

Когато Уотлинг си отиде, Флеминг се върна при своите компютри, а Джуди се отправи към Уайтхол да получи новите разпореждания. По-късно пристигна Бриджър — бе разтревожен, търсеше Флеминг.

— Денис! — Флеминг надникна от компютърната зала. —
Заминаваме!

— Заминавате ли?

— За Торнес. Успяхме!

— А, хубаво — безстрастно рече Бриджър.

— Министърът на науката надделя. Според униформените ни приятелчета човечеството се кани да направи малка крачка в джунглата. Защо не промениш решението си? Ела с щастливата тайфа!

— Да. Благодаря ти, Джон. — Бриджър погледна към краката си и от силно стеснение носът му потръпна. — Затова дойдох да те видя. Вече промених решението си.

Когато Джуди влезе при Осборн, той вече знаеше.

[1] au fait — подготвена (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Градски затворен файтон, купе (фр.) — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

АКЦИЯТА

Никой никога не ходеше в Торнес за развлечения. От Лондон дотам можеше да се стигне най-бързо за дванайсет часа — първо със самолет до Абърдийн, а после с експрес през Северна Шотландия до Геърлох на западното крайбрежие. Торнес бе първата гара на север от Геърлох, ала там нямаше нищо друго освен едно малко западащо селце, див скалист бряг и пуста равнина. Изследователската база се намираше на носа, разположен в широката водна ивица, разделяща остров Скай и остров Луис, а откъм сушата я опасваше висока ограда с бодлива тел отгоре, по която течеше ток. От двете страни на входа имаше караулни будки с часовои, а покрай оградата и високите крайбрежни скали патрулираха войници с кучета. Отвъд се простираше сивата водна шир на Атлантика, виждаше се един остров, обитаван от птици, и от време на време — някой патрулен катер от Кралския флот. Почти винаги бе облачно, всичко наоколо бе зелено, сиво и кафяво и като се изключат гласовете и шумът, идващи на промеждутъци откъм лагера, мястото беше тихо.

Когато Рейнхарт и Флеминг пристигнаха, валеше дъжд. На гарата ги посрещна черен служебен автомобил, шофиран от млада жена със зелена униформа, и като разплискваше калта по коларския път през откритата пуста местност, ги откара пред вратите на лагера. Там бяха посрещнати от един сержант от Шотландския полк и телефонира на директора да го уведоми, че са пристигнали.

Администрацията се помещаваше в дълга тясна едноетажна сграда в средата на лагера. Макар да бе нова и с модерна архитектура, тя напомняше с нещо типичната мрачна казармена постройка, но кабинетът на директора изглеждаше съвсем другояче. Махагоновият под блестеше, електрическите крушки бяха скрити под бели абажури с аеродинамична форма, завесите на прозорците падаха до пода, а по стените висяха карти и схеми в полирани дървени рамки. Директорското бюро беше широко и красиво; зад него седеше мъж с

тясно сбръчкано лице, а отпред имаше гравирана плочка, на която пишеше: „Д-р Ф. Т. Н. Гиърс“.

Той ги посрещна любезно, но без ентузиазъм и показа явно престоленото си пренебрежение към своята работа.

— Тук ще ви бъде много скучно — каза той, докато им предлагаше цигари от полирана ракетна капсула. — Ние, разбира се, се познаваме по име.

Рейнхарт бе нащрек, седнал на един от столовете за посетители, които бяха толкова ниски, че едва успяваше да вижда директора зад бюрото.

— Кореспондирали сме си, мисля, относно проследяването на ракети — за да го каже, Рейнхарт трябваше да си протегне врата — очевидно столовете нарочно бяха ниски. Флеминг огледа изпитателно обзавеждането и се усмихна.

Физик по образование, Гиърс вече години наред бе старши научен ръководител на проектите по отбраната и сега повече приличаше на висш офицер, отколкото на учен. Някъде под строгата му военна униформа се криеше изследователят, но това само го караше да завижда още повече на работата на другите и да трупа ядове от купищата всекидневни дреболии.

— Разбрах, че е дошъл моментът да започнете работа зад ограда от бодлива тел. — бе заядлив, но способен — вече беше разработил план за работата им. — Ще бъде трудно, разбира се. Не можем да ви осигурим неограничени възможности.

— Ние не искаме... — започна Рейнхарт. Флеминг го прекъсна:

— Доколкото разбрах, приоритетът ни е точно определен.

Гиърс му хвърли остър хладен поглед и с рязък жест изтръска пепелта от цигарата си в един пепелник, направен от метално бутало.

— Определени са ви часове за работа с главния компютър. Ще си имате собствени работни места и жилища за екипа. Те ще се намират в наш периметър и вие ще бъдете под наш надзор, но ще имате пропуски и ще можете да влизате и да излизате, когато искате. Майор Куодринг отговаря за охраната, а аз — за всички изследователски проекти.

— Но не и за нашите — каза Флеминг, без да поглежда към Рейнхарт.

— Моите задачи са по-прозаични, но належащи. — Доколкото бе възможно, Гиърс се стараяше да не поглежда към Флеминг и се обърна

към професора: — Вашето министерство на науката е изпълнено с идеализъм, въпреки че може би е малко небрежно.

В единия край на бюрото имаше снимка в рамка на жена му и двете му малки деца.

— Чудно ми е как я карат — каза Флеминг на Рейнхарт, когато излязоха.

Навън все още валеше силно. Един от помощниците на Гиърс ги поведе през мократа трева около сградата, а после по бетонни алеи между редици от ниски постройки като бункери, наполовина скрити в земята, до ракетния полигон на края на носа.

— Днес тук е доста спокойно — рече той, докато те привеждаха глави под проливния дъжд. — Понякога докато се озърнеш, и вече извие буря.

Върху наклонените си стойки стояха няколко малки ракети, покрити със синтетични покривала, и сочеха към морето, а една по-голяма бе поставена вертикално на главната стартова площадка и изглеждаше солидна и съвсем истинска, тъй както бе прикрепена към установката си.

— Не сме по най-големите ракети. Тези всичките са прехващани — крият големи възможности в малки размери. Разбира се, всичко това е от най-висока класа. Обикновено не допускаме посетители тук.

Главният компютър беше много внушителен и се намираще в една голяма лаборатория. Беше тройно по-голям от най-големия компютър, с който бяха работили досега. Дежурният персонал даде на Флеминг график, на който бяха отбелязани неговите часове за работа — хората бяха дружелюбни, макар и не особено заинтригувани. На Флеминг и останалите бе предоставена и една празна служебна сграда, както и няколко дървени бунгала за жилища — малки и съвсем обикновени, но чисти и обзаведени със служебни мебели.

Те зашляпаха с подгизналите си обуца към помещенията на личния състав, където им показаха офицерската столова и фоайето, магазина, пералнята, гаража, киното и пощата. Лагерът бе на самоиздръжка — не се налагаше да се излиза за каквото и да било, освен да се полюбува човек на пирена и небето.

През първите няколко месеца тук бе настанена само основната група от екипа — Флеминг, Бриджър, Кристин, Джуди и няколко от младшите помощници. Кабинетите им преливаха от изчисления,

планове, хелиографски копия и части от все още неразопаковано оборудване. Флеминг и Бриджър прекарваха дълги нощи над проекта за електрическите схеми и електронните компоненти; малко по малко сградата се изпълни с все повече изследователи и проектанти, чертожници и инженери.

Рано през пролетта на следващата година в лагера се появиха работниците на предприемаческа фирма от Глазгоу и оградиха едно място с дъсчена ограда, на която пишеше: „Макинтайър и синове“. В заградения участък бе построена изолирана от лагера сграда за новия суперкомпютър — така наричаха творението на Флеминг — и камиони, натоварени с апаратура, пристигаха и хлътваха в него.

Постоянният персонал гледаше на всичко това с жив интерес, но отдалече и продължаваше да работи върху собствените си задачи. Приблизително веднъж на седмица от ракетните площадки излиташе с гръм и трясък нов четвърт милион от парите на данъкоплатците. Стадата овце и крави в близката околност лениво се разпръскваха. После следваха няколко усилни дни на командните постове. Като се изключи всичко това, мястото бе тихо и спокойно като девствена земя и неопишуемо красиво, когато дъждът престанеше.

Младшите членове от екипа на Рейнхарт с удоволствие споделяха компанията на учените, които работеха за отбраната, и на патрулите — хапваха, пийваха и излизаха с малки лодки в залива. Флеминг и Бриджър обаче се държаха настрана и бяха известни като „божествените близнаци“. Ако не бяха при компютъра или в служебните помещения, значи работеха в едно от двете бунгала. Понякога Флеминг се затваряше някъде с някой нерешен проблем, а Бриджър, въоръжен с бинокъл, отиваше с моторна лодка до птичия остров Торхолм.

Рейнхарт действуваше в Лондон, като ги посещаваше от време на време, но предимно кръжеше около Уайтхол, уреждаше планове, разрешителни и бюджети и подготвяше безконечните доклади, които правителството изискваше. По някакъв неведом начин те бързо получаваха всичко, което им трябваше, почти без закъснение. Рейнхарт скромно казваше, че Осборн е превъзходен организатор.

Единствено Джуди седеше със скръстени ръце. За разлика от тези на останалите, кабинетът ѝ се намирал в главната административна сграда и беше настанена при жените — учени.

Макар Флеминг да беше настроен съвсем приятелски към нея, все не можеше да ѝ отдели време, а Бриджър и Кристин даваха мило и драго само да не е с тях. Все пак тя успяваше да добие представа какво се върши наоколо, излизаше на разходка с някои от офицерите и това беше всичко. През дългите зимни вечери се занимаваше с бродирание на гоблени и моделираше глина; с това си спечели репутацията на артистична натура, ала в действителност просто скучаеше.

Когато новият компютър беше почти готов, Флеминг лично я разведе из помещенията. Самият той се отнасяше към компютъра и с неодобрение, и със страхопочитание — възможно беше да е сгрешил или пък компютърът щеше да се окаже нещо изключително и свръхестествено. Изтощението му веднага биеше на очи; сега той бе безкрайно уморен и отчаян. Самата машина наистина си я биваше. Беше толкова голяма, че вместо да бъде монтирана в помещение, центърът за управление бе построен във вътрешността ѝ.

— Сега сме като Йона в търбуха на кита — каза ѝ той, като сочеше тавана. — Там е охладителното устройство — хелиевият кондензор. Паметта непрекъснато се облива от втечен хелий.

Зад масивните двойни огнеупорни врати се простираше помещение с големината на бална зала, разделено на две от рафтове с апаратура, които стигаха до тавана. Между тях и вратата се намираше главният пулт за управление; от едната му страна бе величествената клавиатура, а от другата — печатащото устройство. И към двете имаше магнетофони и други входно-изходни устройства. Централното осветление още не работеше — само една крушка светеше над пулта за управление, а от рафтовете с апаратура висяха няколко лампи. Помещението бе наполовина под земята и нямаше прозорци. Приличаше на тайнствена пещера.

— Всичко това — каза Флеминг, като сочеше апаратурата — е управляващото устройство. Това е входната конзола. — Той ѝ показва клавиатурата на телетипа, магнитолентовия скенер и другите входно-изходни устройства. — Бяхме замислили той да има нещо като сетивна магнитна система, но я преработихме в скенерна. Така е по-лесно за зрящите простосмъртни.

— Той ли?

Флеминг я изгледа особено.

— Наричам го така, защото имам чувството, че е разумно същество. Да не кажа човек.

Джуди беше живяла толкова дълго в близост с Флеминг, че вече бе свикнала с тази мисъл. Бе забравила тръпката, която я прониза в Болдършо Фел, когато за пръв път уловиха съобщението от Космоса. После тревогите и преживяванията притъпиха онова усещане, пък и самото съобщение се бе принизило до прозаични неща, като сгради, електрически инсталации и сложно оборудване, сътворени от човешка ръка. Но докато стоеше до Флеминг, който не само изглеждаше уморен, но и безумен, движен от някаква външна сила, не можеше да не усети някаква неясна враждебна мощ, спотаена в мрачното помещение. Просто усети как я докосна и изчезна. Не бе проникнала в съзнанието ѝ така, както в неговото, ала усещането я накара да потръпне отново.

— А това е изходът — рече Флеминг, който с нищо не показва, че е забелязал вълнението ѝ. — Естествените „мисловни“ процеси на компютъра са изразени според двоичната аритметика, но ние го караме да печата на десетичната, за да можем да разчитаме написаното веднага.

Тук-там в стената от апаратура имаше дисплеи.

— Какво е това? — попита Джуди, като посочи към внушителен брой миниатюрни неонов лампички, подредени в редици между два метални диска, покрити с плексигласови шлемове и поставени под прав ъгъл към рафтовете.

— Устройството за управление. Лампичките са просто дисплей за текуща информация. Те показват състоянието на данните, които преминават през машината.

— Има ли вече данни в нея?

— Не още.

— Изглежда, си сигурен, че всичко това ще проработи.

— Никога не съм допускал обратното. За тях би било безсмислено да изпращат проект на нещо, което няма да проработи. — Увереността в гласа му не се дължеше само на присъщото му високомерие; сякаш някой друг говореше вместо него.

— Стига да си го разбрал правилно.

— Разбирам го. В по-голямата му част. — Той махна с ръка към металните дискове с шлемовете: — Изобщо не знам за какво са. Това

са електрически терминали с напрежение от около хиляда волта между тях, поради което им поставихме предпазни покрития. Имаше ги в проекта и се надявам, че ще научим как да ги използваме. Вероятно са нещо като сетивен апарат.

Отново изглеждаше напълно сигурен във всичко и далеч не бе смутен от сложността му. Като че ли неговото съзнание отдавна се бе подготвило и го очакваше — Джуди си помисли колко ли болезнено е понасял бездействието си преди година, когато говореше за прелома и помитането на преградите. Не че сега бе по-щастлив. Тя си спомни думите на Бриджър: „Джон никога няма да бъде щастлив.“

Докато обхождаха помещението, всичко останало изглеждаше сравнително обикновено и прозаично.

— Работи по следния начин — каза Флеминг. — Данните се въвеждат чрез телетипа — това е най-удобният начин. Управляващото устройство взема решение какво да прави. Аритметичните устройства извършват изчисленията, като използват паметта, когато им е необходимо, или въвеждат новата информация в нея, а резултатът се извежда на принтера. Високоскоростните шини се намират под пода, а аритметичните устройства са разположени покрай стените. Това действително е една много обикновена система, но обикновеното свършва дотук. Притежава бързина и капацитет, които човек трудно може да си представи.

Наоколо цареше пълна тишина. От двете им страни имаше редици лъскави метални шкафове, скрили своите тайни, а безизразното лице на контролното табло сляпо се взираше в полумрака. Флеминг стоеше и нехайно се оглеждаше наоколо; бе като част от компютъра, както бе част от колата си, когато шофираше.

— Като заработи, ще бъде по-красив — каза той и я поведе към другата половина на помещението зад устройството за управление.

Имаше голяма полукръгла стая, слабо осветена както предната, в средата на която се издигаше огромна колона с метална обшивка.

— Това тук е най-главното — паметта. — Той отвори вратичка в основата на колоната и освети вътрешността с лампичка. — Ето ти едно малко прекрасно творение на молекулярната електроника. Паметта е в ядрото, а ядрото е в пълен вакуум при температура един-два градуса около абсолютната нула. Ето за какво ни трябва втечненият хелий.

Джуди надникна и успя да види куб от нещо като метал със стена около три квадратни фута, запечатан в стъклен съд, обхванат от охладителни шини. Флеминг говореше машинално, сякаш изнасяше лекция.

— Сърцевината е изградена от редуващи се пластинки от проводим и непроводим материал с дебелина половин микрон, подредени кръстообразно като пчелни килийки. Това създава завършена „да-не“ логическа схема върху метална плоскост, която почти не може да се види с просто око.

— Равнява ли се това на една мозъчна клетка?

— Може да се каже и така.

— Колко такива има?

— Ядрото е куб със страна три метра. Това прави няколко хиляди милиарда. А има шест такива ядра.

— Значи е по-голям от човешки мозък.

— Да, разбира се. Много по-голям. По-бърз. И много по-ефективен. — Той затвори вратичката и не каза нищо повече.

Джуди се опита да си представи как компютърът ще работи в действителност, но това не бе по силите ѝ, както и не можеше да проумее самата материя — всичко бе прекалено необятно и непознато, за да го нарисова във въображението си.

Тя поздрави Флеминг за успеха и си тръгна. За миг ѝ се стори, че е самотен и отнесен, но не направи опит да я задържи. После отново започна да проверява изчисленията си.

Денис Бриджър далеч не бе така увлечен от работата като Флеминг. Той изпълняваше задачите си флегматично и навъсено и не правеше видими опити да поддържа връзката си с „Интел“. Майор Куодринг и хората му не го изпускаха от очи, правеха периодични проверки на всички членове от персонала, за да се установи дали не се изнасят документи, или други секретни материали, но Бриджър с нищо не предизвикваше съмненията им. Единствената му почивка се състоеше в това да ходи до остров Торхолм, откъдето се връщаше с яйца на корморани и чайки и симпатични снимки на буревестници. С каквото и да го беше примамил Кауфман, за да остане, то явно не го подтикваше към действие.

Гиърс се отнасяше подозрително към целия екип. Не им пречеше, но в отношенията му с тях имаше нещо враждебно. Беше ясно, че ако експериментът претърпи провал, ще бъде доволен. Така или иначе, когато суперкомпютърът беше почти готов и интересът на подчинените и началниците му към него нарасна, Гиърс се погрижи всеки евентуален успех да бъде свързан с него самия. Именно негово бе предложението да има официално откриване, макар и в тесен кръг, и министърът на науката — неуспял да открие тържествено радиотелескопа в Болдършо Фел предишната година — позволи да го убедят да пререже лентата в Шотландия. Флеминг се опита да отложи откриването колкото може по-дълго, ала накрая то бе насрочено за октомври, а дотогава програмата трябваше да бъде въведена в новия компютър и той трябваше да е готов да приеме данните. Генерал Вандънбърг и други официални лица от Уайтхол наредиха на своите секретари да запишат датата в бележниците си.

Най-после Джуди имаше работа. Представители на пресата нямаше да има, но трябваше да се уреждат въпроси с различните министерства, както и да се подготви програма на посещението съвместно с персонала на Гиърс. Тя почти не се срещаше с Флеминг. Когато привършваше работата си, излизаше да се поразходи сама из пустата околност в бурната ветровита есен.

Около една седмица преди откриването тя видя бяла яхта. Бе голяма океанска яхта доста навътре в морето. От лагера не се виждаше, защото се намиреше зад остров Торхолм; можеше да я забележи само някой, който се разхождаше по брега. Джуди я зърна, когато се връщаше от следобедната си разходка по пътеката край стръмния скалист бряг.

На следващия следобед яхтата все още беше там и докато вървеше по пътеката между скалния ръб и пирена, на Джуди ѝ се стори, че вижда мигаща сигнална лампа на борда. Това само по себе си нямаше да предизвика любопитството ѝ, ако изведнъж не чу шума на автомобилен двигател някъде над себе си. Инстинктивно се скри зад един храст и зачака. Беше мощен, но тих мотор, който едва мъркаше, докато минаваше покрай нея.

След миг Джуди забеляза, че сигналите от яхтата са престанали. След малко моторът изрева и тя можа да чуе как колата плавно потегля. Когато тя се отдалечи, Джуди се изправи и се изкачи на най-високата

част на пътеката. До скалите я пресичаше коларски път, който завиваше към сушата и водеше към шосето в долината между хълмовете. Голяма блестяща кола влезе в първия завой и изчезна зад елхова горичка. Джуди прикова поглед в нея — стори ѝ се позната.

Тя не каза нищо на Куодринг, но отново отиде там на следващия ден. Яхтата и колата бяха изчезнали. Наоколо бе пусто и тихо, само чайките пицяха. На по-следващия ден валеше дъжд, а след това Джуди бе прекалено заета с посещението на министъра, за да ѝ остане време за разходка. Към пет следобед в деня преди откриването всичко бе уредено — имаше шофьори, които щяха да вземат гостите от гарата, хора за посрещането на министерския хеликоптер, напитки и сандвичи в кабинета на директора, програма на посещението, съгласувана с Рейнхарт и останалите. Флеминг беше кисел и затворен. Джуди я болеше главата.

Към четири часа следобед слънцето се показва, тъй че тя си сложи шлифер и излезе. Докато вървеше покрай скалите, от земята наоколо се вдигаше пара, ниско долу зелените вълни се разбиваха в скалите и издигаха дантелени гребени от пяна, които искряха на слънцето.

Както преди нямаше нито яхта в морето, нито кола на мястото, където пътеката стигаше до коларския път, ала по него се виждаха пресни следи от гуми, оставени след дъжда. Джуди размишляваше върху този факт, когато долови друг далечен шум. Този път беше от моторна лодка и идваше откъм другия край на острова, който бе на няколко мили разстояние. Присвила очи срещу слънцето, наблюдаваше как мъничкият нос на лодката се подава иззад острова и тя се отправя към залива под лагера в Торнес. Беше лодката на Бриджър и Джуди можа да види в нея само един човек — най-вероятно самия Бриджър.

Не видя нищо повече. Чу се изсвистяване и пукот, покрай главата профуча откъртен от скалата камък. Без да изчака, за да разгледа следата от куршума върху камъка, тя побягна. Докато тичаше надолу по пътеката, покрай главата ѝ изсвири втори куршум. После тя бе вече зад скалите и в безопасност. Бягаше с всички сили, поспря, после отново хукна. Доста преди да стигне до лагера, слънцето се бе скрило зад облаците. Вятърът се усили и небето притъмня. Тресеше я и краката ѝ трепереха.

Когато мина през централния вход, почувствува се по-сигурна, но ужасяващо самотна. Кабинетът на Куодринг бе затворен. Нямаше с

кого да проговори, а не искаше да срещне Бриджър в столовата. Докато вървеше между бунгалата в жилищния сектор, нощният мрак се спусна над земята и тя неочаквано се озова пред бунгалото на Флеминг. Непоносима ѝ бе мисълта да остане повече навън. Почука на вратата и без да дочака отговор, влезе вътре.

Флеминг лежеше на леглото и слушаше плоча на Вебер на грамофона, който си беше измайсторил сам. Той вдигна поглед и видя задъханата Джуди в рамката на вратата — лицето ѝ пламтеше, косата ѝ бе разчорлена.

— Много ефектно! Каква ли е целта? — беше преполовил бутилка уиски.

Джуди затвори вратата зад гърба си.

— Джон...

— Е, какво има?

— Някой стреля по мен.

— Уф! — Той остави чашата и стъпи на пода.

— Стреляха по мен! Току-що на брега.

— Искаш да кажеш, че някой ти е подсвирнал.

— Стоях горе на канарата, когато един куршум мина съвсем близо до мен и се сплеска в скалите. Отскочих назад и друг...

— Сигурно пак са стреляли напосоки. Всичките им изстрели са скапани! — Флеминг отиде до грамофона и го спря. Въпреки уискито беше съвсем трезвен и ходеше, без да се олюлява.

— Нямаше никой — рече Джуди. — Жива душа нямаше.

— Тогава не е имало никакви куршуми. Хайде пийни и се успокой.

Той затършува за чаша.

— Куршуми бяха — настоя Джуди, седнала на леглото. — Някой със снайпер.

— Май доста си се притеснила, а? — Той намери чаша, напълни я до половината и ѝ я подаде. — Кому е притрябвало да стреля по теб?

— Може да има причини.

— Като например?

Джуди погледна към чашата си.

— Не са основателни.

— Ти какво правеше на скалите?

— Просто гледах морето.

— И какво имаше там?

— Лодката на доктор Бриджър. Нищо друго.

— Защо те интересуваеше толкова лодката на Денис?

— Не ме интересуваеше.

— Да не намекваш, че той е стрелял по теб?

— Не. Не беше той. — Тя хвана крака на леглото, за да не трепери ръката ѝ. — Мога ли да постоя малко тук? Докато престана да треперя.

— Както искаш. И изпий това.

Тя отпи голяма глътка от уискито и усети как питието опари устата и гърлото ѝ. В тишината отвън отекна протяжен приглушен вой и една от водосточните тръби на бунгалото се разтресе.

— Какво беше това?

— Вятърът — отвърна Флеминг, докато стоеше и я гледаше.

Тя усещаше как парещият алкохол се стича в стомаха ѝ.

— Не ми харесва това място.

— И на мен — каза той.

Пиеха в тишината, нарушавана единствено от стенещия между лагерните сгради вятър. Навън небето бе почти тъмно, а откъм морето се носеха парцаливи черни облаци. Тя остави чашата и погледна Флеминг в очите.

— Защо доктор Бриджър ходи на острова? — нямаше желание да го назове с малкото му име.

— За да наблюдава птиците. Много добре знаеш, че ходи за това.

— Всяка вечер?

— Виж какво, когато съм съсипан от умора в края на деня, излизам с лодка в морето. — Така беше. Извън лагера Флеминг се занимаваше само с ветроходство. Съвсем не го правеше често, при това ходеше сам, а не с лагерния яхтклуб. — Освен когато съм съвсем скапан като сега.

Той хвана бутилката за гърлото и постоя намръщено, мислейки за Денис Бриджър.

— Ходи да шпионира морските птици.

— Все на острова ли?

— Ами че те са там — каза нетърпеливо Флеминг. — На острова гъмжи от тях — корморани, гмурци, буревестници... Пийни още.

Тя го остави да ѝ налее още малко. Главата ѝ леко бучеше.

— Извинявай, че нахълтах така.

— Няма нищо! — Той разроши и без това разбърканата ѝ коса с нежен, деликатен жест. — Не е лошо да си имам компания в тая барака. Особено такава сладко момиче.

— Изобщо не съм сладка.

— Нима?

— Не се харесвам. — Джуди отклони очи от него и пак се вторачи в чашата си. — Не харесвам това, което върша.

— В такъв случай ставаме двама. — Флеминг погледна към прозореца зад нея. — И аз не харесвам това, което върша.

— Мислех, че работата те е погълнала изцяло.

— Преди беше така, но сега, когато свърши, не зная. Опитвам се да си го избия от ума, но не мога. — Той я погледна объркано, съвсем не като тогава, когато ѝ показваше компютъра. — Може би имам нужда от теб.

— Джон...

— Какво?

— Не ми се доверявай прекалено много.

Флеминг се усмихна.

— Да не си надушила нещо съмнително?

— Не се отнася до теб.

— Радвам се до го чуя — рече той, като повдигна брадичката ѝ с ръка. — Имаш честно лице. — И я целуна по челото леко и съвсем сериозно.

— Не! — Тя извърна глава.

Той свали ръката си и ѝ обърна гръб, сякаш вниманието му бе привлечено от нещо друго. Отново се чу воят на вятъра.

— Какво ще правиш сега след тия изстрели? — след малко се обади той.

Независимо от разлялата се по тялото ѝ топлина, тя потрепери и Флеминг сложи ръка на рамото ѝ.

— Понякога си лежа нощем, слушам вятъра и си мисля за онова приятелче там — каза той.

— Какво приятелче?

Той кимна по посока на компютъра, на новия компютър, който бе построил.

— Той няма тяло, органично тяло, което да диша и усеща като нашите тела. Обаче има по-съвършен мозък.

— Но той не е жив човек. — Тя дръпна Флеминг до себе си на леглото. Изведнъж се почувствува много по-стара от него.

— Ние не знаем какъв е, нали? — каза Флеминг. — Който и да е изпратил съобщението, не разпространява този проект ей така, на шега. Те искат от нас да започнем нещо направо, без да сме подготвени.

— Мислиш ли, че те знаят за нас?

— Знаят, че във Вселената непременно съществуват други разумни същества. Просто се случи да попаднат на нас.

Джуди го хвана за ръката.

— Ако искаш, не е нужно да продължаваш.

— Надявам се да е така.

— Ти просто строиш компютър.

— С мисловен капацитет, далеч превъзхождащ нашия.

— Действително ли е така?

— Човекът е една доста неефективна мислеца машина.

— Но не и ти.

— Всички сме такива. Компютрите, построени на биологична основа, са неефективни.

— Биологичната основа ми допада — рече тя. Погледът ѝ се беше премрежил и говореше малко завалено. Флеминг я стисна за миг в мечешката си прегръдка.

— Ти просто си апетитно парче.

Той се изправи, прозя се, протегна се и светна лампата. Джуди усети как изведнъж ѝ олекна и се изтегна на леглото.

— Имаш нужда от почивка — с надебелял език изрече тя.

— Може би.

— От месеци се занимаваш без отдих с онова нещо там. — Тя посочи към прозореца.

— Трябваше да е готов за негова светлост министъра.

— Ако загубите контрол над компютъра, можете да спрете работата.

— Едва ли. Преди повече от месец го бяхме пуснали да работи. Ти знаеше ли?

— Не.

— Въведохме програмата, за да можем да внесем всички данни преди пристигането на господата.

— И какво се случи?

— Отначало нищо, обаче аз изпуснах една малка част от програмата. С нея нещата се подреждат така, че когато включиш електричеството, първият импулс автоматично включва в действие програмата на избрана от компютъра начална точка. Нарочно пропуснах тази част, защото не исках да оставя избора изцяло на него и той побесня.

Джуди го изгледа недоверчиво.

— Това са глупости.

— Хубаво де, регистрира прекъсвания. Без каквото и да било предупреждение, преди да бяхме започнали да внасяме данните, принтерът започна да печата липсващата част от програмата: печаташе я многократно, без да спира — все едно ми казваше да я въведа. Беше много ядосан. — Той погледна открито озадаченото й лице. — Изключих го за малко и започнах да внасям данните. След това той се успокои. Обаче е бил конструиран да регистрира прекъсвания. Един господ знае за какво още е конструиран!

Тя лежеше и го гледаше с помътен поглед.

— Утре въвеждаме последните данни — продължи той. — След това бог знае какво ще се случи. Получаваме съобщение от двеста светлинни години разстояние. Мислиш ли, че от всичко това ще получим хубаво сборниче с аритметични таблици? Аз не мисля така. Нито пък хората, които убиха Харис, стреляха по теб и вероятно следят Денис и мен.

Тя понечи да го прекъсне, но после се отказа от намерението си.

— Помниш ли? — попита я той. — Помниш ли, като ти говорех за прелома?

— Съвсем ясно си спомням — усмихна се тя.

— Такъв прелом се случва веднъж на хиляда години. Готов съм да се обзаложа на каквото и да е...

Потънал в неведоми размисли, той се обърна и погледна навън през прозореца.

— Винаги можете да го изключите.

— Може би. Може би ще успеем да го изключим.

Навън бе тъмно като в рог, вятърът продължаваше да вие. Канеше се да вали.

— Тъмно е — рече той. Дръпна завесата и обърна към нея измъченото си лице.

— В такъв случай сме двама, които се страхуват — каза тя.

— Ако искаш, ще те изпратя. — Той я погледна и се усмихна. — А може и да останеш.

ПЕТА ГЛАВА

АТОМИ

Джуди го напусна на разсъмване и се прибра в своето бунгало. До обяд първата група от Лондон вече бе пристигнала и я развеждаха из цялата тая неразбория. Свежа, оживена и щастлива, Джуди се движеше сред тъмносивите костюми и раздаваше информационни листовки, Флеминг беше в сградата на компютъра с Бриджър и Кристин; внасяха последната част от данните. Рейнхарт и Осборн се бяха усамотили с Гиърс.

Вандънбърг, Уотлинг, госпожа Тейт-Алън и верният безмълвен Нюби пристигнаха с влака в два часа и бяха посрещнати от двете най-хубави служебни коли. Министърът щеше да пристигне с хеликоптер в три часа — странна приумица съвсем в негов стил, която останалите отминаха учтиво и без коментарии.

Небето вече се беше прояснило и почетната стража стоеше мирно на плаца в центъра на лагера. Тук чакаха Рейнхарт и майор Куодринг — майорът бе сложил най-хубавата си парадна униформа с нови лентички на ордените, а Рейнхарт стискаше в ръце изцапан найлонов дъждобран.

Останалите гости и домакини се събраха пред портала на новата сграда на компютъра и с надежда гледаха към небето. Осборн кротко поддържаше дипломатичен разговор.

— Сигурно не сте знаели, че Британските острови се простират тъй далече на север, нали, генерале? — Това бе предназначено за Вандънбърг, който проявяваше признаци на нетърпение и прикритата обида. — Какво ще кажете, Гиърс?

Гиърс бе облякъл нов костюм и непоколебимо се бе изправил пред останалите — олицетворение на директор.

— Какво измътиха? Лебед или грозно патенце? — попита го госпожа Тейт-Алън.

— Не знам. Ние имаме време само за практични неща.

— Това тук не е ли същото? — попита Осборн.

— По време на войната летях над тези места — каза Уотлинг.

— Нима? — изрече Вандънбърг без всякакъв интерес.

— Северноатлантическите патрули. Тогава бях в бреговата охрана.

Но никой не го чу — хеликоптерът беше пристигнал. Той закръжи над плаца като разтревожена птица, после се спусна върху хидравличните си нозе. Миг-два перките му пореха въздуха, а после спряха да се въртят. Вратата се отвори, достопочтеният Джеймс Ратклиф слезе по стълбичката, стражата взе за почест, Куодринг козирува, Рейнхарт запристъпя напред на малките си пъргави нозе, здрависа се и поведе министъра към събралите се пред портала. Ратклиф изглеждаше чудесно и бе свежо изкъпан. Той се здрависа с Гиърс и озари останалите с лъчезарна приятелска усмивка.

— Много ми е приятно, докторе! Толкова мило от ваша страна да приютите нашата малка машинка сред вас.

Гиърс се бе преобразил.

— Сър, тази работа е чест за нас — изрече той с най-хубавата си усмивка. — Истинска научна дейност сред нас, грубите практики.

Осборн и Рейнхарт се спогледаха.

— Желаете ли да влезем? — попита Осборн.

— Да, разбира се. — Министърът се усмихна на присъстващите. — Здравейте, Вандънбърг, радвам се да ви видя тук.

Гиърс пристъпи напред и сграбчи дръжката на вратата.

— Може ли? — Той предизвикателно погледна Рейнхарт.

— Може — отвърна Рейнхарт.

— Заповядайте, господин министър — и Гиърс ги поведе навътре.

Сега в компютърната зала светеха всички лампи и Гиърс гордо развеждаше високите гости. Рейнхарт и Осборн го оставиха да води, а Флеминг намусено наблюдаваше от пулта за управление. Гиърс представи Бриджър и Кристин, и — доста неохотно — Флеминг.

— Нали познавате Флеминг? Той го конструира, господин министър.

— Конструкторите са от съзвездието Андромеда — каза Флеминг.

Ратклиф се засмя, сякаш чу хубава шега.

— Е, доста работа сте свършили. Сега разбирам защо искахте толкова много пари.

Групата обикаляше из залата. Госпожа Тейт-Алън бе силно впечатлена от неоновите лампички; мъжете с тъмносиви костюми смаяно разглеждаха рафтовете с апаратура и Флеминг бе принуден да изостане най-отзад заедно с Осборн.

— Няма друг бизнес като шоу-бизнеса.

— Това всъщност е комплимент — рече Осборн. — Те ви поверяват всичко — и знанията, и инвестициите, и властта.

— Значи са още по-големи глупаци.

Осборн обаче не се съгласи. След като групата видя и паметта на компютъра, всички се събраха пред пулта за управление.

— Е? — изрече Ратклиф.

Флеминг вдигна от пулта лист, изписан с числа.

— Това — каза той толкова тихо, че почти никой не го чу — е последната група данни от съобщението.

Рейнхарт повтори думите му, взе листа и обясни:

— Сега ще въведем тези данни през входното устройство и ще задействуваме машината.

Той подаде листа на Кристин, която седна зад телетипа и започна да натиска клавишите. Беше много сръчна и красива — всички ѝ се възхищаваха. Когато свърши, Флеминг и Бриджър завъртяха ключовете, натиснаха бутоните и зачакаха. Министърът чакаше. Откъм задната част на компютъра се носеше непрекъснато бръмчене, иначе беше тихо. Някой се покашля.

— Наред ли е всичко, Денис? — попита Флеминг.

После лампичките на дисплея започнаха да примигват. Отначало беше много ефектно. Групата получи разяснения: лампичките показват преминаването на данните; веднага след като привърши изчисленията, компютърът ще напечати резултата върху ролката хартия ей там...

Обаче нищо не се случи; след един час те все още чакаха. В пет часа министърът се качи в хеликоптера си без всякакви усмивки, издигна се и отлетя на юг. В шест часа останалите посетители отидоха на гарата, за да хванат вечерния влак за Абърдийн, придружени от покрусения, здраво стиснал устни Рейнхарт. В осем часа дежурството на Бриджър и Кристин свърши.

Флеминг остана в празния контролен център — слушаше бръмченето и втренчено гледаше непрестанно просветващото табло. Веднага щом се освободи, Джуди се върна при него и седна до пулта. Флеминг не си отваряше устата даже да изругае или да се оплаче и на нея не ѝ идваше наум нищо утешително.

Стрелките на стенния часовник показаха десет часа и в този миг лампичките на дисплея спряха да примигват. Флеминг въздъхна и се надигна да си ходи. За да го утеши, Джуди го докосна по ръкава с връхчетата на пръстите си. Той се обърна да я целуне и в този момент изходният принтер затрака.

Рейнхарт остана да пренощува в Абърдийн, където шотландските университети бяха организирали семинар. Семинарът бе претекст — не му се искаше да прекара останалата част от пътуването очи в очи със снизходително-любезната лондонска компания. Единственото му утешение бе срещата със стара приятелка — Маделин Донеи, професор по химия в Единбург. Тя беше може би най-добрата биохимичка в страната, бе изключително способна, надеждна и както казваха студентите ѝ, притежаваше чара на епруветка, пълна с изсушена кожа. Двамата разговаряха дълго, после той се прибра в хотела и потъна в грижите си.

На сутринта получи телеграма от Торнес: „ФУЛ. АСА И ПОПОВЕ. ЕЛА БЪРЗО. ФЛЕМИНГ.“ Той анулира резервацията си за самолета до Лондон, купи си билет за влака и отново се отправи на северозапад, вземайки Донеи със себе си.

— Какво означава това? — попита тя.

— От все сърце се надявам да означава, че се е случило нещо. Проклетата машина струва няколко милиона и снощи си мислех, че ще станем за посмешище на Уайтхол.

Не му беше съвсем ясно защо я взима със себе си. Вероятно за да си осигури морална подкрепа.

Когато се обади в лагера от гарата на Торнес, за да помоли за още един пропуск и кола, свързаха го направо с кабинета на Куодринг.

— Проклети учени! — рече Куодринг на дежурния. — Влизат и излизат, сякаш тук е панаир.

Той взе пропуска, който дежурният бе написал, и се отправи по коридора към кабинета на Гиърс. Иначе имаше доста приятен характер, ала Джуди му беше докладвала за изстрелите и той бе изнервен и разгневен.

— Бихте ли подписали това, сър? — Той постави пропуска върху бюрото на Гиърс.

— За кого е?

— Професор Рейнхарт води някого със себе си.

— Проверихте ли го?

— Всъщност посетителят е жена.

— Как се казва? — през очилата си Гиърс хвърли бегъл поглед на картончето.

— Професор Доней.

— Доней ли? Маделин Доней? — Той отново го погледна с подновен интерес. — Не е нужно да се безпокоите. Преди да се премести, работехме заедно в Манчестер. — Той се усмихна на спомена, докато подписваше пропуска.

Куодринг стеснително се засуети.

— Не е лесна работа да се следят тия от министерството на науката.

Гиърс му подаде пропуска.

— Лесно е, докато си стоят в сградата.

— Само че не си стоят.

— Кой не си стои?

— На първо място Бриджър. Твърде често излиза с лодката си до острова.

— Ходи да наблюдава птиците.

— Ние смятаме, че ходи за друго. Моята версия е, че изнася документи.

— Документи ли? — Гиърс рязко вдигна поглед и очилата му пробляснаха. — Имате ли някакви доказателства?

— Не.

— Ами тогава...

— Възможно ли е да го обискираме на потонния кей?

— А ако няма нищо у себе си?

— Ще бъда страшно учуден.

— И ще изглеждаме доста глупаво, нали? — Гиърс свали очилата си и тревожно се взря в майора. — Дори да е имал подобно намерение, така ще стане по-бдителен.

— Той си е наумил нещо.

— Тогава съберете факти, за да действваме.

— Не виждам как ще стане това.

— Вие отговаряте за охраната на тази база.

— Да, сър.

За миг Гиърс изцяло се съсредоточи върху проблема.

— А мис Адамсън?

Куодринг докладва за случая.

— И все още нищо, така ли?

— Нищо, сър.

— Хм. — Той рязко прибра очилата си и с това въпросът беше приключен. — Ако отивате към сградата на компютъра, бихте могли да дадете пропуски на професор Доней.

— Не, не отивам натам.

— Тогава изпратете човек. И ѝ предайте поздравите ми. Всъщност, ако свършат навреме, могат да се отбият на чашка шери.

— Добре, сър. — Куодринг колебливо отстъпи назад.

— Както и Флеминг, ако е с тях.

— Да, сър.

Той стигна до вратата. Гиърс бе вперил замечтан поглед в тавана и мислеше за Маделин Доней.

— Как бих искал и ние да се занимаваме с повече научна работа. Човек се уморява от практиката.

Куодринг се измъкна от стаята.

Накрая Джуди занесе пропуски. Доней беше в компютърната зала, където Рейнхарт и Бриджър я развеждаха, докато Кристин се опитваше да се свърже с Флеминг по телефона. Джуди връчи пропуски и беше представена.

— Аташе по печата? Е, драго ми е, че на младите момичета се предоставя възможност да вършат нещо полезно — каза Доней с енергичния си мъжки глас. Погледът ѝ бе твърд, но учтив.

Рейнхарт бе развълнуван — изглеждаше необичайно нервен.

— Какво иска Джон?

— Не зная — отговори Джуди. — Нямам ни най-малка представа.

— Изпрати ми телеграма.

Минута по-късно Флеминг влезе забързано.

— А, ето те и теб!

Рейнхарт се спусна към него:

— Какво се е случило?

— Сами ли сме? — попита Флеминг, като гледаше хладно Доней.

Рейнхарт нервно ги представи един на друг и докато тя разпитваше с най-големи подробности Флеминг за компютъра, той нетърпеливо пристъпваше от крак на крак.

— Маделин е наясно какво правим тук.

— Щастливка. Бих искал и аз да съм наясно. — Флеминг бръкна в джоба си и измъкна сгънат лист хартия, който подаде на професора.

— Какво е това? — разгърна го Рейнхарт. Флеминг го наблюдаваше развеселено като малко момче, което е погодило номер на някой възрастен. На листа имаше няколко реда напечатани числа.

— Кога се появи това? — попита Рейнхарт.

— Снощи, след като си отидохте всички. Тук бяхме Джуди и аз.

— Не си ми казал — укорително се намеси Бриджър.

— Беше си тръгнал.

Рейнхарт сбърчи вежди над числата.

— Разбираш ли нещо?

— Не го ли позна?

— Не мога да твърдя такова нещо.

— Не ти ли прилича на относителните интервали между енергетичните нива на водородния атом?

— Така ли е? — Рейнхарт подаде листа на Доней.

— Искаш да кажеш — рече Бриджър, — че компютърът напечата това нещо ей така, изведнъж?

— Да. Възможно е. — Доней бавно прегледа числата. — Приличат на относителните честоти. Невероятно!

— Цялата история е невероятна — рече Флеминг.

Доней отново прочете числата и кимна.

— Не виждам смисъл. — Джуди се чудеше дали не е ужасно несхватлива.

— Изглежда, като че ли някой там — Доней посочи към небето — си е отворил сериозна работа, за да ни съобщи нещо, което вече знаем за водорода.

— Ако наистина това, е всичко. — Джуди погледна към Флеминг, който не каза нищо.

Маделин Доней се обърна към Рейнхарт.

— Това е малко разочарование.

— Аз не съм разочарован — рече тихо Флеминг. — Това е началото. Въпросът е дали искаме да продължим.

— Как можете да продължите? — попита Доней.

— Ами водородът е най-често срещаният химически елемент във Вселената. Нали така? Тъй че това е една съвсем проста информация за Вселената. Ако не я познаем, за машината това означава, че няма смисъл да продължава. Ако обаче успеем, тя може да продължи със следващия въпрос.

— Какъв следващ въпрос?

— Още не знаем. Но мога да се хвана на бас, че това е началото на една продължителна игра на въпроси и отговори. Той взе листа от Доней и го подаде на Кристин: — Въведи това в компютъра.

— Ама наистина ли? — Кристин погледна към Рейнхарт.

— Наистина.

Рейнхарт мълчеше, но нещо се бе случило с него; вече не беше унил, очите му святкаха и гледаха оживено. Останалите образуваха мълчалива замислена група, докато Кристин седеше пред клавиатурата, а Бриджър подготвяше пулта за управление.

— Готово — обади се той. Беше по-кротък дори и от Флеминг и Джуди не можеше да определи дали завижда, дали разбира, или просто се опитва да схване като останалите какво ще излезе от всичко това.

Кристин пишеше бързо и компютърът бръмчеше равномерно зад металната си обвивка. Сякаш наистина бе навсякъде около тях — огромен, бездействащ, чакащ. Доней гледаше редиците сини шкафове и ритмично проблясващите светлилки не със страх като Джуди, а с интерес.

— Въпроси и отговори. Вярвате ли в това?

— Ако се намирахте някъде сред звездите, едва ли щяхте да можете направо да ни питате какво знаем, но това приятелче ни пита.

— Флеминг посочи компютъра. — Ако са го проектирали и програмирали с тази цел.

Доней отново се обърна към Рейнхарт.

— Ако доктор Флеминг е на вярна следа, действително имате нещо изключително.

— Флеминг има нюх за такива неща — отвърна Рейнхарт, като наблюдаваше Кристин.

След като спря да пише, не се случи нищо. Бриджър си играеше с бутоните на пулта за управление, а другите чакаха. Флеминг изглеждаше озадачен.

— Какво става, Денис?

— Не знам.

— Може би грешите — каза Джуди.

— Досега не сме допускали грешки.

И докато Флеминг изричаше това, лампичките на дисплея започнаха да святкат и миг по-късно изходният принтер затрака. Те се насъбраха около него, наблюдавайки как широкият бял поток хартия се навива на ролка, покрита с колонки от цифри.

Един от дългите и ниски шкафове в кабинета на Гиърс служеше за барче. Директорът нареди отгоре четири чаши и извади бутилка джин от долната полица.

— Това, което правят Рейнхарт и хората му, е ужасно вълнуващо. — Беше сложил ако не най-хубавия, то втория си по хубост костюм и показваше най-добрите си маниери в чест на Доней. — Е, вчера имаше малък фал, но разбрах, че сега всичко е наред.

Потънала в едно от креслата, Доней вдигна очи и улови погледа на Рейнхарт. Гиърс продължи да говори, докато наливаше тоник в едната от чашите.

— Всъщност в тая пустош няма нищо друго освен железария. Разбира се, тук се занимаваме с голяма част от ракетната техника на страната и това включва доста сложни неща, но не бих имал нищо против да навлека старите си дрехи и да се върна към лабораторната работа. Така добре ли е?

Той постави пълната чаша върху бюрото до едното ухо на Доней. Отдолу на чашата имаше хартиена подложка, за да не оставя следи по

лакираната повърхност.

— Прекрасно, благодаря. — Доней можеше да види и вземе чашата, без да става. Гиърс бръкна в барчето за друга бутилка.

— За вас шери, нали, Рейнхарт? — и той наля шерито. — Човек се разкисва от административна работа. Наздраве! Радвам се да те видя, Маделин. С какво се занимаваш сега?

— ДНК, хромозоми, възникването на живота, ей такива щуротии — кратко отвърна Доней. Тя постави чашата на бюрото и запали цигара, като издуха по мъжки дима през носа си. — В момента съм в задънена улица. Точно бях решила да замина, за да пообмисля нещата, когато срещнах Ърнест.

— Остани да мислиш тук. — Гиърс ѝ се усмихна мило, после отново стана сериозен. — Къде се е дянал Флеминг?

— Всеки момент ще дойде — рече Рейнхарт.

— Имате умно момче, макар да е доста непокорно — осведоми го Гиърс. — Всъщност като цяло екипът ви е малко непокорен, а?

— Но постигаме резултати. — Рейнхарт бе невъзмутим. — Компютърът започна да печати на принтера.

Гиърс вдигна вежди.

— Така ли? И какво пише?

Двамата му казаха.

— Странно. Наистина странно. А какво се получи, като му върнахте данните?

— Написа куп числа.

— Какво представляват?

— Нямаме представа. Досега работихме върху тях, но до този момент... — Рейнхарт повдигна рамене.

Флеминг почука небрежно и влезе в кабинета.

— Тук ли е почерпката?

— Влизай, влизай — каза Гиърс, сякаш говореше на обещаващ, но недодялан студент. — Жаден ли си?

— Кога ли не съм бил?

Флеминг носеше листовите от принтера. Той ги хвърли на бюрото, за да вземе чашата си.

— Има ли нещо радостно? — попита Рейнхарт.

— Нищичко. Нещо не е наред или с него, или с нас.

— Това последните ли са? — запита Гиърс, докато разгръщаше листовите и се навеждаше над тях, за да ги разгледа. — Ще има да анализирате това доста време, а? Ако можем да ви помогнем по някакъв начин...

— Трябва да е съвсем просто. — Флеминг бе потиснат и умислен, сякаш се опитваше да прозре нещо неразгадаемо. — Сигурен съм, че е много лесно. Нещо, което ще познаем.

— Тук имаше една част... — Рейнхарт взе листовите и започна да се рови из тях. — Изглежда някак позната. Хвърли още един поглед, Маделин.

Тя погледна.

— Какво очакваш? — попита Гиърс Флеминг, докато му наливаше.

— Не знам. Все още не знам каква е играта.

— Въглеродният атом не ви интересува, нали? — Донеи вдигна очи с лека усмивка.

— Въглеродният атом ли?

— Не е описан по начина, по който го изразяваме ние, но разбира се, възможно е да е формулата на въглерода. — Тя издуха дим през носа си. — Това ли имаше предвид, Ърнест?

Рейнхарт и Гиърс отново се наведоха над листовите.

— Аз, разбира се, съм малко ръждясал — обади се Гиърс.

— Обаче е възможно, нали?

— Да, възможно, е. Чудя се дали няма и още нещо?

— Няма нищо друго — каза Флеминг. Той бе възвърнал сигурността си и вече не бе умислен. — Да започнем отначало. Спомнете си въпроса за водорода. Сега той ни пита към каква форма на живот принадлежим. Всички останали числа изразяват други възможности. Ние обаче не знаем нищо за тях, защото животът на тази земя е на въглеродна основа.

— Добре де, но това е теория — каза Рейнхарт. — Какво да правим сега? Да въведем в компютъра числата, които представляват въглеродната формула ли?

— Ако искаме да научи от какъв материал сме направени. Той няма да го забрави.

— Допускаш, че става дума за разум? — рече Гиърс, който нямаше време за фантазорски истории.

— Вижте какво — обърна се Флеминг към него, — съобщението, което хванахме, ни даде две неща. То ни снабди с проект и с много основна информация, която да вложим в компютъра, след като го построим. Тогава не знаехме каква е тази информация, но сега започваме да разбираме. С помощта на оригиналната програма и това, което му кажем ние, той може да научи за нас всичко, което поиска. Освен това може да се научи да използва наученото. И ако това не е разум, тогава не знам какво е.

— Това е една много полезна машина — каза Доней.

Флеминг се обърна към нея.

— Само защото не е от плът и кръв, никой химик не може да си я представи като мислещо създание!

Доней изсумтя.

— От какво се страхуваш, Джон? — попита Рейнхарт.

— От целта му. Не е бил изпратен тук за развлечение. Не е изпратен за наше добро.

— Той ви изнервя — каза Доней.

— Така ли мислите?

— Това се казва неочакван късмет, използвайте го. — Тя се обърна към Рейнхарт: — Ако използвате метода на доктор Флеминг и внесете въглеродната формула в компютъра, може да получите нещо друго. Можете да стигнете до по-сложни структури, при това имате великолепна изчислителна машина, която ще обработва данните. Ето какво представлява компютърът! Използвайте го на практика!

— Джон? — обърна се Рейнхарт към Флеминг.

— Считай, че съм въвн от играта.

— Не искаш ли да се заемеш ти с тази работа, Маделин? — попита професорът.

— Защо не се заемеш ти? — отвърна тя.

— Къде е астрономията, къде е биосинтезът. Ако твоят университет може да се лиши от тебе...

— Ние ще те устроим — наканеше ли се да действа, Гиърс действуваше бързо. — Нали казваше, че си в задънена улица.

Доней се замисли.

— Бихте ли работили с мен, доктор Флеминг?

Флеминг отрицателно поклати глава.

— Има нещо, което първо трябва да се обмисли, преди изобщо да сме започнали.

— Не съм на същото мнение.

— Стигнах дотам, докъдето исках. Даже и малко по-нататък, за да покажа, че мога да изпълня обещанието си. За мен обаче пътят свършва дотук.

Рейнхарт отвори уста, но Флеминг се извърна.

— Добре — каза Рейнхарт. — Заемаш ли се, Маделин?

След като Флеминг си отиде, уговориха останалите подробности. На другата седмица Доней се настани в лагера и се зае с компютъра, Бриджър и Кристин ѝ помагаша, а Гиърс бе преизпълнен с ентузиазъм и внимание. Флеминг се върна в Лондон и Джуди не го видя повече; тъй като бе с военен чин и бе обвързана с клетва, тя трябваше да стои там, където ѝ беше наредено. В известен смисъл изпита облекчение от прекъсването на тази не съвсем установена връзка. След единствената им нощ в неговото бунгало тя го бе държала на разстояние, доколкото бе във възможностите ѝ, защото се разкъсваше между инстинктивното усещане, че е влюбена и чувството, че не ѝ се иска той да я приема за такава, каквато не е. Докато той бе далеч от лагера, поне не се налагаше да докладва за него, а само за Бриджър, което не бе толкова важно за нея.

Бриджър не даваше какъвто и да било повод за подозрения. Джуди не ходеше повече на пустия бряг, а патрулите на Куодринг не откриха нищо. Самият Бриджър изглеждаше все по-нещастен и затворен. Работеше умело, но без ентузиазъм и прекарваше времето си в наблюдение на миграцията на последните птици в гнездата им на Торнхолм.

Есента помръкна и дойде зима. В Лондон Флеминг се залови да проверява цялото съобщение от Космоса и всичките си първоначални изчисления. В Болдършо Фел продължаваха да следят съобщението, но това вече се правеше съвсем формално. Кодът неизменно оставаше същият; Флеминг не можа да открие нищо, което да потвърди опасенията му.

В Торнес Доней жънеше повече успехи.

— Момчето беше право за едно — каза тя на Рейнхарт. — За играта на въпроси и отговори. Въведохме формулата на въглерада и

компютърът незабавно започна да печати на принтера данни за основните структури на белтъчните молекули.

Когато тя въведе обратно в компютъра и тия данни, той започна да задава нови въпроси. Предложи формулите на множество различни структури на белтъчна основа и очевидно искаше още информация за тях. Донеи включи в работата и катедрата си в Единбург. На своя глава въведоха в машината всичко, което знаеха за образуването на клетките. До Нова година компютърът им даде молекулярната структура на хемоглобина.

— Защо пък хемоглобин? — попита Джуди, която я бе последвала в Единбург, опитвайки се да разбере какво става.

— Хемоглобинът в кръвта снабдява мозъка с енергия.

— Предложи ви го като една от няколко възможности, така ли? — попита Рейнхарт. Тримата се бяха събрали в кабинета на Донеи в една от старите сиви университетски сгради, защото им беше казала, че иска да знае решението на министерството.

— Да — отвърна тя, — както преди. И ние въведохме информацията.

— Значи вече знае как функционират мозъците ни.

— Сега знае много повече от това.

Рейнхарт се поглади по брадичката с малките си пръсти.

— Защо ли иска да знае?

— Флеминг ти е повлиял, нали? — укорително рече Донеи. — Той нищо не „иска да знае“. Дава логически отговори според информацията, която въвеждаме и тази, която вече притежава — това е изчислителна машина.

— Това ли е всичко? — Колкото и малко да знаеше, Джуди споделяше подозренията на професора.

— Хайде да разсъждаваме като учени, а? — каза Донеи. — А не като мистици.

— Професор Рейнхарт, вие...?

Рейнхарт се почувствува неловко.

— Флеминг би казал, че машината иска да знае срещу какъв разум е направена... що за компютри сме ние, колко са големи мозъците ни, как ги поддържаеме, къде са разположени.

— Ако питате мен, младият Флеминг е болезнено чувствителен — каза Донеи. Тя махна с ръка към лавиците с натрупаните по тях

ролки от принтера. — Сега имаме толкова много материал, че не можем да си вдигнем главите от работа, обаче аз предполагам за какво е всичко това, ето защо имам нужда от вас. Мисля, че той ни е дал основната структура на живата клетка.

— Какво?

— Това обаче не ни върши особена работа. Имаме огромно количество данни, които са прекалено сложни, за да можем да ги разгадаем някога.

— Защо?

— Погледнете колко са само! Ние можем да разпознаем отделни малки части от хромозомната структура, но ще ни трябват години, за да анализираме всичко това.

— Ако именно това се иска от вас.

— Какво искаш да кажеш?

Рейнхарт отново се поглади по брадичката. Джуди забеляза, че пръстите му имат трапчинки. Дори когато не беше сигурен в областта на теорията, той излъчваше спокойствие и благородство.

— Искам да говоря с Флеминг и Осборн — рече той.

Най-после той ги събра в кабинета на Осборн. Вече притежаваше всички възможни факти и сега искаше действия. Флеминг изглеждаше остарял и отпуснат, сякаш някаква пружина в него се беше счупила. Лицето му беше подпухнало, очите — кръвясали. Осборн се облегна изискано и заслуша Рейнхарт.

— Професор Донеи е стигнала до нещо, което, изглежда, е детайлната хромозомна структура на клетката.

— На живата клетка ли?

— Да. Това е нещо, което не знаехме преди — реда, в който са подредени молекулите на нуклеиновите киселини.

— Което значи, че на практика можем да изградим клетка?

— Ако използваме компютъра като ръководител и ако успеем да направим химически апарат, който да изпълнява инструкциите му, и да създадем синтезатор на ДНК, тогава мисля, че можем да започнем изграждането на жива материя.

— Точно това биолозите се стремят да постигнат от дълго време, нали?

— Наистина ли ще го оставите да създаде жив организъм? — попита Флеминг.

— Доней иска да опита — каза Рейнхарт. — Флеминг не иска. Какво да правим?

— Защо не искате? — небрежно попита Осборн Флеминг, като че ли ставаше дума за нещо незначително.

— Защото действуваме по принуда — уморено изрече Флеминг. — Повтарям го, откакто построихме проклетата машинария, не мога да открия нищичко, което да ме накара да мисля иначе. Маделин Доней си въобразява, че човек може да го използва просто като лабораторно оборудване — тя е една весела оптимистка. Ако иска да си играе със синтеза на ДНК, нека си стои в университета и си играе там. Не ѝ позволявайте да използва компютъра. В случай че ви се наложи, най-малкото първо изтрийте паметта.

— Рейнхарт? — обърна се апатично Осборн към професора. Каквото и впечатление да му беше направило казаното от Флеминг, той с нищо не го показваше.

— Не знам — отвърна Рейнхарт. — Просто не знам. Това идва от чужда цивилизация, но...

— „Винаги можем да го изключим“ — цитира го Флеминг. — Вижте какво, ние го построихме, за да докажем, че сме разбрали съдържанието на съобщението. Така ли беше? Е, направихме го. Задействувахме компютъра, за да открием целта му. Сега знаем и нея.

— Така ли?

— Аз знам! Това е петата колона на чужда цивилизация — от друга форма на живата материя. Тя носи в себе си семената на живота, но също така и семената на разрушението.

— Имате ли някакви основания да твърдите всичко това? — попита Осборн.

— Нямам конкретни основания.

— Тогава как можем...?

— Добре-е-е, продължавайте нататък! — Флеминг се надигна и се отправи към вратата. — Продължавайте и ще видите какво ще стане... но да не ми приплачете после!

ШЕСТА ГЛАВА

АВАРИЯ

Въпреки всичко през пролетта той отиде в Торнес — за да види Джуди, както заяви, но всъщност воден от болезнено любопитство. Държеше се настрана от сградата на компютъра, но и Джуди, и Бриджър му разказаха какво става. Към сградата бе построено помещение, което Доней напълни със сложни лабораторни съоръжения, включващи химичен синтезатор и електронен микроскоп. Освен Кристин, заедно с нея върху проекта работеха и няколко дипломирани студенти и тя разполагаше с всички възможни средства в рамките на разумното. Рейнхарт и Осборн ѝ бяха издействували значителна подкрепа.

— А ти как си? — попита Флеминг Джуди.

Седяха на скалите над вълнолома в границите на лагера. Тя му се усмихна нежно, но уморено. Бе потресена от вида му — петната по лицето, пълното изтощение, духа на поражение, който витаеше около него. Тя копнееше да го стисне в прегръдките си и да му се отдаде. В същото време ѝ се искаше да го задържи на дистанцията на първоначалното им приятелство — струваше ѝ се, че това е границата на почтеността дотогава, докато играеше ролята, от която се срамуваше. Дори бе опитала да подаде оставката си, когато научи, че той се връща, но не ѝ позволиха. Вече знаеше твърде много, за да я освободят и прекалено много, за да може да му каже цялата истина.

Бриджър бе останал в лагера и работи цяла зима, без да направи и една подозрителна крачка; колата на Кауфман обаче бе забелязвана на няколко пъти в околностите; високият, чудновато облечен шофьор наблюдаваше пристигащите и заминаващите на гарата и най-малко веднъж телефонира на Бриджър. След това Бриджър изглеждаше понещастен от всякога и се зае да си прави копия на всички данни, излезли от компютъра. За разлика от Куодринг, Джуди не забеляза това. Все пак и то не доведе до никаква следа. Бялата яхта не се появи повторно, пък и това едва ли можеше да се очаква през бурната и

тежка зима и при разбушването море. Рано през пролетта военноморските патрули бяха подсилени с хора и вертолети и яхтата, ако изобщо бе замесена в тая история, не се мярна повече. Взетите допълнителни мерки за сигурност означаваха, че цената на информацията се вдига и шефовете на Джуди считаха, че рисковете нарастват.

Както обикновено Джуди нямаше друга работа, освен да наблюдава и разполагаше с време — което устройваше Куодринг, защото така Флеминг щеше да е под око. И тъй, тя седеше на скалите с него и се преструваше, че е щастлива от срещата им, ала в душата си чувствуваше горчиво раздвоение.

— Кога ще проведеш пресконференция? — бе следващият му въпрос.

— Не знам. Тази година, догодина, все някога.

— Всичко това трябваше да бъде съобщено публично преди много месеци.

— Ами ако е секретно?

— Секретно е, защото така им е удобно на политиците. Затова всичко върви наопаки. Вземеш ли веднъж науката от ръцете на учените и я дадеш на политиците, тя е обречена. — Той помръдна рамо по посока на лагера. — Ако всичко това не е вече обречено.

— А ти какво смяташ да правиш? — попита го тя.

Той впери поглед във вълните, които се разбиваха на петдесет метра под тях, после се обърна и й се усмихна широко за пръв път от много време насам.

— Смятам да поплаваме заедно — рече той.

Беше една от онези ранни лъжливи пролети, които понякога настъпват неочаквано в началото на март. Грееше слънце, от югозапад духаше слаб бриз и морето беше прекрасно. Флеминг разбра, че Джуди няма работа и те всеки ден плаваха из залива, нагоре покрай брега чак до Грийнстоун Пойнт и надолу до устието на Геърлох. Водата бе леденостудена, но пясъкът бе топъл и следобед те обикновено хвърляха котва в някое подходящо скалисто заливче, прецапваха до сушата, изтягаха се на брега и се грееха на слънцето.

След няколко дни Флеминг доби по-здрав вид. Той се поразвесели и бе в състояние да забравя за мрачното си настроение в продължение на дълги часове. Очевидно усещаше, че тя вече не иска да се люби с него и съвсем бързо влезе отново в ролята на обичлив и авторитетен по-голям брат. Джуди стискаше зъби и се молеше всичко да мине добре.

В един горещ и ясен следобед те влязоха в мъничко заливче на остров Торнхолм откъм океана. Зад гърбовете им се извисяваха стръмни скали и излъчваха слънчевата топлина към тях, докато лежаха един до друг на пясъка. Виждаха само синьото небе. Чуваха тежкия, приглушен плясък на вълните и крясъците на морските птици. След малко Флеминг се надигна и свали дебелия си пуловер.

— Защо не свалиш и ти своя? — рече ѝ той.

Тя се поколеба, после го измъкна през глава и легна по къси панталони и сутиен, усещайки бриза и слънцето по тялото си. Отначало Флеминг не ѝ обърна внимание.

— По-хубаво е от компютрите. — Тя се усмихна със затворени очи. — Тук ли идва Бриджър?

— Да.

— Не виждам никакви птици.

— Аз пък виждам една.

Той се обърна и я целуна. Тя не реагира и Флеминг отново се извърна, като остави ръката си върху корема ѝ.

— Защо Бриджър не се разхожда с теб? — попита тя.

— Не иска да ни се натрапва.

Тя присви очи срещу слънцето.

— Той не ме обича.

— Чувството е взаимно, нали?

Тя не отговори. Ръката му се плъзна по бедрото ѝ.

— Недей, Джон.

— Да не си приета в „Гърл Гайдс“^[1]? — В гласа му внезапно прозвучаха раздражение и яд.

— Не се надувам, само че...

— Само че какво?

— Ти не ме познаваш.

— По дяволите! Не ми даваш кой знае каква възможност да те опозная, нали?

Тя рязко се изправи и се огледа. В скалите зад тях имаше отвор.

— Хайде да го изследваме.

— Щом искаш.

— Това там пещера ли е?

— Да.

— Хайде да отидем да видим.

— Не сме подходящо облечени.

— Не се превземай! — Тя му се усмихна, намъкна пуловера си и му хвърли неговия. — Дръж!

— Тези пещери са много надълбоко в скалите. Трябва специална екипировка, например копачи.

— Няма да влизаме много навътре.

— Добре. — Той се изправи на крака и се отърси от лошото си настроение. — Хайде!

В началото пещерата бе широка, след това все повече се стесняваше. При входа дъното ѝ бе песъчливо и осеяно с камъни. Вътре беше тихо и студено. Флеминг донесе от лодката джобно фенерче, с което освети каменните стени пред тях — в лъча проблеснаха стичащи се водни струйки. След няколко метра двамата стигнаха до ново разширение на пещерата с голямо езеро в другия му край. Джуди коленичи и втренчено загледа водата.

— Тук има парче корда.

— Какво? — Флеминг клекна до нея и надникна от ръба.

Единият край на бяла корда бе вързан на възел и затиснат с голям камък на самия ръб, а другият край се губеше във водата. Флеминг я дръпна — кордата беше доста опъната.

— Дълбоко ли е? — Джуди насочи надолу лъча на фенерчето, но не можа да види нищо освен непрогледния мрак под езерната повърхност.

— Подръж фенерчето!

Флеминг хвана кордата с две ръце и бавно започна да я изтегля. На другия ѝ край имаше голям термос и камъни за тежест. Джуди освети капачката на термоса.

— Това е термосът на Денис! — възкликна Флеминг.

— На Денис Бриджър ли?

— Да. Донесе го за излети. Върху него има зигзагообразна драскотина.

— Защо ли е трябвало да го оставя тук? — Джуди го каза по-скоро на себе си, отколкото на Флеминг.

— Не знам. По-добре питай него самия.

Джуди отвори капачката и бръкна вътре.

— Боже мой! Пълен е с листове. — Тя извади няколко и насочи към тях лъча на фенерчето. — Познато ли ти е това?

— Това са нашите неща. — Флеминг удивено ги изгледа. — Копия. По-добре е да му ги занесем.

— Не. — Джуди върна листовете в термоса и го затвори.

— Какво ще правиш?

— Ще го оставя, където го намерихме.

— Но това е лудост!

— Моля те, Джон, знам какво правя. — Тя вдигна термоса и го хвърли във водата, докато той гледаше навъсено с фенерчето в ръка.

— Какво правиш? — настоятелно повтори той, но отговор не последва.

Когато се върнаха в лагера, завариха там Рейнхарт. Той спипа Флеминг пред административната сграда.

— Ще ми отделиш ли една минутка, Джон?

— Няма ме тук.

— Виж какво, Джон — професорът изглеждаше наскърбен. — Закъсахме я.

— Много хубаво.

— Маделин успя да синтезира ДНК. В действителност се образуваха клетки.

— Трябва да се гордееш с нея.

— Отделни клетки. Обаче не могат да живеят повече от няколко минути.

— Значи имате късмет. Ако живееха по-дълго, щяха да бъдат под контрола на машината.

— Как?

— Не знам как. Едва ли обаче щяха да ни бъдат приятели.

— Една-едничка клетка не може да причини голямо зло. — Джуди никога не бе чувала професора да моли така открито. — Моля те, ела.

Флеминг упорито сви устни.

— Хайде, Джон. — Джуди се обърна към него: — Или се страхуваш, че ще те ухапят?

Флеминг се прегърби и тръгна с професора. Джуди отида направо в кабинета на Куодринг и докладва.

— А! — рече Куодринг. — Нещата се изясняват. Къде е той сега?

Позвъниха в компютърната зала, но Бриджър току-що беше излязъл.

— Кажете на момчетата от охраната да го намерят и проследят — нареди Куодринг на дежурния. — Обаче той не бива да ги види.

— Слушам, сър! — Дежурният се завъртя на стола си към телефонната уредба.

— Кой патрулира покрай скалите?

— Секция Б, сър.

— Кажете им да наблюдават пътеката към вълнолома.

— Да го спрат ли?

— Не. Нека го оставят да излезе в залива, ако иска, и да ни уведомят. — Куодринг се обърна към Джуди: — Приятелят му се обади днес по телефона. Трябва да е нещо спешно, за да рискуват така.

— Защо?

— Може би сключват някаква сделка. Ние, разбира се, подслушахме разговора. Водиха го изключително предпазливо, но споменаха нещо за новия маршрут.

Джуди вдигна рамене. Това не й говореше нищо. Куодринг изчака дежурният да телефонира на ефрейтора от охраната и да излезе, за да предаде съобщението на командира на секция Б. След това заведе Джуди до една карта на стената.

— Старият маршрут беше през острова. Бриджър е могъл да изнася документите и да ги трупа там, без да се налага да минава през проверката на портала. При нужда яхтата ги е прибирала. Вероятно някои от колегите на Кауфман са добри моряци; успешно са закотвяли яхтата и са изпращали лодка до острова, за да се срещат с Бриджър.

— Бялата яхта ли?

— Същата, която сте видели.

— Значи затова?...

Беше минало доста време след онези изстрели край скалите, но случката изплува съвсем ясно в паметта ѝ, докато гледаше картата.

— На Кауфман му е бил необходим някой, който да предупреждава Бриджър и да поддържа връзка с яхтата. За целта той е използвал шофьора си, който, от своя страна, е използвал колата.

— И стреля по мен?

— Сигурно е бил той. Постъпил е глупаво, но мисля, че е смятал да изхвърли трупа в морето.

Джуди усети как се вцепенява от студ под дебелия си пуловер.

— А новият маршрут?

— Заради времето и заради нас сега те не могат да стигнат до острова с яхтата. Както сте открили, Бриджър все още го използва за скривалище, но сега ще трябва да върне всичко обратно и да го измъкне през централния вход, което е по-рисковано.

Джуди се взря навън в студената привечер, която се спускаше след топлия ден. От тъмнеещия тревист нос стърчаха черните силиуети на сградите в научноизследователския сектор. Прозорците на някои от бунгалата светеха, а над тях огромната арка на небето започваше да избледнява и да се губи. Там някъде Донеи работеше всеотдайно в една сутеренна зала, без да подозира последствията от работата си. Там някъде Флеминг водеше с Рейнхарт спор за бъдещето. А някъде сам, нещастен и вероятно треперещ от стаен страх, Бриджър се преобличаше в непромокаеми дрехи, рибарски пуловер и гумени ботуши, за да излезе навън в нощта.

— Няма да е зле да си сложите по-дебели дрехи — каза Куодринг. — И аз отивам там.

В лабораторията на Донеи беше топло. Лампите и апаратурата работеха от седмици и температурата се повишаваше бавно независимо от климатичната инсталация.

— Мирише ми на биолог — рече Флеминг, когато двамата с професора влязоха вътре. Донеи надзърташе през окуляра на един микроскоп. Тя разсеяно вдигна поглед.

— Здравейте, доктор Флеминг. — Говореше тъй, сякаш той просто бе излязъл да изпие чаша чай. — Боя се, че малко прилича на магьосническо свърталище.

— Нещо ново в бульона? — попита Рейнхарт.

— Току-що приготвихме ново количество. Искате ли да погледнете? — Микроскопът бе свързан с електронен монитор. — Можете да наблюдавате екрана, ако се случи нещо.

— От новата култура ли да взема? — попита един от асистентите ѝ, докато поставяше иглата на една спринцовка за подкожни инжекции.

— Вземи малко оттам и внимавай за температурата на иглата.

Докато асистентът вадеше малка бутилка от един хладилник, Доней разказа на Флеминг колко е напреднала.

— Синтезираме около точката на замръзване, а те оживяват при нормална температура. — Изглеждаше съвсем приятелски настроена независимо от отношението на Флеминг.

Асистентът проби гумената тапа на бутилката с иглата и изтегли малко течност в спринцовката.

— Към каква форма на живот принадлежат? — попита Флеминг.

— Представяват съвсем прости късчета протоплазма с ядра. Какво искате да видите, пипалца и главички ли?

Тя взе спринцовката, капна от течността върху едно предметно стъкло и го постави на предметната масичка.

— И какво правят?

— Отначало се движат малко, после умират. В това е бедата. Вероятно още не сме открили подходящата хранителна среда.

Тя се наведе над микроскопа и нагласи окуляра. Щом сложи предметното стъкло, двамата можаха да видят образуването на отделни клетки — прозрачни дискове с по-тъмен център, които плуваха на екрана в продължение на няколко секунди. Докато Доней нагласи микроскопа на по-висока степен на увеличение, те спряха да се движат — явно бяха мъртви. Тя измъкна предметното стъкло.

— Да опитаме другата култура. — Доней се извърна и ги изгледа с уморена усмивка. — Така може да продължи цяла нощ.

Скоро след полунощ видяха Бриджър да напуска бунгалото си. Бреговият патрул го наблюдаваше, докато той слизаше по пътеката към вълнолома. Не му се обадиха, а телефонираха в караулното помещение от едно старо картечно гнездо в горния край на пътеката. Куодринг и Джуди се присъединиха към тях преди Бриджър да потегли от пристана. Моторната лодка изкиха два пъти, после с равномерно

буботене запори водата. Луната светеше и те видяха как лодката се насочи извън залива.

— Няма ли да го последвате? — попита Джуди.

— Не. Той ще се върне. — Куодринг тихо извика към караула: — Стойте горе и се пазете да не ви види. Може би ще чакаме дълго.

Джуди погледна към морето, където малката лодка се губеше сред вълните.

Луната се скри дълго преди зазоряване и макар да бяха с шинели, беше им ужасно студено.

— Защо не се връща? — попита Джуди Куодринг.

— Не иска да плава в тъмнината.

— Ако знаеше, че сме тук...

— Откъде ще знае? Просто чака да се зазори.

В четири часа караулът се смени. Все още бе тъмно. В пет часа първите бисернобледи ивици прошариха небето. Нощният дежурен тракаше термосите с чая. Той остави един в караулното, друг на главния вход, трети — в сградата на компютъра.

Доней вдигна очилата на челото си и шумно отпи.

— Защо не привършваш, Маделин? — Рейнхарт се прозина.

— Скоро ще свърша. — Тя постави ново предметно стъкло под окуляра. На масата до нея имаше табличка, наполовина пълна с използвани стъкла, а отсреща се беше разположил Флеминг — изпълнен с неприязън, но заинтригуван.

— Чакай! — Тя помести стъклото. — Ето една!

На монитора се виждаше как се образува клетка.

— Тази се справя по-добре от останалите — каза Рейнхарт.

— Става доста голяма. — Доней повиши степенята на увеличението. — Гледайте, започва да се дели!

Клетката се удължи, двата ѝ края се заоблиха и се разделиха, после всяка от двете части се раздели на нови клетки.

— Тя се размножава! — Доней се облегна назад и се взря в екрана. Лицето ѝ бе сбръчкано от преумора и щастие. — Създадохме живот! Действително създадохме възпроизвеждаща се клетка! Вижте, пак се дели... Какво ще кажете, доктор Флеминг?

Флеминг се беше изправил и напрегнато наблюдаваше екрана.

— Как ще я спрете?

— Няма да я спирам. Искам да видя какво прави.

— Добива доста кохерентен вид — забеляза Рейнхарт.

Флеминг стисна пестници върху масата.

— Убийте я!

— Какво? — Донеј го изгледа с лека изненада.

— Убийте я, докато можете!

— Ние я контролираме напълно.

— Така ли? Вижте как расте! — Флеминг посочи към бързо удвояващата се маса от клетки на екрана.

— Всичко е нормално. За една седмица можете да отгледате амеба с размерите на Земята, ако я храните достатъчно бързо.

— Това не е амеба.

— Удивително прилича на амеба.

— Убийте я! — Флеминг погледна разтревожените им твърди лица, после премести погледа си към екрана. Сграбчи тежкия термос, в който бяха донесли чая, и го стовари върху предметната масичка на микроскопа. В смълчаната стая се разнесе звън на метал и счупено стъкло. Екранът потъмня.

— Ах ти, глупав хлапак! — почти изкрещя Донеј.

— Джон, какво правиш? — Рейнхарт понечи да го спре, но бе твърде късно. Флеминг издърпа парченцата предметно стъкло от микроскопа, хвърли ги на пода и ги размаза с тока на обувката.

— Вие сте луди! Всички сте полудели! Ослепели и съвсем побъркани! — извика им той и хукна към вратата.

Прекося тичешком компютърната зала и коридора към изхода и стигна до портала. Там спря за миг запъхтян, докато студеният вятър го удари в лицето. Излизането в бледия зрак на деня след една цяла нощ в задушната стая на Донеј беше като събуждане от кошмар. Той жадно пое няколко глътки въздух и се отправи през тревата към носа, като се опитваше да избистри мозъка и прочисти дробовете си.

В далечината чу да приближава моторна лодка. Той промени посоката и вбесено закрачи към мястото, където пътеката към вълнолома стигаше до най-високата част на скалите. В настъпващия ден буботенето на мотора се усилваше равномерно и го привличаше като магнит, но горе той се сблъска с Куодринг, Джуди и двама

войници, които лежаха на тревата в очакване. Флеминг се закова на място.

— Какво, по дяволите, става тук? — Той се вторачи в тях гневно и слисано. Куодринг се изправи, на врата му висеше бинокъл.

— Върнете се! Махайте се отгук!

Моторът бе спрял. Лодката се плъзгаше в залива под тях. Джуди понечи да се надигне, но Куодринг ѝ направи знак да остане на мястото си.

— Моля те, Джон, върви си! — изрече тя с измъчен глас.

— Върви си, върви си! Какво, по дяволите, сте намислили всички?

— Мълчете? — заповяда Куодринг. — И се дръпнете от ръба.

— Чакаме Денис Бриджър — рече Джуди.

— Денис ли? — Той сякаш бе в шоково състояние и съвсем бавно схващаше какво става.

— На ваше място бих се измел отгук — посъветва го Куодринг. — Освен ако искате да присъствувате на задържането му.

— На задържането му? — Флеминг бавно се завъртя към Джуди, докато проумяваше думите му. — Всички сте полудели!

— Дръпнете се назад и мълчете! — каза Куодринг.

Флеминг тръгна към скалния ръб, но Куодринг кимна и двамата войници го хванаха за лактите и го дръпнаха назад. Здравно притиснат помежду им, той стоеше безсилен и отчаян. По лицето му се стичаше студена пот, виждаше само Джуди.

— И ти ли участвуващ?

— Знаеш какво намерихме. — Тя отбягна погледа му.

— И ти ли?

— Да — рече тя, отдръпна се и застана до Куодринг.

Оставиха Бриджър да стигне до най-високата част на пътеката, влачейки тежкия термос от пещерата. Когато главата му се подаде иззад ръба на скалите, Флеминг изкрещя.

— Денис!

Единият от войниците му запуши устата с ръка, но Бриджър вече ги беше видял. Преди Куодринг да успее да го настигне, той изпусна термоса и побягна.

За човек, обут с рибарски ботуши, Бриджър тичаше доста бързо по пътеката покрай ръба на скалите. Куодринг и войниците хукнаха

тежко след него. Флеминг ги последва, Джуди се втурна след него. Все едно че преследваха дивеч в студената светлина на утрото. Не можеха да видят къде отива Бриджър. Той стигна до края на носа, после се обърна и се подхлъзна. Мокрите му гумени ботуши смачкаха тревата на ръба и той падна. Пет секунди по-късно върху скалистия бряг лежеше едно премазано тяло.

Горе на скалите Флеминг се изравни с войниците и заби поглед в земята. Когато Джуди приближи до него, той безмълвно се обърна и бавно закрачи надолу към лагера. Едно стъкълце от микроскопа се беше забило в ръката му. Той спря за миг, извади го и продължи да върви.

[1] „Гърл Гайдс“ — скаутска организация на млади момичета във Великобритания и САЩ. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

АНАЛИЗ

По това време генерал Вандънбърг вече беше настанил удобно съюзническия си щаб в едно противовъздушно скривалище в министерството на отбраната. Функциите му на координатор се бяха разширили и сега фактически британската авиостратегия бе в ръцете му. В условията на непрекъснато влошаващото се международно положение правителството на Нейно величество отстъпи с нежелание пред този факт. В командния пункт, който се намираше до личния кабинет на генерала, централно място заемаше карта на света, на която бе нанесен обезпокоителен брой орбитални спътници с неизвестен потенциал. Наред с американските и руските летателни апарати, някои от които съвсем сигурно носеха ядрено оръжие, растеше броят на спътниците, изстреляни от други сили, чиито взаимоотношения, както и отношенията им със Запада, често бяха на точката на конфликта. Общественият морал се изпаряваше като земната атмосфера, докато хората и машините се издигаха все по-нависоко и от година на година поддържаното с труд примирие, от което зависеше контрола на космическото пространство в близост до Земята, все повече заприличваше на анархия.

Сега чрез министерството на отбраната Вандънбърг имаше пряка връзка с всички британски бази, в това число и с Торнес. Той ги направляваше спокойно, но с твърда ръка и внимателно следеше развоя на събитията. Когато получи съобщението за смъртта на Бриджър, генералът изпрати да повикат Осборн.

В сравнение с първите дни в Болдършо Фел сега позицията на Осборн бе съвсем различна. Представители на едно далеч не влиятелно министерство, той и Ратклиф трябваше да се кланят на военните, като донякъде успяваха да запазят авторитета си и в собствената си област. Осборн не можеше лесно да бъде изваден от равновесие. Той стоеше пред бюрото на Вандънбърг, безупречен и учтив както винаги.

— Седнете — Вандънбург му посочи стол. — Отдъхнете си. Те проследиха обстоятелствата около смъртта на Бриджър стъпка по стъпка, сякаш играеха шах: генералът опипваше почвата, а Осборн се защитаваше, но без да отрича или да се извинява.

— Трябва да си признаете — рече накрая Вандънбург, — че вашето министерство забърка голяма каша.

— Въпрос на мнение.

Вандънбург отмести стола си и се отправи към картата на стената.

— Не можем да си играем на училище, Осборн. Дайте да използваме тази машина. Построена е във военен обект и с военна помощ. Можем да я използваме за благото на обществото.

— По дяволите, какво мислите, че прави Рейнхарт? — В края на краищата Осборн бе изваден от равновесие. — Сигурен съм, че вашите хора искат да я пипнат. Сигурен съм, че ни мислите за анархисти, защото нямаме казармени мозъци. Знаем, че се случи трагедия, но там се върши нещо жизнено важно.

— А ние не вършим нищо, така ли?

— Не можете да ги спрете ей така, изведнъж!

— Вашето правителство би казало, че можем.

— Питали ли сте?

— Не. Но ще се съгласи.

— Поне... — Осборн се успокои отново — ...поне ни оставете да завършим програмата си, като ви дадем известни гаранции.

Щом се върна в своя кабинет, той телефонира на Рейнхарт:

— За бога, сключете някакво временно примирие с Гиърс.

Срещата между Рейнхарт и директора потискащо приличаше на тази между Осборн и Вандънбург с тази разлика, че Рейнхарт бе подобър стратег от Гиърс. След двучасови препирни те повикаха Джуди.

— Трябва да подсилим охраната, мис Адамсън.

— Не можете да очаквате от мен да... — Гласът ѝ секна.

Гиърс ѝ хвърли поглед през очилата си и тя се обърна за подкрепа към Рейнхарт.

— Положението ми тук ще бъде нетърпимо. Всички ми имаха доверие, а сега се оказва, че съм ченге.

— Винаги съм го знаел — каза спокойно Рейнхарт. — А професор Доней се досети сама и го приема като нещо нормално.

— Доктор Флеминг обаче не го приема.
— Никой не е искал това от него — рече Гиърс.
— Той ме смяташе за съвсем друг човек.
— Всеки знае, че имахте определена задача. — Рейнхарт тъжно погледна пръстите на ръцете си. — И ви уважаваме.
— Аз не се уважавам.
— Моля? — Гиърс свали очилата си и примигна насреща ѝ, сякаш я виждаше неясно.
Тя трепереше.
— Ненавиждам работата си от самото начало. Беше свършено ясно, че всички тук с изключение на Бриджър са напълно благонадеждни.
— Дори Флеминг ли?
— Доктор Флеминг струва колкото десет от най-добрите хора, които познавам! Него трябва да спасяваме от собствената му недискретност и точно това се опитвах да правя. Обаче няма да продължа да го шпионирам.
— Какво казва Флеминг? — попита Рейнхарт.
— Не ми говори, откакто...
— Къде е? — попита Гиърс.
— Вероятно пие.
— Продължава значи, а? — Гиърс погледна нагоре, за да покаже колко е безнадежден случаят, което ненадейно вбеси страшно Джуди.
— А какво очаквате да прави след всичко, което се случи? Да играе на дама ли? — Тя отново се обърна със слаба надежда към Рейнхарт. — Аз се привързах много към... към всички тях. Възхищавам им се.
— Мило мое момиче, аз не съм в състояние... — Рейнхарт избягна погледа ѝ. — Вероятно е по-добре, че вече се знае.
Джуди се хвана, че стои мирно. Тя се обърна към Гиърс.
— Може ли да ме освободите от работа?
— Не.
— В такъв случай мога ли да получа друга задача?
— Не.
— Тогава мога ли да подам оставката си?
— Не и по време на извънредно положение. — Тя забеляза, че очите на Гиърс са разположени много близко едно до друго. Те се

втренчиха право в нея — безизразните очи на началник. — Ако не беше хубавата ви характеристика, бих казал, че не сте дораснала за тази работа. При това положение смятам, че просто сте объркана поради влиянието на един учен, особено на такъв темпераментен и безотговорен учен като Флеминг.

— Той не е безотговорен.

— Нима?

— Не и когато става дума за важни неща.

— Важни в този лагер са средствата за оцеляване. Подложени сме на голям натиск.

— За военните всичко е военно — ледено се обади Рейнхарт. Той прекоси стаята и погледна през прозореца, неспокойно кръстосал отзад малките си ръце. — Знаете ли, това място е мрачно. На всички ни действа на нервите.

След неговото избухване Гиърс бе необичайно сговорчив. Той направи за Донеј всичко възможно, веднага осигури нова апаратура в замяна на счупеното от Флеминг и изобщо се солидаризира с нея. Рейнхарт се бореше с всички сили да задържи позициите си, а Джуди се върна към своите задължения с мрачно отчаяние. Тя дори събра смелост да се срещне с Флеминг, но стаята му беше празна, както бяха празни и трите бутилки уиски до леглото му. С изключение на един-единствен път след смъртта на Бриджър той не продума на никого.

Донеј веднага се върна към работата си и Кристин ѝ помагаше, като правеше сравнително простите изчисления за компютъра. След седмица те направиха друг успешен синтез на клетка и тъкмо я наблюдаваха с поправения микроскоп в късната вечер, когато вратата на лабораторията се разтвори с трясък и на прага застана олюляващият се Флеминг.

Донеј се изправи и го погледна. Той не носеше нито сако, нито връзка, ризата му беше измачкана и мръсна, а лицето му бе покрито с набола, небръсната от седмица брада. Сякаш всеки миг щеше да изпадне в делириум тременс.

— Какво искате?

Той ѝ хвърли изцъклен поглед и залитна напред.

— Моля, напуснете.

— Виждам, че си имате нова апаратура — прегракнало изрече той и се усмихна тъпо и разкривено.

— Точно така. Ще ни оставите ли сега?

— Бриджър е мъртъв. — Той глуповато ѝ се ухили.

— Знам.

— Продължавате, като че ли нищо не се е случило — беше трудно да се разбере какво говори. — Но той е мъртъв. Никога няма да се върне.

— Всички го знаем, доктор Флеминг.

Той отново залитна напред.

— К'во правите тук?

— Това си е лично наша работа. Ще си отидете ли? — Тя стана и мрачно тръгна към него. Той примигваше насреща ѝ, а усмивката му бавно се стопяваше.

— Беше най-старият ми приятел. Глупак беше, но бе моят...

— Доктор Флеминг — рече тихо тя, — ще си отидете ли или да повикам охраната?

Той ѝ хвърли един поглед, сякаш се мъчеше да я види през мъгла, после сви рамене и се измъкна навън. Тя го последва до вратата и я заключи зад гърба му.

— Можем да минем и без това — каза тя на Кристин.

Флеминг едва намери пътя до бунгалото си, извади една полупразна бутилка уиски от чекмеджето на бюрото си и я изля в умивалника. После се тръшна на леглото и спа двацет и четири часа. На следващата вечер се изкъпа, избърсна се и взе да стяга багажа си.

Новата клетка растеше с фантастична скорост. Само след няколко часа Доней трябваше да я премести от предметното стъкло на микроскопа в малка вана с течна хранителна среда, а на следващата сутрин трябваше да бъде прехвърлена в по-голяма вана. Тя продължи да се дели през целия ден, през който Флеминг спа непробудно, и до вечерта Доней бе принудена да се обърне за помощ към Гиърс, който се зае с проблема с чувство на собственик и поръча на хората си да направят дълбок резервоар, който се отопляваше с електричество, имаше канал за подаване на храна в горната си част и наблюдателно прозорче в средата на предната стена. Призори новото създание бе извадено от станалата му тясна вана, бе вдигнато от четирима асистенти и бе поставено в резервоара.

На новото място то порасна до големината на овца, след което спря да расте. Имаше напълно здрав и безобиден вид, но не беше приятно за гледане.

Същата сутрин Рейнхарт взе окончателно решение и отиде да се срещне с Доней. Тя все още беше в лабораторията и проверяваше уреда за контролиране на храненето в горната част на резервоара. Той се повъртя наоколо, докато тя привърши.

— Още ли е живо?

— И при това рита. — Като изключим бледността и изопнатата кожа около устата и очите ѝ, тя не проявяваше признаци на умора. — Само преди ден и половина беше петънце върху предметното стъкло: казвах ти, че няма причина един организъм да не расте толкова бързо, колкото поискаш, стига да може да му осигуриш достатъчно храна.

— Сега спря да расте, така ли? — Рейнхарт с уважение надникна през прозорчето за наблюдение, откъдето можа да види тъмното очертане на нещо, което се движеше в полумрака на резервоара.

— Изглежда, големината и формата му са предопределени — рече Доней, като взе няколко рентгенови снимки и му ги подаде, за да ги разгледа. — От тях не може да се види много. Няма костна система. Прилича на огромно парче желе, но си има око и нещо като мозъчна кора, която прилича на сложна плетеница от ганглии.

— Има ли някакви други особености? — Рейнхарт вдигна снимките и ги разгледа с присвити очи.

— Вероятно рудиментарни крайници, макар че едва ли могат да се нарекат така — тъканта просто се е раздвоила в края.

Рейнхарт остави снимките и се намръщи.

— Как се храни?

— Поема храна през кожата. Живее в хранителен разтвор и абсорбира храната направо с клетките си. Много просто и ефективно.

— А компютърът?

Доней се изненада.

— Какво компютърът?

— Реагира ли изобщо?

— Как така да реагира?

— Не знам. — Рейнхарт притеснено сви вежди. — Реагира ли?

— Не. Изобщо не реагира.

Професорът влезе в контролната зала на компютъра, после се върна с наведена глава, вперил поглед във върховете на лъснатите си обувки, които проблясваха пред него. Все още бе ранна утрин и беше много тихо. Той сплете ръце зад гърба си и заговори, без да погледне към Доней.

— Искам Флеминг да се върне отново тук.

Доней помълча, после се обади:

— Има кой да контролира компютъра.

— Кой?

— Аз.

Той си наложи да я погледне.

— Маделин, дават ни още малко време. Искат да се махнем оттук.

— По средата на всичко това ли?

— Не. Министерството се е борило за това, но трябва да работим като екип и да покажем резултати.

— Боже мой! Нима това не са резултати? — Доней посочи резервоара с късия си кокалест показалец. — Тъкмо правим най-голямото откритие на века — създаваме живот!

— Знам — каза Рейнхарт, като пристъпваше смутено от крак на крак. — Но до какво ще ни доведе това?

— Имаме да изясняваме още толкова много неща.

— Освен това не можем да си позволим повече инциденти.

— Аз ще се справя.

— Ти не си сама, Маделин. — Рейнхарт говореше със сдържано напрежение в гласа. — Ние всички участвуваме.

— Ще се справя — повтори тя.

— Ти не можеш да го отделиш от създателя му — от компютъра.

— Разбира се, че не мога, но Кристин разбира от компютъра и е на мое разположение.

— Тя знае аритметиката, но съществува по-висша логика, поне така мисля аз. Само Флеминг я разбира.

— Няма да позволя на Джон Флеминг да ми залита наоколо и да ми съсипва работата и апаратурата — повиши глас Доней.

Рейнхарт я наблюдаваше мълчаливо. Той все още бе напрегнат, но изпълнен с непоколебимост — винаги бе побеждавал.

— Никой не може да направи всичко, което иска. — Каза го тъй безцеремонно, че Доней отново го погледна изненадано. — Все още отговарям за тази програма — само ти го напомням! И ще отговарям дотогава, докато работим като екип и работата има смисъл. Това означава, че Флеминг ще работи тук.

— Пиян или трезвен?

— За бога, Маделин, ако не си вярваме един на друг, на кого да вярваме тогава?

Доней понечи да възрази, ала се въздържа.

— Съгласна съм. Докато се държи добре и си гледа собствената работа.

— Благодаря ти, мила! — Рейнхарт се усмихна.

Като излезе от лабораторията, той се запъти право при Гиърс.

— Но Флеминг ме уведоми, че си заминава — каза Гиърс.

— Току-що изпратих мис Адамсън до сградата на компютъра, за да се убеди, че не е отишъл да нанесе някой прощален удар.

Флеминг обаче не беше при компютъра. Джуди стоеше в контролната зала и се колебаеше какво да прави, когато Доней влезе при нея.

— Здравей! Искаш ли да видиш Циклоп?

— Защо го наричате Циклоп?

— Заради вида му — Доней изглеждаше напълно спокойна. — Нима днешните момичета не получават добро образование? Влез, той е вътре.

— Трябва ли да вляза?

— Не ти ли е интересно?

— Да, но...

Джуди беше зашеметена. Не бе в течение на работата. През последните дни не беше мислила за нищо друго, освен за Флеминг, Бриджър и собственото си безнадеждно положение, така че доколкото имаше някаква представа за творението на Доней, тя бе съвсем минимална и несвързана със собствения ѝ живот. Тя последва по-възрастната жена в лабораторията, без да размисли и без да очаква нещо особено.

Резервоарът леко я смути. Не бе очаквала такава нещо.

— Погледни вътре — каза Доней.

Джуди сведе поглед към открития отвор отгоре, напълно неподготвена за това, което щеше да види. Съществото доста приличаше на продълговата медуза без кости и пипала, ала с едва забележимо раздвоен край, докато другият край бе по-широк и наподобяваше глава. То плаваше в течността — тръпнеща маса от протоплазма със зеленикаво-жълтеникава повърхност, слузеста и лъскава. А по средата на това, което може би беше главата му, бе разположено едно око, огромно, безцветно, без клепачи.

На Джуди ѝ призля, после я обзе паника. Тя се извърна, гадеше ѝ се, втренчи се в Доней, сякаш и тя беше част от този кошмар, после притисна устата си с ръка и изхвърча от стаята.

Изтича право през двора до бунгалото на Флеминг, блъсна вратата и влезе вътре.

Флеминг тъпчеше някои последни вещи в един сак, куфарите му бяха затворени и поставени на пода. Той я погледна хладно, докато тя стоеше на прага задъхана и едва се сдържаше да не повърне.

— Не започвай пак!

— Джон! — Отначало тя почти не можеше да говори. Виеше ѝ се свят, главата ѝ бучеше, давеше се. — Джон, трябва да дойдеш.

— Къде? — Той я погледна с нескрита враждебност. Пораженията от изминалата седмица — бледата кожа и тъмните кръгове под очите му, още си личаха, но той беше спокоен, владееше се напълно. Джуди се опита да овладее гласа си.

— В лабораторията.

— Заради тебе ли? — звучеше почти подигравателно.

— Не. Те са направили нещо ужасно. Подобие на живо същество.

— Защо не съобщиш на МИ5^[1]?

— Умолявам те! — Джуди се приближи до него. Чувствуваше се съвсем беззащитна, но ѝ беше все едно какво ще ѝ каже или направи. Той се извърна, за да продължи да подрежда багажа си. — Моля те, Джон! Става нещо ужасно. Ти трябва да го прекратиш.

— Не ми нареждай какво да правя — отвърна той.

— Направили са едно чудовищно нещо с око. С око!

— Тяхна си работа. — Той пхна един стар пуловер в сака и затегна връзките.

— Джон, ти си единственият...

Той вдигна сака от леглото и бързо мина покрай нея, за да го остави до куфарите.

— Чия е грешката?

Джуди пое дълбоко дъх.

— Аз не съм убила Бриджър.

— Нима? Не прати ли ти хайката по петите му?

— Опитах се да те предупредя.

— Опита се да ме избудалкаш! Любеше се с мен...

— Не! Само веднъж. И аз съм човек. Имах задача...

— Мръсна задача и я изпълни превъзходно.

— Никога не съм те шпионирала. Бриджър бе друго нещо.

— Денис Бриджър беше най-старият ми приятел и най-добрият ми помощник.

— Той беше предател.

— Предател! — Той я изгледа за миг, после се отдалечи и започна да подрежда стари бутилки и чаши, които извади от един шкаф. — Дръж си служебните клишета за друго място. Половината от нашето дело е на Денис. То е творение на неговия и моя мозък — не принадлежи нито на теб, нито на шефовете ти. Ако Денис е искал да продаде собственото си имущество, прав му път. Какво ти влизаше това в работата?

— Казах ти, че не ми харесва това, което върша. Казах ти да не ми вярваш. Мислиш ли, че не съм...

— О-о-о, я престани да хленчиш — каза Флеминг. — И изчезвай!

— Ще се махна, ако отидеш да се срещнеш с професор Доней.

— Заминавам си.

— Не можеш да си заминеш! Те вече имат това отвратително нещо. — Джуди протегна ръка и отчаяно го сграбчи за ръкава, но той се отскубна от нея и се отправи към вратата.

— Довиждане! — натисна дръжката и отвори.

— Не можеш да си отидеш сега!

— Довиждане! — тихо изрече той, докато я чакаше да си тръгне.

Тя не помръдна, като се опитваше да измисли още нещо. В този момент на прага се появи Рейнхарт.

— Здравей, Джон. — Той погледна единия, после другия. — Здравейте, мис Адамсън.

Тя безмълвно мина между двамата, като примигваше, за да не се разплаче. Рейнхарт се обърна след нея, докато излизаше, ала Флеминг затвори вратата.

— Ти знаеше ли за тази жена?

— Да.

Рейнхарт отиде до леглото и седна на него. Изглеждаше стар и уморен.

— И не можа ли да ми кажеш? — укорително изрече Флеминг.

— Не, Джон.

— Е, добре тогава. — Флеминг отваряше и затваряше разни чекмеджета, за да провери дали са празни. — На мое място можеш да вземеш някой, на когото вярваш.

Професорът се огледа.

— Може ли да пийна нещо? — Той прокара ръка по челото си, за да се съвземе. Вторият разговор с Гиърс не бе минал така леко. — Какво те кара да мислиш, че не ти вярвам?

— Никой не ни вярва, нали? — Флеминг се въртеше около разхвърляните бутилки. — Никой не обръща капка внимание на думите ни.

— Обръщат внимание на това, което правим.

— Искаш ли бренди? — Флеминг откри няколко капки на дъното на една бутилка и ги изля в чаша. — Да, разбира се, ние сме много полезни работници. Обаче когато работата опре до смисъла, когато трябва да се прояви разбиране, те не искат и да знаят.

Той подаде чашата.

— Имаш ли малко вода? — попита Рейнхарт.

— Ще се намери.

— Ами ти? — Рейнхарт кимна към бутилката. Флеминг отрицателно поклати глава.

— Просто си мислят, че са извадили голям късмет — рече той, докато наливаше вода от мивката. — А когато им казваме, че това е началото на нещо много по-голямо, с нас се държат като със смахнати престъпници. Пускат след нас кучетата или кучките си.

— Няма нужда да си го изкарваш на момичето. — Рейнхарт пое чашата и отпи една глътка.

— На никой не си го изкарвам! Ако не могат да проумеят, че това, което открихме по една щастлива случайност, ще промени изцяло

живота ни, тогава нека си го открият сами. С малко късмет ще се объркат и оплетат така, че няма да се получи нищо.

— Получи се нещо.

— Чудовището на Доней ли?

— Знаеш ли за него?

— То е нещо като модул, просто придатък към машината. — Флеминг надникна в един празен шкаф, но вниманието му вече бе раздвоено. — Доней си мисли, че компютърът ѝ е дал власт да сътвори живот, но греши. Той си е присвоил тази власт.

— Тогава ти трябва да останеш и да го контролираш, Джон.

— Не е моя работа. — Той затръшна вратичката на шкафа. — По-добре никога да не бях я започвал.

— Обаче я започна. И носиш отговорност.

— Към кого? Към хората, които не искат да ме послушат ли?

— Аз те слушам.

— Хубаво. — Той обикаляше безцелно из стаята, взимаше разни дреболии и ги хвърляше в кошчето за смет. — Ще ти кажа пред какво сме изправени. После си отивам.

— Ако имаш някакво конструктивно предложение... — Брендито бе помогнало на Рейнхарт да възвърне силата на гласа си.

— Виж какво... — Флеминг спря до единия край на кревата и с цялата си тежест облегна лакти върху таблото, съсредоточил най-после вниманието си върху това, което казваше. — Все това питате: „Какво?“, „Какво имаме?“, „Какво прави компютърът?“ — никой освен мен не се интересува „Защо?“. Защо една чужда цивилизация, отдалечена от нас на двеста светлинни години, си е направила труда да започне всичко това?

— Ние не можем да отговорим на този въпрос, нали?

— Можем да правим изводи.

— Предположения.

— Добре... щом не желаете да премислите всичко отново!

Той се изправи и ръцете му увиснаха надолу. Рейнхарт пийваше от брендито и чакаше. След минута Флеминг се поотпусна и му се усмихна малко глуповато.

— Ах ти, стари дяволе! — Той седна на леглото до професора. — Това е разум, независимо какъв е и откъде е. Той ни изпраща инструкции, изразени по универсален начин, които представляват

техническа документация, а ние я изпълняваме и построяваме този компютър. Защо? Да не мислиш, че са си казали: „Ха, ето ти една интересна информация. Ще я излъчим по радиото за останалите обитатели на Вселената — може да им влезе в работа?“

— Очевидно е, че ти не мислиш така.

— Не, защото където има разум, има и желания. А където има желания, има и амбиции. Ами ако е разум, който иска да се разсели в Космоса?

— Тази теория е толкова добра, колкото и всяка друга.

— Това е единствената логична теория! — Флеминг удари с юмрук хълбока си. — Какво прави той? Излъчва съобщение, което може да бъде прието, интерпретирано и изпълнено от други цивилизации. Техниката, която използваме, няма никакво значение, така както е без значение каква марка радиоапарат си купуваме — слушаме едни и същи програми. Това, което има значение, е, че ние приемаме тяхната програма — програма, основана на математическа логика, за да бъде пригодена към нашите или към каквито и да било други условия. Той познава основните форми на живот — открива коя е нашата. Открива как работят мозъците ни, как са изградени телата ни, как получаваме информация — казваме му какво представляват нервната ни система и сетивните ни органи. Тогава той прави същество с тяло и сетивен орган — око. То има око, нали?

— Да.

— Вероятно е доста примитивно, но това е следващата крачка. Доней си мисли, че използва машината, но всъщност машината използва нея!

— Което е следващата крачка към какво? — небрежно попита Рейнхарт.

— Не знам. Нещо като завземане на властта.

— От нас ли?

— Това е единственият възможен вариант.

Рейнхарт се изправи и като прекоси бавно и замислено стаята, постави празната си чаша при останалите.

— Не знам, Джон.

Флеминг явно разбра колебанията му.

— Първите пътешественици сигурно са изглеждали съвсем безопасни за туземците. — Той говореше спокойно. — Любезни стари

мисионери със смешни тропически шлемове, които в края на краищата станали техни господари.

— Може би си прав. — Рейнхарт му се усмихна с благодарност; беше както преди, когато и двамата мислеха еднакво. — Това същество изглежда доста странно за мисионер.

— Що за мозък има създанието на Доней? — Рейнхарт сви рамене и Флеминг продължи: — Дали мисли като нас, или мисли като машината?

— Ако изобщо може да мисли.

— Щом има око, значи има нервни центрове; сигурно има и мозък. Но какъв?

— Вероятно също е примитивен.

— Защо? — настойчиво попита Флеминг. — Защо пък машината да не направи придаък на собствената си памет един компютър, който функционира по същия начин, само дето е подчинен на органично тяло.

— Какво му е ценното на един такъв компютър?

— Ценното на едно органично тяло ли? На машина със сетива? На машина с око?

— Няма да можеш да убедиш никой друг — каза Рейнхарт.

— Не е нужно да ми го натякваш.

— Трябва да останеш тук, Джон.

— И какво да правя с компютъра?

— Да го контролираш. — Рейнхарт говореше с категоричен тон: бе взел това решение преди няколко часа. Флеминг отрицателно поклати глава.

— Но как? Той е по-умен от нас.

— Нима?

— Не ми трябва да се захващам.

— Според твоята теория точно това ще му бъде удобно.

— Ако не ми вярваш...

Рейнхарт повдигна малката си ръка:

— Готов съм да ти повярвам.

— Унищожил го тогава. В това е спасението.

— Ако се наложи, ще го направим — каза Рейнхарт и отиде до вратата, като че ли въпросът бе решен.

Флеминг рязко се извърна към него.

— Ще го направиш ли? Наистина ли мислиш, че ще можеш? Виж какво стана, когато се опитах да го спра — Доней ме изхвърли. Опитах ли, ще изхвърлят и теб.

— Те така или иначе искат да ме изхвърлят.

— Какво искат? — Флеминг изглеждаше тъй, сякаш го бяха ударили.

— Великите сили искат да се махнем — отвърна Рейнхарт. — Те само чакат да се разпаднем, за да ни изместят и да се настанят.

— Защо, за бога?

— Защото смятат, че знаят как да го използват по-добре. Но докато сме тук, Джон, ние можем да дръпнем щепсела. И ще го направим, ако се стигне дотам. — Той погледна разтревоженото лице на Флеминг, после към куфарите на пода. — Я по-добре разопаковай тези неща.

Срещата между Флеминг и Доней като че беше заредена с електричество, но не се случи нищо драматично. Той бе достатъчно кротък и Доней се отнесе към него със сдържана насмешка.

— Добре дошъл, скитнико — рече тя и го поведе да види създаването в резервоара.

То си плаваше мирно в хранителния разтвор; беше открило прозорчето и прекарваше голяма част от времето, като се взираше навън с огромното си око без клепачи. Флеминг също го изгледа втренчено, но то не даде никакъв признак, че вижда нещо.

— Може ли да се общува с него?

— Мило момче, — Доней му говореше като на някой първокурсник, — не сме имали време да научим за него каквото и да било.

— Има ли гласни струни или нещо подобно?

— Не.

— Хм! — Флеминг се изправи и погледна към горната част на резервоара. — Като че ли е плах опит да се създаде човек.

— Човек ли? Не ми прилича на човек.

Флеминг се отправи към залата на компютъра, където Кристин наблюдаваше дисплея.

— Изведе ли нещо на принтера?

— Не. Нищо. — Кристин изглеждаше озадачена. — Но очевидно става нещо.

Лампичките на дисплея присвятваха непрекъснато — сякаш машината работеше за себе си, без да извежда резултати.

През следващите два-три дни не се случи нищо. След това Флеминг намота около резервоара намотка, свързана с компютъра. Той не обясни — всъщност не можеше да обясни защо го прави, но тогавашният компютърният дисплей започна да проблясва неистово. Кристин изтича от лабораторията.

— Циклоп е ужасно възбуден! Мята се в резервоара.

Те чуваха как в другата стая съществото се блъска в стените и разплисква течността. Флеминг изключи намотката и шумът престана. Когато отново я свърза, съществото реагира отново, но на изходния принтер не се появи нищо. Рейнхарт намина да види как върви работата и тримата с Доней и Флеминг направиха опита за трети път, но не можах да разберат нищо.

На следващия ден Флеминг ги извика отново.

— Искам да направя един експеримент — рече им той. Отиде до дисплея и застана с гръб към него между двата тайнствени терминала, които не бяха използвали досега. След минута свали пластмасовите им защитни покривала и отново застана между тях. Нищо не се случи.

— Ще постоиш ли тук за малко? — обърна се той към Рейнхарт и се отдръпна, за да може професорът да заеме мястото му. — Имай предвид, че не бива да ги докосваш. Напрежението между тях е повече от хиляда волта.

Рейнхарт застана съвсем неподвижно с гръб към дисплея и глава между терминалите.

— Чувствува ли нещо?

— Съвсем слабо... — Рейнхарт млъкна. — Нещо като световъртеж.

— Нещо друго?

— Не. — Рейнхарт се отдръпна от компютъра.

— Сега добре ли си?

— Да — отвърна той. — Сега не усещам нищо.

Флеминг повтори опита с Доней, която не усети нищо.

— Биотоковете на различните индивиди са с различна сила — каза тя. — Очевидно при мен тя е по-малка, както и при Флеминг. Твоите биотокове са по-силни, Ърнест, затова индуцираха утечка. Опитай ти, Кристин.

Кристин доби уплашен вид.

— Няма страшно — рече Флеминг. — Застани така, че главата ти да бъде между тези две неща, но не ги докосвай, защото ще те изпекат.

Кристин застана там, където бяха стояли и другите. За миг като че ли не усети нищо, после се вцепени, очите ѝ се затвориха, изгуби съзнание и падна по лице. Хванаха я и я положиха на един стол, а Доней повдигна клепачите ѝ, за да види очите.

— Ще се оправи. Просто е припаднала.

— Какво стана? — попита Рейнхарт. — Да не би да пипна нещо?

— Не — отвърна Флеминг. — Така или иначе е по-добре да поставя предпазните покривала.

Той ги сложи и потъна в размисъл, докато Доней и Рейнхарт свестяха Кристин, като навеждаха главата ѝ между коленете и мокреха челото ѝ с вода.

— Ако между тези терминали има разряд и там се внесе биотоковото поле на мислещ мозък...

— Почакай — нетърпеливо рече Доней. — Мисля, че идва на себе си.

— Ами, нищо ѝ няма. — Флеминг погледна замислено към дисплея и двата терминала, покрити с шлемове. — Биополето ще промени тока между тях — ще го модулира. Мозъкът ще реагира; може би получава информация, може би дава и получава информация.

— За какво говориш? — попита Рейнхарт.

— За тези неща тук! — Флеминг гореше от възбуда. — Мисля, че знам за какво служат. Те са средство за влагане на данни и получаване на информация от машината.

Доней го изгледа недоверчиво.

— Тя е просто една нервна млада жена. Вероятно е добър обект за хипноза.

Кристин се съвзе и примигна.

— Здравсти — усмихна им се едва. — Припаднах ли?

— Право да си кажем, да — рече Доней. — Сигурно имаш страхотно излъчване.

— Така ли?

Рейнхарт ѝ подаде чаша вода. Флеминг се обърна към нея и се усмихна широко.

— Ти току-що направи огромна услуга на науката. — Той кимна към терминалите. — По-добре се пази да не попаднеш между тях.

После пак се обърна към Рейнхарт.

— Цялата работа е там, че ако имаме мозък — не човешки, а такъв който работи по начин, проектиран от машината, тогава се осъществява връзка. Ето как е предназначена да общува. Нашият начин да въвеждаме отговорите си е ужасно тромав. Цялата тая работа с принтерите...

— Искаш да кажеш, че може да чете мисли ли? — пренебрежително попита Доней.

— Казвам, че два мозъка могат да общуват посредством биополетата си, ако са от подходящ тип. Ако вземете вашето създание и му пхнете главата между тези два терминала...

— Не виждам как ще го направим.

— То го иска! Затова е неспокойно... и двамата са неспокойни. Искат да се свържат. Съществува се намира в електромагнитното поле на машината, а тя знае какви логически възможности ѝ дава това. Ето над какво е работил компютърът, без да ни го съобщава.

— Циклоп не може да бъде ваден от хранителния разтвор — каза Доней. — Ще умре.

— Това сигурно е било предвидено.

— Би могъл да нагласиш електроенцефалограф — каза Рейнхарт. — От тия, които използват за мозъчни изследвания. Сложи няколко електрически сонди на главата на Циклоп и прекарай коаксиален кабел от тях до терминала, за да пренася информацията. Ще трябва да ги свържеш чрез трансформатор, иначе ще екзекутираш Циклоп.

— И за какво ще служи това? — Доней го изгледа скептично.

— Свързва компютъра с неговия придагък — отвърна Флеминг.

— С каква цел?

— Неговата си цел — той им обърна гръб и закрачи из стаята.

Доней изчака Рейнхарт да се обади, но старият не помръдваше и смръщено разглеждаше ръцете си.

— Сега по-добре ли се чувствуваш? — попита той Кристин.

— Да, благодаря.

— Смяташ ли, че можеш да нагласиш нещо такова?

— Да, мисля, че ще мога.

— Доктор Флеминг ще ти помогне. Нали, Джон?

Флеминг стоеше в далечния край на залата и зад гърба му се издигаха масивните шкафове с апаратура.

— Ако действително го желаеш — рече той.

— Алтернативата — рече Рейнхарт по-скоро на Доней и на себе си, отколкото на Флеминг — е да си събираме багажа и да предадем работата в други ръце. Нямаме богат избор, нали?

[1] Британска шпионска служба. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

АГОНИЯ

Джуди правеше всичко възможно да стои настрана от Флеминг, а когато се срещаха, обикновено той беше заедно с Кристин. Откакто умря Бриджър, всичко се промени — дори подранилите пролетни дни скоро привършиха, хвърлиха сив покров от тъга върху лагера и в душата ѝ. Освен това Джуди със свито сърце разбра, че Кристин навярно ще заеме в живота на Флеминг не само нейното място, но и мястото на Биджър — работеше и мислеше ведно с него така, както Джуди никога не бе могла. В началото тя си мислеше, че няма да го преживее и без знанието на Гиърс писа направо до Уайтхол с молба да бъде преместена. В резултат Гиърс отново ѝ чете нотации.

— Мис Адамсън, вашата работа тук едва започва.

— Но историята с Бриджър приключи!

— Бриджър го няма, но историята не е приключила. — Изглежда той изобщо не забелязваше страданията ѝ. — „Интел“ е научил толкова, че да се раздражни апетитът му, а сега, като загубиха Бриджър, ще търсят някой друг... може би някой негов приятел.

— Мислите, че доктор Флеминг ще се продаде, така ли? — укорително рече тя.

— Ако ги оставим, всеки един от тях може да се продаде.

В крайна сметка обаче не Джуди, а Флеминг беше човекът, който докладва за първата крачка на „Интел“.

Той, Кристин и Донеј бяха открили начин да закрепят контактните пластини на един енцефалограф върху това, което, изглежда, бе главата на Циклоп, и Кристин бе помогнала да ги свърже чрез кабел с високоволтовите терминали на компютъра. На един от рафтовете под дисплея сложиха и трансформатор, като електрическата верига минаваше през него, така че токът, стигащ до Циклоп, имаше силата на батерия за джобно фенерче. Все пак ефектът бе обезпокоителен. При първото свързване съществото се вцепени съвсем, а контролните лампички на компютърния дисплей светнаха до

една. След малко обаче и съществото, и машината явно се приспособиха — протичането на информация продължи без прекъсване, въпреки че на принтера не се появи нищо, а Циклоп плаваше спокойно в резервоара и втренчено гледаше с единственото си око през наблюдателното прозорче.

Всичко това им беше отнело няколко дни и те оставиха Кристин да наблюдава връзката между лабораторията и залата за управление, като ѝ казаха да ги повика, ако се случи нещо ново. Доней се оттегли на напълно заслужена почивка, но Флеминг посещаваше от време на време сградата на компютъра, за да направи проверка и да види Кристин. Ден след ден я заварваше все по-напрегната, докато към края на седмицата тя бе станала толкова нерва, че той подхвана сериозен разговор.

— Виж какво, известно ти е, че съм страшно уплашен от цялата тая работа, но не знаех, че и теб те е страх.

— Не се страхувам — рече тя. Стояха в контролната зала и наблюдаваха как светлинките непрестанно примигват по таблото. — Обаче ме кара да се чувствавам особено.

— Кое?

— Тази работа с терминалите и... — Тя се поколеба и нервно погледна към другата стая. — Когато съм там вътре, усещам как окото ме следи през цялото време.

— То следи всички ни.

— Не. Точно мен следи.

Флеминг се ухили.

— Не го виня. И аз самият те гледам.

— Мислех, че вниманието ви е насочено другаде.

— Беше. — Той леко вдигна ръка, за да я докосне, после промени решението си и тръгна към вратата. — Пази се!

Спусна се по пътеката между скалите, която водеше към океана, за да остане насаме със себе си и мислите си. Беше сив, безлюден следобед, имаше отлив и пясъкът лежеше като мръсносива плоча между скалистите заливчета. Той се отправи безцелно към водната ивица с наведена глава и ръце в джобовете, като премисляше какво ли става вътре в компютъра. После бавно се върна към каменистия плаж; бе потънал тъй дълбоко в мислите си, че изобщо не забеляза ниския набит и плешив мъж, който седеше на голям камък и пушеше пура.

— Може ли за момент, сър? — Гърленият глас го изненада.

— Кой сте вие?

Плешивият извади от вътрешния си джоб визитна картичка и му я подаде.

— Не мога да чета — рече Флеминг.

Плешивият се усмихна.

— А пък вие сте доктор Флеминг.

— А вие?

— Това е без значение. — Плешивият бе леко задъхан.

— Как се добрахте дотук?

— Покрай носа. При отлив е възможно, макар да пада доста катерене. — Той извади сребърна табакера. — Пушите ли?

Флеминг не обърна никакво внимание на поканата.

— Какво искате?

— Дойдох да се поразходя. — Той вдигна рамене и прибра табакерата обратно в джоба си. Изглежда, че дишането му се беше успокоило. — Вие също идвате често тук.

— Това е частна зона.

— Но не и плажът. В тази свободна страна плажната ивица е...

— Той пак повдигна рамене. — Казваме се Кауфман. Не сте ли чували?

— Не.

— Вашият приятел хер доктор Бриджър...

— Моят приятел Бриджър е мъртъв!

— Знам. Научих. — Кауфман дръпна от пурата си. — Много жалко.

— Познавахте ли Денис Бриджър? — попита Флеминг, смаян и изпълнен с подозрение.

— О, да. Известно време поддържахме връзка.

— Да не работите в...? — Нещо му проблесна и той се опита да си спомни името.

— В „Интел“ ли? Да.

Кауфман се усмихна на Флеминг и издуха кръгче тютюнев дим.

Флеминг извади ръце от джобовете си.

— Разкарайте се!

— Моля?

— Ако след пет минути не сте се разкарали оттук, ще повикам патрула.

— Моля ви, недейте. — Кауфман доби огорчен вид. — Имах такъв късмет, че ви срещнах.

— И за Бриджър ли беше късмет?

— Едва ли има някой, който да съжالياва повече от мен. Той ни беше и много полезен.

— И много мъртъв — Флеминг погледна часовника си. — Ще ми отнеме пет минути да се кача горе на скалите. Когато стигна там, ще съобщя на патрула.

Той тръгна да си върви, но Кауфман го повика:

— Доктор Флеминг! Можете да прекарате тези пет минути по много по-изгоден начин. Не ви предлагам да вършите нищо непочтено.

— А нещо готино, нали? — каза Флеминг, без да помръдне.

— Мислехме си, че може би ще искате да се преместите от държавната служба на държавна работа при нас. Сигурен съм, че тук не сте особено щастлив.

— Хайде да си говорим откровено, а хер приятелю! — Флеминг се върна обратно, застана до него и го изгледа от горе до долу. — Може и да не обичам правителството, може и да не съм щастлив, но дори да ги мразя и в червата, да съм на умиране и да няма към кого да се обърна за помощ в тоя свят, по-скоро ще пукна, отколкото да дойда при вас.

След това той се извърна и пое нагоре, без да се обръща. Отиде право в кабинета на Гиърс и завари директорът да диктува доклади по диктофона.

— Вие какво му казахте? — попита Гиърс, когато Флеминг приключи разказа си.

— Какво ви влиза в работата! — По лицето на Флеминг се изписа отвращение. — Хубавичко го наредих, за да не попадат работите ни в ръцете на невежи наивници или на разни мошеници!

Той напусна кабинета, като се чудеше защо си беше направил труда да съобщи за срещата — всъщност обаче това бе едно от малкото неща, които говореха в негова полза през следващите месеци.

На брега бяха разположени патрули, по крайбрежната ивица опънаха бодлива тел на колчета, хората от отдела на Куодринг претърсиха околността и дълго време от „Интел“ нямаше и следа. Опитът в сградата на компютъра продължи без какъвто и да е осезаем резултат до момента, в който Донеи се завърна от отпуската си — и

тогава една сутрин изходният принтер на компютъра внезапно затрака. Флеминг се заключи в бунгалото си с напечатаното и след около сто часа работа се обади на Рейнхарт.

Доколкото бе успял да разбере, компютърът задаваше съвършено нови въпроси, всеки от които се отнасяше до външността, размерите и функциите на човешкото тяло. Както бе казал Флеминг, всяка физическа форма можеше да се изрази чрез математически символи и очевидно компютърът искаше именно това.

— Например — каза той на Рейнхарт и Доней, когато тримата се събраха, за да работят заедно върху въпросите — той иска да знае за слуха на човека. Тук има много неща за звуковите честоти и той явно пита как издаваме звуци и как ги чуваме.

— Откъде може да знае за речта ни? — попита Доней.

— Неговото същество вижда как си служим с устите, за да общуваме, и с ушите, за да чуваме. Всички тези въпроси са възникнали от наблюденията на вашето малко чудовище. Вероятно то усеща говорните вибрации и сега, когато е свързано с компютъра, може да му предава наблюденията си.

— Това са твои предположения.

— Как иначе бихте могли да си го обясните?

— Не виждам как ще му представим в аналитичен вид структурата на човека — каза Рейнхарт.

— Не е необходимо. Той продължава да прави интелигентни догадки и ние трябва просто да внасяме правилните отговори обратно. Това е старата игра. Само не мога да разбера защо досега още не е изнамерил някой по-бърз начин. Сигурен съм, че може. Вероятно съществува не е оправдало очакванията му.

— Искаш ли да опиташ? — обърна се Рейнхарт към Доней.

— Готова съм на всичко — отвърна тя.

И така започна следващият етап от проекта, като Кристин работеше с компютъра — взимаше разчетения материал и въвеждаше обратно резултатите. През цялото време тя изглеждаше нервна и напрегната, но не казваше нищо.

— Искаш ли да се преместиш на друга работа? — попита я Флеминг една вечер, когато бяха сами в сградата на компютъра.

— Не. Работата ми е увлекателна.

Флеминг погледна замисленото ѝ красиво лице. Той бе престанал да флиртува така, както правеше преди да възникне интересът му към нея, когато тя бе просто едно от момичетата в лабораторията. Той пъхна ръце в джобовете си, обърна се и напусна сградата. Щом си отиде, тя прекоси залата за управление и отиде в лабораторията. Струваше ѝ известно усилие да влезе в стаята с резервоара, спря за миг на вратата с изопнато лице и събра сили. Освен непрестанното бръмчене на компютъра, не се чуваше никакъв звук, но когато тя приближи наблюдателното прозорче, съществото започна да мърда насам-натам, като се блъскаше в стените и изплискваше течност от отвора.

— Кротко! — каза тя гласно. — По-кротко! — Машинално се наведе и погледна през прозорчето — окото бе там и неотклонно я наблюдаваше, но съществото ставаше все по-възбудено и размахваше израстъците на медузоподобното си тяло. Кристин прокара ръка по челото си — беше се замаяла от навеждането, но окото сякаш притежаваше хипнотична сила. Тя остана така една дълга минута, после още една, губейки способността си да мисли. Бавно, сякаш не по своя собствена воля, лявата ѝ ръка се плъзна нагоре по резервоара и пръстите ѝ потърсиха проводника, който водеше към кабела на енцефалографа. Те го докоснаха и потръпнаха, когато слабият ток мина през тях.

Щом тя докосна проводника, съществото се успокои. То продължаваше да я гледа втренчено, но не помръдваше. Като се изключи бръмченето на компютъра, в сградата бе свършено тихо. Все още стиснала проводника, тя се изправи бавно като в транс. Кабелът бе хлабаво прикрепен — от резервоара минаваше по стената на лабораторията. Ръката ѝ пипнешком следваше кабела, Кристин пристъпи сковано до стената, тръгна покрай нея и стигна до вратата на компютърната зала. Очите ѝ бяха отворени, но втренчени и невиждащи. Кабелът изчезна в един отвор, пробит в дървената каса на вратата, и тя сякаш се обърка, като не можа да го проследи с ръка понататък. Тогава вдигна другата си ръка и отново сграбчи кабела зад вратата.

Дясната ѝ ръка се отпусна и Кристин премина в другата зала, като държеше кабела с лявата си ръка. Движейки се бавно покрай стената, тя стигна до края на шкафа с управляващото оборудване, като

дишаше тежко, сякаш сънуваше кошмар. Кабелът влизаше в трансформатора под контролното табло. Светлинките по таблото проблясваха непрестанно в някакъв хипнотичен ритъм и погледът ѝ се прикова в тях така, като че ли гледаше окото на онова същество. Тя постоя малко, сякаш нямаше намерение да се помръдне оттук; после лявата ѝ ръка бавно пусна кабела. Дясната отново се вдигна и пръстите на двете ръце сграбчиха проводниците с високо напрежение, които излизаха от трансформатора и бяха свързани с терминалите над главата ѝ. Те бяха изолирани до самите терминали, където краищата им бяха оголени и прикрепени към издадените дискове. Ръцете ѝ бавно се плъзнаха към тях, сантиметър по сантиметър.

Лицето ѝ беше безизразно и бледо и тя започна да се полюлява, както в деня, когато Флеминг за пръв път я накара да застане между терминалите. Здраво стискаше проводниците и пръстите ѝ бавно плъзяха по тях. После докосна оголените им краища.

Всичко стана много бързо. Тялото ѝ се сгърчи, когато през него премина ток с високо напрежение. Тя закрещя, краката ѝ се подгънаха, главата ѝ се отметна назад и Кристин увисна като разпната. Лампичките на дисплея светнаха до една, озарявайки ослепително изкривеното ѝ сгърчено лице, а от другата стая се чу шумно и настойчиво блъскане.

Всичко продължи около десет секунди. После крясъкът изведнъж секна, от таблото с предпазителите над нея се чу силна експлозия, лампите угаснаха, пръстите ѝ изпуснаха голите проводници и тя тежко падна на пода като посечена. За миг настъпи тишина. Съществуването престана да се блъска и бръмченето на компютъра внезапно спря. Аларменият звънец зазвъня.

Първа на местопроизшествието се появи Джуди, която минаваше покрай сградата, когато аларменото устройство на стената на портала се включи. Блъскайки вратата, тя като обезумяла се втурна по коридора към контролната зала. Отначало не можа да забележи нищо. Осветлението на тавана работеше, но пултът за управление пречеше да се види пода пред таблото за управление. После тя видя тялото на Кристин, спусна се и коленичи до него.

— Кристин!

Обърна я по гръб. Кристининото лице се втрени безизразно в нея и ръцете се отпуснаха на пода — бяха черни и изгорели до костите.

Джуди сложи ръка върху сърцето ѝ, но то бе спряло. „Господи! — помисли си тя. — Защо винаги трябва да присъствавам на сцената на смъртта?“

Рейнхарт бе в Лондон, когато научи новината. Като докладва на Осборн, получи неочакван отговор; разбира се, Осборн се разтревожи, но изглеждаше зает с други неща, тъй че прие случилото се като поредния удар. Рейнхарт бе потресен и освен това озадачен — докато влизаше и излизаше от кабинетите на Уайтхол, не само Осборн, но и всички други, които срещаше, изглеждаха завладени от тайни и тежки мисли. Той реши да отиде в Болдършо Фел, където не бе ходил отдавна, за да се опита да се отърси от потискащата атмосфера, която го заобикаляше, но веднага откри, че радиотелескопът е вече под контрола на военните и е строго пазен от отдела за охрана при министерството на отбраната. Това бе станало без всякакво предупреждение през изминалата седмица, докато той бе в Торнес. Рейнхарт се вбеси, че не са се посъветвали с него и отиде да се срещне с Осборн, но той бе прекалено зает, за да си уговаря срещи.

След няколко дена пристигнаха смъртният акт на Кристин и резултатът от аутопсията. На професора бе спестена поне мъчителната задача да дава обяснения на близките, защото родителите ѝ бяха починали, а други роднини нямаше. Флеминг му писа кратко мрачно писмо, в което казваше, че на машината не е нанесена сериозна повреда и че си има теория за смъртта на Кристин. Последва по-дълго писмо, в което му съобщаваше, че изгорялата електрическа инсталация е поправена и компютърът работи с пълна скорост, прехвърляйки фантастично количество данни в паметта си, макар Флеминг да не обясняваше какви са те. Няколко дни по-късно му телефонира Донеи, за да му каже, че изходният принтер е заработил отново. Излизили огромен брой числа и доколкото тя и Флеминг можели да кажат, това вече не били въпроси, а информация.

— Това са един куп нови формули за биосинтез — каза тя. — Флеминг смята, че компютърът иска нов експеримент и аз мисля, че е прав.

— Още чудовища, а? — рече в слушалката Рейнхарт.

— Вероятно. Но този път е много по-сложно. Ще падне страхотна работа. Боя се, че ще имаме нужда от още апаратура и пари.

Той направи още един опит да се види с Осборн и за своя изненада бе повикан в министерството на отбраната.

Когато пристигна там, Осборн чакаше в стаята на Вандънбърг. Вандънбърг и Гиърс също бяха там — изглежда, вече бяха разговаряли. Куфарчето на Гиърс лежеше разтворено на масата и от него бяха вадени и преглеждани много документи. В стаята витаеше нещо сурово и враждебно, което накара професора да застане нащрек.

— Седнете — машинално се обади Вандънбърг без усмивка.

Настъпи кратка напрегната пауза, в която всеки чакаше останалите да кажат нещо, после генералът добави:

— Чух, че сте отписали още един.

— Беше нещастен случай.

— Разбира се, разбира се. Два нещастни случая.

— Правителството получи резултатите от следствието — каза Осборн, забил поглед в килима.

Гиърс нервно се изкашля и започна да събира документите.

— Да? — Рейнхарт погледна генерала и зачака.

— Съжалявам, професоре — рече Вандънбърг.

— За какво?

За пръв път Осборн го погледна в очите.

— Налага се да предадете работата в други ръце. Положението е напрегнато.

— Защо?

— Хората започват да задават въпроси. Скоро ще открият, че правите експерименти върху онова живо същество.

— Имате предвид Кралското дружество за защита на животните ли? Това, което направихме, не е животно, а множество от молекули, които събрахме в едно цяло.

— Това няма да успокои хората кой знае колко.

— Не можем да спрем ей така, по средата... — Рейнхарт ги изгледа подред, като се опитваше да отгатне мислите им. — Донеи и Флеминг току-що започнаха работа наново.

— Това ни е известно. — Гиърс потупа документите, които прибираще обратно в куфарчето си.

— Тогава?

— Съжалявам — повтори Вандънбърг. — Вашият път свършва дотук.

— Не разбирам.

Осборн се размърда неспокойно на стола си.

— Направих всичко, което беше по силите ми. Ние всички се борихме, доколкото можахме.

— Срещу кого?

— Правителството е категорично. — Осборн явно не гореше от желание да навлиза в подробности. — Загубихме, Ърнест. Борбата се водеше и бе загубена в по-висшестоящите кръгове.

— А сега — намеси се Вандънбърг — отписахте още един човек.

— Това е просто оправдание! — Рейнхарт се изправи на малките си нозе и застана срещу мъжа на бюрото. — Искате да ни изхвърлите, защото ви трябва апаратурата и оборудването. Измисляте какво ли не...

Вандънбърг въздъхна.

— Няма как! Не очаквах да разберете нашите съображения.

— Не ни улеснявате особено, за да ги разберем.

Гиърс затвори куфарчето си и се подсмихна.

— Истината, Рейнхарт, е, че ви искат отново в Болдършо Фел.

Рейнхарт го изгледа с неприязън.

— Болдършо Фел ли? Та те дори не ме пускат да отида там.

Гиърс въпросително изгледа генерала, който с кимване му даде знак да продължи.

— Правителството ни оказва доверие — изрече надутото той.

— Нали разбирате, строго секретно — добави Вандънбърг.

— Тогава по-добре не ми казвайте нищо. — Рейнхарт стоеше зашеметен като попаднало в засада зверче.

— Трябва да го знаете — каза Гиърс. — Ще участвувате и вие. Правителството е обявило „Mayday“ — SOS^[1]. Иска всички вие да работите за отбраната.

— Независимо върху какво работим сега, така ли?

— Това е решение на правителството — каза Осборн, все едно че се обърна към килима. — Споразумяхме се при най-изгодни за нас условия.

Вандънбърг стана и отиде до картата на стената.

— Западните сили са силно обезпокоени от сигналите, които улавяме. — Той също избягваше да гледа към Рейнхарт.

— Какви сигнали?

— Тези, които улавяме най-често чрез вашия телескоп. Единственият ни телескоп с достатъчно висока разделителна способност. Улавя сигнали от твърде голям брой ракети в орбита.

— От земен произход ли? — Рейнхарт хвърли поглед на траекториите, нанесени на картата. — Това ли ви е разтревожило толкова?

— Да. Някой от другата половина на земното кълбо ги изстрелва страшно бързо една след друга, но те са извън обсега на нашия екран за ранно предупреждение. Космическата агенция към Обединените нации няма сведения за тях, западните съюзници — също. Никой не разполага с никакви сведения.

Вместо него довърши Гиърс:

— Така че от вас се иска да се справите с тази задача.

— Но това не е в моята област. — Рейнхарт упорито стоеше пред бюрото. — Аз съм астроном.

— А това, което вършите сега, във вашата област ли е? — попита Вандънбърг.

— Свързано е с нея — идва от астрономически източник.

Известно време никой не му отвърна.

— Е, това го иска правителството — обади се накрая Осборн.

— А работата в Торнес?

Вандънбърг се обърна към него.

— За вашия екип — за това, което остана от него — ще отговаря доктор Гиърс.

— Гиърс ли?

— Аз съм директор на базата.

— Но вие не разбирате нищичко... — Гласът на Рейнхарт секна.

— Аз съм физик — рече Гиърс. — Най-малкото бях. Надявам се, че скоро ще мога да вляза във форма.

Рейнхарт презрително го изгледа.

— Винаги сте го искали, нали?

— Решението не зависи от мен — ядно отвърна Гиърс.

— Господа! — укорително изкряка Осборн.

Вандънбърг с тежка стъпка се върна на бюрото си.

— Хайде да не го обръщаме на лична разправа!

— Ами работата на Донеи и Флеминг! — настоятелно попита Рейнхарт.

— Тях няма да ги гоня — рече Гиърс. — Ще използваме компютъра по няколко часа дневно, но това може да се уреди...

— Ако изгоните мен.

— Никой не иска да те обиди, Ърнест — обади се Осборн. — Ще се убедиш сам, като видиш новия списък на нагадените от Нейно величество.

— По дяволите списъка! — Рейнхарт впи пръсти в дланите си. — Донеи и Флеминг работят по най-важния научноизследователски проект, който е бил изпълняван някога в тази страна. И той е моя грижа!

Гиърс го изгледа през святкащите стъкла на очилата си.

— Ще направим за тях каквото можем, стига да се държат прилично.

— Тук ще настъпят някои промени, мис Адамсън.

Джуди стоеше в кабинета на Гиърс срещу доктор Хънтър, завеждащия здравната служба на базата. Той бе едър кокалест мъж, който приличаше много повече на военен, отколкото на лекар.

— Професор Донеи започва нов експеримент, но не под ръководството на професор Рейнхарт. Той няма да има нищо общо.

— Тогава кой... — въпросът й увисна във въздуха. Хънтър й беше антипатичен и тя не желаше да започва разговор с него.

— За изпълнението на експеримента ще отговарям аз.

— Вие ли?

Вероятно Хънтър бе свикнал да го обиждат и това предизвика само слаба насмешлива усмивка по широкото му грубовато лице.

— Разбира се, аз съм само един скромнен лекар. Главният ръководител ще бъде доктор Гиърс.

— Ами ако професор Донеи е против?

— Не е против. В действителност тя изобщо не се интересува от организационните въпроси. Нашата работа ще бъде да си осигурим всички необходими условия. Доктор Гиърс ще има решаващата дума, що се отнася до компютъра, а аз ще му помагам при биологичните

експерименти. Сега за вас... — Той вдигна един лист от бюрото на директора. — Вие сте били командирована към министерството на науката. Е, можете да го забравите. Сега сте пак при нас. Ще отговаряте за охраната при изпълнението на нашата работа.

— Програмата на професор Доней ли?

— Да. Мисля, че ще получим нова форма на живот.

— Нова форма на живот?

— Спира ви дъхът, нали?

— Каква форма?

— Още не ни е известно, но когато научим, ще запазим тайната само за себе си, нали? — Той й се ухили похотливо. — Дадена ни е привилегията да акушираме при раждането на едно велико откритие.

— Ами доктор Флеминг? — попита тя, впила поглед право пред себе си.

— Той остава по молба на министерството на науката, но аз смятам, че тук не му е останало кой знае какво още за вършене.

Флеминг и Доней приеха новината за преместването на Рейнхарт почти без коментари. Доней бе напълно погълната от това, което правеше, а Флеминг бе изолиран и самотен. Едничкият човек, с когото би могъл да си каже някоя дума, бе Джуди, но той я отбягваше. При все че двамата с Доней работеха заедно, още си нямаха доверие и никога не говореха свободно за други неща, освен за експеримента. Дори в това отношение му беше трудно да й повлияе, станеше ли дума за някой основен въпрос.

— Предполагам — рече тя, докато стояха до изходния принтер и проверяваха последните групи числа, — че всичко това е информацията, която е внасял Циклоп.

— Тя е само една част. Останалото компютърът е научил от Кристин, когато я е пипнал.

— Какво би могъл да научи?

— Помниш ли, като казвах, че трябва да има по-бърз начин да получи информация за нас?

— Помня, че ти беше много нетърпелив.

— Не само аз. Мисля, че в тези няколко секунди, преди да изгърмят бушоните, е получил повече данни за физиологията ни, отколкото ти би могла да обработиш за цял живот.

Доней изсумтя сухо и презрително и го остави да следва собствените си мисли. Той вдигна парче кабел и приближи към контролната апаратура, застана пред просветващото табло и замислено хвана двата оголени края. Пресегна се към единия от терминалите и закачи на него единия край на кабела, а после, като го държеше за изолационната обвивка, бавно приближи другия край към отсрещния терминал.

— Какво се опитваш да направиш? — Доней бързо прекоси залата. — Ще стане късо съединение.

— Нищо подобно — рече Флеминг. Той допря голия край на кабела до терминала. — Виждаш ли?

При допира се появи само една малка искра. Флеминг пусна кабела и стоя няколко секунди, потънал в размисъл. После бавно вдигна двете си ръце към терминалите така, както бе направила Кристин.

Доней пристъпи напред, за да го спре.

— За бога!

— Не се бой! — Флеминг докосна едновременно двата терминала, но нищо не се случи. Той стоеше така с разперени ръце и стискаше металните дискове, докато Доней го наблюдаваше със смесица от неверие и страх.

— Не ти ли стига толкова много смърт?

— На него му стига. — Той отпусна ръцете си. — Научил се е. Не е знаел за ефекта на високото напрежение върху органичната материя, докато не е хванал Кристин тук. Освен това не е знаел, че това ще повреди и него. Сега вече знае и взема предпазни мерки. Ако се опиташ да направиш късо съединение между тези електроди, той ще намали напрежението. Опитай, ако искаш!

— Не, благодаря. До гуша ми дойде от чудатите ти идеи.

Флеминг я погледна студено.

— Това пред теб не е просто апаратура, а мозък, при това дяволски развит мозък.

Отговор не последва и той напусна залата. Въпреки напрегнатата работа по отбраната, Гиърс намираше време и начини да помага на Доней. Той бе от ония хора, които се нахвърлят на работата като скакалци — ръководството на много дейности едновременно задоволяваше някакъв подсъзнателен стремеж и може би заместваше

съзидателния гений, който му се беше изплъзнал. Уреди тя да получи още апаратура и оборудване и докладваше за напредъка на работата ѝ с растяща гордост. Справяше се по-добре от Рейнхарт.

Към сградата на компютъра бе построена нова лаборатория, в която бе инсталиран огромен и изключително сложен синтезатор на ДНК, а през следващите седмици бяха поставени нов модел рентгенов апарат и химични синтезатори на фосфатни съставки, дезоксирибоза, аденин, тимин, цитозин, тирозин и други компоненти, нужни за създаването молекулите на ДНК — семената на живота. За няколко месеца те получиха спирала на ДНК, съставена от около пет билиона кодирани нуклеотиди, а до края на годината направиха генетичен набор от петдесет хромозома — подобни, ала повече на брой в сравнение с генетичния набор на човешки индивид.

В началото на февруари Донеј докладва за появата на жив, очевидно човешки ембрион.

Хънтър бързо се отправи към лабораторията, за да го види. Докато прекосяваше компютърната зала, той мина покрай Флеминг, но не му каза нищо. Флеминг се занимаваше със своята част от работата, както бе обещал, и не беше правил никакви опити да помага в биохимичната част. В лабораторията Хънтър завари Донеј да стои наведена над малка кислородна палатка, заобиколена от апаратура и няколко свои асистенти.

— Живее ли?

— Да. — Донеј се изправи и го погледна.

— Как изглежда?

— То е бебе.

— Човешко бебе ли?

— Според мен да, макар да се съмнявам, че Флеминг ще каже същото. — Тя доволно се усмихна. — Освен това е момиче.

— Направо не мога да повярвам. — Хънтър надникна в кислородната палатка. — Мога ли да погледна?

— Няма кой знае какво за гледане — само един вързоп.

Под пластмасовото покривало на палатката имаше нещо, което би могло да бъде човек, но тялото му бе плътно увито в одеяло, а лицето му — закрито с маска. От маската излизаше гумена тръбичка, минаваше покрай шията и изчезваше под одеялото.

— Диша ли?

— С чужда помощ. Пулсът и дишането са нормални. Тегло два килограма и деветстотин грама. Когато за пръв път дойдох тук, никога не бих повярвала, че... — Думите ѝ пресекнаха от внезапно и неочаквано възмущение. Когато продължи, гласът ѝ бе по-мек. — Сбъдна се мечтата на алхимиците да направят злато. Или живот. — Тя потупа гумената тръбичка и възвърна обичайния си грубоват маниер на говорене. — Храним я интравенозно. Може да се види, че ѝ липсва инстинкт за сукане. Ще трябва да я научите.

— Давате ни доста сериозна задача — рече Хънтър равнодушно, ала вече бе угрижен за формалните задачи.

— Давам ви човешки живот, създаден от човешки същества. На природата са ѝ трябвали два милиарда години, за да свърши тая работа — на нас ни трябваха четиринайсет месеца.

Хънтър си възвърна обичайния официален лекарски тон:

— Позволете ми пръв да поднеса поздравленията си!

— Звучи така, сякаш си е съвсем нормално раждане — каза Доней, като успя да изсумти и в същото време да се усмихне.

Малкото същество в палатката, изглежда, наддаваше добре от интравенозната си храна. Растеше средно по един сантиметър на ден и очевидно нямаше да прекара обичайното човешко детство. Гиърс докладва на генералния директор на научноизследователския институт при министерството на отбраната, че при настоящия си растеж то ще достигне размерите на възрастен индивид след три-четири месеца.

Официалната реакция към събитието бе смесица от гордост и потайност. Генералният директор изпрати подробен доклад и го адресира като „свръхсекретен“. Той го предаде на министъра на отбраната, който, от своя страна, го съобщи в резюме на учудения и объркан министър-председател. На правителството новината бе поверена под най-строга тайна и Ратклиф се завърна в своя кабинет в министерството на науката разтърсен и несигурен какво да прави по-нататък. След дълги размишления той се обърна към Осборн, който, от своя страна, писа на Флеминг, настоявайки за отделен доклад.

Флеминг отговори с две думи: „Убийте го!“ Своевременно бе извикан в кабинета на Гиърс да даде обяснение.

— Почти не виждам — рече Гиърс със силно присвити зад очилата очи — какво общо имате вие с това.

Флеминг удари с юмрук по огромното бюро.

— Член ли съм на екипа или не съм?

— Да, в известен смисъл.

— Тогава може би ще ме изслушате. Може да изглежда като човек, но това не е човешко същество. То е придатък на компютъра, както и предишното създание, само че сега е по-съвършено.

— Основава ли се на нещо тази теория?

— Основава се на логиката. Другото създание бе плод на налучкване, първи опит да се създаде организъм по наше подобие, който да приемем. Този опит е по-успешен, защото е основан на повече информация. Аз съм работил върху нея и знам колко целенасочено е дадена тя.

Гиърс поотвори очи.

— И сега, след като сме постигнали това чудо, вие предлагате да го убием, така ли?

— Ако не го направите сега, никога вече няма да успеете. Хората ще започнат да го възприемат като човешко същество. Ще кажат, че го убиваме. То ще ни пипне — машината ще ни пипне, както си поиска.

— А ако решим да не приемем съвета ви?

— Тогава дръжте съществото настрана от компютъра.

Известно време Гиърс помълча, очилата му проблясваха. После се надигна да приключи разговора.

— Вас, Флеминг, ви търпят тук единствено от вежливост към министъра на науката. Решение ще взема аз, а не вие. Ще направим това, което аз сметна за най-правилно, и при това тук.

[1] Международен радиотелефонен сигнал за бедствие, при който се прекъсват другите предавания. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

АНТИПАТИЯ

Както бе предсказал Гиърс, момичето порасна до края на четвъртия месец. По-голямата част от това време тя прекара в кислородната палатка, въпреки че се учеше да диша по естествен начин за все по-дълги периоди от време. До края на първия месец тя премина от интравенозното хранене към хранене с биберон. Обаче не бе направено нищо за стимулиране на съзнанието ѝ и тя лежеше отпуснато като бебе и втречено гледаше в тавана. Продължаваше да расте и Гиърс бе обхванат от леко безпокойство, но когато момичето стана метър и седемдесет и спря дотук, вече бе една напълно развита млада жена.

— При това доста хубавичка — каза Хънтър, като се облиза.

Гиърс не позволяваше на никого да я вижда, с изключение на Хънтър, Доней и техните асистенти. Той пращаше ежедневни секретни доклади в министерството на отбраната и на два пъти бе посетен от генералния директор на научноизследователския институт, с когото крояха планове за нейното бъдеще. За да се запази съществуването ѝ в тайна, бяха взети изключителни предохранителни мерки — пред сградата на компютъра и пред лабораторията имаше денонощен патрул и всички, посветени в тайната, бяха положили клетва да мълчат. Като изключим Рейнхарт — комуто Осборн бе съобщил на четири очи, и няколкото високопоставени чиновници и политици в Лондон, никой освен изследователския екип в Торнес не знаеше нищо за нея.

Според Гиърс Флеминг бе най-съмнителният елемент в цялата група и на Джуди бяха дадени специални указания да го следи. От миналата пролет насам те буквално не си бяха говорили. Той беше направил един-единствен вял опит да ѝ се извини, но тя го сряза и оттогава, когато и да се срещаха из лагера, не си обръщаха внимание. Поне не го шпионирам, каза си тя. Фактът, че Флеминг не участва в експеримента на Доней, за който отговаряше Джуди след смъртта на Бриджър, означаваше, че той вече не е само нейна грижа. Каквито и

угризения да бе имала в миналото, те вече бяха скрити под обезболяващата маска на дълбока апатия. Сега обаче беше друго. Като събра цялата си решителност, тя отиде да го намери при компютъра. Краката ѝ бяха като подкосени. Джуди му връчи писмото с указанията.

— Би ли прочел това? — започна тя без предисловия.

Той му хвърли един поглед и ѝ го върна.

— Бланката е на министерството на отбраната; чети си го ти! Придирчив съм — има неща, с които не си цапам ръцете!

— Загрижени са за сигурността на новото създание — сковано изрече тя, отстъпвайки пред тази нападка.

Флеминг се изсмя.

— Забавно ли ти е? — попита тя. — Аз отговарям за неговата безопасност.

— А кой ще отговаря за твоята?

— Джон! — Лицето на Джуди пламна. — Винаги ще трябва да заставаме от двете страни на барикадата?

— Май така излиза — каза той със съчувствие и безразличие в гласа си. — Боя се, че не ми пука за безценното ти създание.

— То не е мое. Аз си върша работата. Не съм ти враг.

— Не. Ти си просто от ония момичета, с които се манипулира много лесно. — Той се огледа безпомощно наоколо. — Е, това е последната ми дума.

Тя направи опит да го трогне.

— Май мина доста време, откакто излизахме с лодката.

— Наистина мина доста време.

— Ние сме си все същите.

— Светът е друг. — Той понечи да си тръгне.

— Светът е същият, Джон.

— Добре де, това им го кажи ти.

Хънтър мина покрай тях.

— Ще я вадим.

— Кого? — Флеминг с облекчение се обърна към него.

— Малката — ще я извадим от кислородната ѝ палатка.

— Ние можем ли да присъствуваме? — попита Джуди.

— Това е специален случай — първото ѝ представяне в обществото. — Хънтър ѝ отпрати мръсна похотлива усмивка и влезе в другата стая.

Флеминг го изпрати с мрачен поглед.

— И по едно чудовище в естествен ръст за подарък на всеки присъстващ.

Джуди неволно се изкикоти. Тя почувствува, че разстоянието между тях внезапно е намаляло.

— Този човек ме отвращава. Толкова е самомнителен!

— Надявам се да я убие — рече Флеминг. — Сигурно е достатъчно некадърен като лекар.

Те се отправиха заедно към лабораторията. Хънтър ръководеше операцията. Той вдигаше долния край на палатката, а Донеј го наблюдаваше. Под палатката се намираще тясно легло на колелца, което двама асистенти внимателно издърпаха. Останалите стояха наоколо, докато леглото с порасналото женско създание в него се плъзгаше вън от палатката — отначало се появиха краката ѝ, покрити с чаршаф, после тялото, също покрито. Тя лежеше по гръб и когато се показа лицето ѝ, Джуди ахна. Беше силно и красиво лице с широки скули и едри северни черти. Дългата ѝ светла коса бе пръсната по възглавницата, очите ѝ бяха затворени и тя дишаше спокойно, като че ли спеше. Приличаше на префинено русо копие на Кристин.

— Това е Кристин! — прошепна Джуди. — Кристин!

— Не може да бъде — грубо каза Хънтър.

— Има известна външна прилика — призна Донеј.

Хънтър я прекъсна:

— На онова момиче направихме аутопсия. Освен това беше брюнетка.

Джуди се обърна към Флеминг:

— Това да не е някакъв ужасен номер?

Той поклати глава.

— Не се оставяй да те измами! Не се оставяйте да ви измами!
Кристин е послужила само за модел.

Никой не проговори, докато Донеј мереше пулса на момичето и се надвеси да погледне лицето ѝ. Очите се отвориха и безизразно се втренчиха в тавана.

— Какво означава това? — попита Джуди. Тя си спомни мъртвата Кристин, но въпреки всичко това създание невероятно приличаше на нея, и при все това беше живо.

— Означава, че компютърът е взел едно човешко същество и е направил копие — каза Флеминг, сякаш отговаряше на всички. — Сгрешил е в някои неща — цвета на косата например, но като цяло е свършил доста добра работа. Човешката анатомия може да се изрази в числа, което е и направил; после ни накара да ги въведем.

Хънтър погледна Доней и даде знак на асистентите да вкарат леглото в близкото отделение.

— Все пак компютърът ни направи това, което искахме — каза Доней.

— Нима? Важен е мозъкът — тялото няма никакво значение. Той не е създал човешко същество, а същество от друг свят, което прилича на човек.

— Доктор Гиърс ни каза за теорията ви — рече Хънтър и се отдръпна от събуждащото се в леглото момиче. Доней се поколеба за миг, преди да го последва.

— Може би си прав — каза тя. — Това ще направи нещата още по-интересни.

Флеминг се овладя с явно усилие.

— Какво ще правите с него?

— Ще го... ще я образуваме.

Флеминг се обърна и се отправи към залата на компютъра, а Джуди го последва.

— Какво му е лошото? — попита тя. — Всички останали...

Той се нахвърли срещу нея:

— Когато по-развит разум срещне по-примитивен, той го унищожава. Ето кое е лошото! Човекът от желязната ера е унищожил човека от каменната ера, бледоликите са смазали червенокожите. А какво е останало от Картаген, след като римляните са го прегазили?

— Толкова ли е лошо в края на краищата?

— За нас е лошо!

— Защо трябва да...

— Силните са безжалостни към слабите.

Тя колебливо го докосна по ръката:

— Тогава ще е по-добре слабите да се държат един за друг.

— За това трябваше да помислиш по-рано — рече той.

Джуди не беше толкова глупава, за да го предизвиква повече — тя се върна към своя живот, като го остави сам със собствените му

тревоги и съмнения.

Тази година нямаше ранна пролет. Студеното мрачно време продължи до края на април в унисон с мрачното безпросветно настроение в лагера. Нищо не вървеше, освен експериментът на Донеи. Постоянните сътрудници на Гиърс и екипите за усъвършенствуване на ракетите работеха напрегнато, но без особен успех; пробните изстрелвания бяха повече от всякога, но задоволителни резултати нямаше. След всеки безплоден опит сивите валма на облаците над Атлантика отново се спускаха към сушата, сякаш да покажат, че никога нищо няма да се промени или подобри.

Само момичето цъфтеше като екзотично цвете в оранжерия. В лабораториите на Донеи бе подредено отделение с жилищни помещения за момичето. Тук се грижеха за нея и я подготвяха за ролята ѝ като за принцеса от приказките. Кръстиха я на мястото, откъдето идваше — Андромеда, и я учеха да яде, да пие, да стои изправена и да се движи. Отначало бавно се учеше да управлява тялото си — както каза Донеи, липсваха ѝ нормалните детски инстинкти, свързани с физическото развитие; скоро обаче стана ясно, че е в състояние да поглъща знания с изумителна бързина. Изобщо не беше необходимо да ѝ се повтаря. Веднъж схванала нещо, тя се справяше без колебание или усилие с него.

Така беше и с речта. Отначало тя сякаш нямаше никакво понятие — никога не бе плакала, както плачат бебетата, и трябваше да я учат като глухо дете да усети вибрациите на гласните си струни и тяхното предназначение. Ала щом схвана за какво служат, тя започна да учи езика още докато ѝ говореха. За няколко седмици стана грамотна и можеше да разговаря.

За още няколко седмици се научи да се движи като всеки човек — малко сковано, сякаш тялото ѝ се подчиняваше на чужди инструкции, а не на собствените ѝ желания, обаче го правеше грациозно — не беше тромава.

Прекарваше по-голямата част от времето си в своето жилище, но когато не валеше, я извеждаха из пустата околност в закрыта кола; позволяваха ѝ да се поразходи на чист въздух с въоръжена охрана, скрита от погледите на всички вън или вътре в лагера.

Тя никога не се оплакваше. Приемаше медицинските прегледи, обучението, постоянния надзор, сякаш ѝ липсваха собствена воля и желания. Всъщност изобщо не даваше израз на чувствата си, като изключим това, че бе гладна преди ядене и уморена в края на деня, но това бе физическа, а не умствена умора. Винаги бе спокойна, покорна и много красива. Наистина се държеше като лунатичка.

Гиърс и Доней се погрижиха за образованието ѝ, като подготвиха специална система, според която цялата университетска програма се вместише в нещо като летен семинар. Веднъж схванала основите на аритметиката, Андромеда вече нямаше проблеми с математиката. Сякаш бе сметачна машина; справяше се със задачите, все едно че имаше в главата си аритметични таблици и никога не грешеше. Запаметяваше най-сложните прогресии без следа от напрежение. По другите предмети беше натъпкана с факти като енциклопедия. Гиърс и преподавателите ѝ, пращани в Торнес като безконечна, внушителна академична процесия не за да ѝ преподават, защото съществуването ѝ бе голяма тайна, а за да ръководят пряко учителите ѝ, положиха основата на едно общо неспециализирано образование, така че до края на лятото тя имаше теоретичните познания за света на един интелигентен и перспективен абитуриент. Това, което напълно ѝ липсваше, бе житейски опит, както и спонтанност. Макар да притежаваше остър ум и да бе сравнително общителна, продължаваше да прави впечатлението, че ходи и говори като насън.

— Прав си — призна Доней на Флеминг. — Тя няма мозък, а калкулатор.

— Не е ли едно и също? — Той погледна към стройното русо момиче, което седеше и четеше на масата в стаята, приготвена за нея. Това се случи при едно от редките му посещения в лабораториите на Доней. Тази лаборатория бе изпразнена и преградена отвътре, така че имаше няколко стаи, чието обзавеждане сякаш бе взето от рекламните проспекти на мебелна къща, а момичето бе част от рекламата.

— Тя е безпогрешна — отговори Доней. — Не забравя. Никога не допуска грешки. Вече знае повече от много хора.

Флеминг се намръщи.

— А вие ще продължите да я тъпчете с информация, докато научи повече и от вас.

— Може би. Хората, които ни ръководят, си имат планове за нея.

Планът на Гиърс бе съвсем очевиден. Неотложните проблеми на отбраната стояха нерешени, независимо че военните бяха използвали новия компютър. Главната трудност бе, че всъщност не знаеха как точно да го използват. За няколко часа на ден го измъкваха от ръцете на Флеминг и успяваха да направят страшно много изчисления с негова помощ, но не бяха в състояние да се възползват от действителните му възможности, нито от огромната му памет за решаване на проблеми, които не са му зададени в числен вид. Ако бе вярно това, което смяташе Флеминг — че създанията, сътворени с помощта на машината, имат връзка с нея — то тогава бе възможно да се използва едното от тях като посредник. Очевидно първото чудовище не беше в състояние да предаде на компютъра какво искат хората, но момичето бе друго нещо. Ако можеха да я използват като посредник, резултатът навярно щеше да се окаже много вълнуващ.

Министърът на отбраната нямаше нищо против този план и въпреки че Флеминг предупреди Осборн, както бе предупредил и Гиърс, думата на Осборн не тежеше пред висшестоящите. Флеминг можеше само да стои настрана и да наблюдава как компютърът постига целта си, като използва хора, които не желаят да се вслушат в думите му. Самият той можеше да разчита единствено на една заплетена логическа нишка. Ако грешеше, значи бе на погрешен път от самото начало. Ако обаче бе прав, чакаше ги голяма беда.

Всъщност той беше в залата на компютъра, когато Гиърс и Доней доведоха там момичето за пръв път.

— За бога! — Той погледна първо Гиърс, после Доней с последна безнадеждна молба в очите.

— Всички знаем какво мислите, Флеминг — каза Гиърс.

— Тогава не я пускайте тук.

— Ако желаете да се оплачете, обърнете се към министерството. — Той се отправи към вратата. Доней сви рамене; струваше й се, че Флеминг вдига много шум за нищо.

Гиърс държеше вратата, за да влезе Андромеда, придружена от Хънтър, който вървеше на една крачка след нея — двамата приличаха на герои от романите на Джейн Остин. Андромеда се движеше сковано, но явно бе нащрек, със спокойно лице и очи, които виждаха

всичко. Сцената изглеждаше някак официална и неестествена, сякаш всеки момент щяха да затанцуват менует.

— Това е залата за управление на компютъра — каза Гиърс, докато тя стоеше и се оглеждаше. Той приличаше на мил, но строг баща. — Нали си спомняте, че ви казах?

— Защо да съм забравила?

Въпреки че говореше бавно и надутно, гласът ѝ бе силен и красив като лицето.

Гиърс я поведе през залата.

— Това е входното устройство. Единственият начин да въведем информация на компютъра е да я напечатаме тук. Отнема доста време.

— Сигурно е така. — Тя внимателно разгледа клавиатурата с интерес.

— Ако искаме да разговаряме с него — продължи Гиърс, — най-добрият начин е да изберем нещо от получената вече информация и да я въведем обратно.

— Доста е тромаво — бавно изрече тя.

Доней се приближи и застана от другата ѝ страна.

— Циклоп, който е в другата стая, може да внася данните директно чрез този коаксиален кабел.

— Това ли желаете да направя?

— Искаме да разберем как става — рече Гиърс.

Момичето вдигна очи и срещна втренчения поглед на Флеминг. По-рано не го беше забелязала и безизразно отвърна на погледа му.

— Кой е този?

— Доктор Флеминг — рече Доней. — Той проектира компютъра. Момичето вдървено приближи до него и му подаде ръка.

— Приятно ми е. — Говореше така, сякаш повтаряше заучен урок. Флеминг не обърна внимание на протегнатата ѝ ръка и продължи да я гледа втренчено. Андромеда също задържа немигащия си поглед върху него и след минута отпусна ръка.

— Сигурно сте умен човек — монотонно каза тя.

Флеминг се изсмя.

— Защо правите това?

— Кое?

— Смейте се. Нали така се казва?

Флеминг сви рамене.

— Хората се смеят, когато са щастливи, и плачат, когато са тъжни. Понякога обаче се смеем, когато сме нещастни.

— Защо? — Тя продължи да гледа втренчено лицето му. — Какво значи щастлив и тъжен?

— Това са чувства.

— Аз не ги изпитвам.

— Така е. Няма и да ги изпитате.

— А вие защо имате чувства?

— Защото сме несъвършени. — Флеминг отвърна на погледа ѝ сякаш я предизвикваше. Гиърс нетърпеливо се размърда.

— Всичко нормално ли е, Флеминг? На дисплея няма нищо.

— Кое е дисплей? — попита тя, като се обърна.

Гиърс ѝ го показа и тя застана пред редиците несветещи лампички, докато двамата с Доней ѝ обясняваха предназначението му и за какво служат терминалите.

— Искаме да застанете между тях — каза той. Тя без бързане се отправи към дисплея и щом го наближи, лампичките започнаха да мигат. Андромеда спря.

— Няма нищо — обади се Доней.

Гиърс свали шлемовете и побутна момичето напред, докато Флеминг напрегнато и безмълвно наблюдаваше сцената. Тя тръгна неохотно, лицето ѝ бе изопнато и неподвижно. Стигна до дисплейното табло и застана там — терминалите бяха на няколко сантиметра от главата ѝ, а лампичките започнаха да мигат по-бързо. Бавно, без да ѝ продума никой, тя вдигна ръце към терминалите.

— Сигурен ли сте, че не протича ток? — Гиърс тревожно погледна Флеминг.

— Той се самоуправлява.

Ръцете на момичето докоснаха металните дискове и то потръпна. Лицето ѝ бе безизразно, сякаш бе изпаднала в транс. После пушна дисковете и се олюля назад. Доней и Гиърс я хванаха и я настаниха на един стол.

— Добре ли е? — попита Гиърс.

Доней кимна.

— Но я погледнете там!

Лампичките на дисплея светеха до една и компютърът забръмча по-силно отпреди.

— Какво стана?

— Той ми говори — каза момичето. — Той знае за мен.

— Какво казва? — попита Доней. — Какво знае за теб? Как говори?

— Ние... ние разговаряме.

Гиърс изглеждаше неспокоен и удивен.

— Чрез числа ли?

— Може да се изрази и с числа — каза тя, втренчила немиждащ взор пред себе си. — Но ще отнеме дълго време, за да се обясни.

— А ти можеш ли да му съобщиш?... — Силна експлозия в съседната стая прекъсна думите на Доней. Дисплеят угасна, бръмченето спря.

— Какво стана? — попита Гиърс.

Флеминг се обърна, без да му отговори, и бързо се отправи към предното отделение в лабораторията, където се намираше резервоарът със съществото. От проводниците се вдигаше пушек. Когато ги издърпа навън, краищата им бяха почернели и от тях висяха парчета овъглена плът. Той надникна в резервоара и стисна устни.

— Какво му се е случило? — Доней влезе забързано, следвана от Гиърс.

— Убито е с електрически ток. — Флеминг разклати жиците пред очите ѝ. — Станало е отново късо съединение и то е било убито.

Гиърс надникна в резервоара и с отвращение се отдръпна.

— Какво си направил с регулаторите? — настоятелно попита той.

Флеминг хвърли овъглените останки от проводниците.

— Нищо. Компютърът знае как да регулира волтажа си, знае как да гори плът, знае как да убива.

— Но защо? — попита Гиърс.

Всички неволно погледнаха към вратата на компютърната зала. Там стоеше момичето.

— Заради нея! — Флеминг се отправи решително към нея с издадена брадичка. — Току-що му каза, нали? Сега той знае, че ти си по-добър роб. Онова нещастно създание не му беше нужно повече. Това ти каза, нали?

Тя го изгледа спокойно.

— Да.

— Видяхте ли?! — Той се завъртя към Гиърс. — Имате си убиец! Това, което стана с Бриджър, може да беше нещастен случай, както беше и с Кристин, макар че аз по-скоро бих го нарекъл непредумишлено убийство. Това обаче си е чисто предумишлено убийство!

— Но това бе само едно примитивно създание — обади се Гиърс.

— И беше излишно! — Той отново се обърна към момичето: — Нали?

— То пречеше — отвърна тя.

— Следващия път може би ще пречите вие или аз, или който и да било от нас.

Тя продължи да стои напълно безучастно.

— Просто унищожихме ненужен материал.

— Вие ли?

— Компютърът и аз. — Тя докосна с пръсти главата си.

Флеминг присви очи.

— Ти си същата, нали? Споделен интелект.

— Да — беззвучно отвърна тя. — Разбирам...

— В такъв случай разбери следното! — От възбуда Флеминг повиши глас и приближи лице до нейното. — Ето ти информация! Да се убива е грях!

— Грях ли? Какво е „грях“?

— Преди ти говореше за убийство — обади се Гиърс.

— О, господи! — яростно изрече Флеминг. — Няма ли някъде поне един здравомислещ човек?

Той отново изгледа втренчено Андромеда и почти тичешком напусна залата.

Болдършо Фел си беше почти същият както навремето, когато Рейнхарт за пръв път бе завел Джуди да го види. Тревата и пиренът бяха скрили следите от строителството из пустата околност и по стените на сградите имаше черни бразди там, където водосточните тръби бяха преливали по време на зимните бури; но трикраката арка все още се възправяше над огромната си чаша, а съоръженията и персоналът продължаваха да работят тихо и методично в главната обсерватория. Харви все тъй отговаряше за контролния пулт,

клавиатурите на управляващото и изчислителното устройства все тъй се намираха от двете страни на пулта срещу широкия прозорец, а снимките на звездите още висяха по стените, макар и поизбледнели.

Единственото свидетелство за мрачното занимание, което поглъщаше всички, бе една голяма гланцирана карта на света, на която бяха отбелязани с туш трасетата на орбиталните ракети. Картата издаваше онова, което външното спокойствие тук прикриваше — терзанието и нервната възбуда на хората, които наблюдаваха как опасността в небето над тях заплашително нараства. Рейнхарт наричаше картата „Мене, текел, у фарсин“^[1] и работеше денонощно заедно с екипа на обсерваторията: нанасяше орбитата на всеки нов обект, който се появяваше и пращаше все по-спешни и тревожни доклади в Уайтхол.

През последните месеци бяха проследени почти сто зловещи неидентифицирани ракети, чиято зона на изстрелване бе определена като триъгълник с обиколка около неколкостотин мили в Тихия океан на север от Япония. Никоя от околните държави не признаваше, че са нейни. Както каза Вандънбърг, можеха да бъдат на всеки от тримата им партньори в Обединените нации.

Вандънбърг често посещаваше телескопа и водеше дълги и безплодни разговори с Рейнхарт. Въз основа на откритото досега можеха само да заключат, че това са ракети, изстрелвани от приблизително четиридесет градуса северна дължина и между сто и тридесет-сто и петдесет градуса източна ширина и че прелитат над Русия, Западна Европа и Британските острови със скорост около шестнадесет хиляди мили в час на височина между триста и петдесет и четиристотин мили. След като пресичаха Великобритания, те прелитаха предимно над северната част на Атлантика, Гренландия и Северна Канада, като вероятно стигаха до същата област над Северно Китайско море. Каквото и да бе трасето им, те все се отклоняваха така, че да минат над Англия и Шотландия — очевидно бяха управляеми и ги насочваха съвсем съзнателно към тази малка мишена. Въпреки че за големината и вида им не се знаеше нищо определено, те си имаха сигнал за проследяване и със сигурност бяха достатъчно големи, за да носят ядрен заряд.

— Не разбирам с каква цел ги изстрелват — призна Рейнхарт. За него те бяха станали идея фикс. Колкото и нещастен да беше от развоя

на събитията в Торнес, сега той бе изцяло зает с този нов и ужасяващ обрат.

Вандънбърг развиваше убедителни и логични теории.

— Целта е следната — някой от Изтока ни дава да разберем, че ни превъзхожда технически. Перчат се с ракетите си над главите ни, за да покажат на света, че няма начин да им отвърнем. Пак дрънкане на оръжията.

— Но защо все над тази страна?

Вандънбърг изгледа професора с леко съжаление.

— Защото сте достатъчно малки — и достатъчно важни, за да бъдете нещо като заложници. Този остров винаги е бил добра мишена.

— Тогава — Рейнхарт кимна към картата — ето ви доказателствата. Западните страни няма ли да ги представят в Съвета за сигурност?

Вандънбърг отрицателно поклати глава.

— Не, докато сме в състояние да преговаряме от позиция на силата. Как ще им се понрави само, ако хукнем с хленчене към Обединените нации и признаем слабостта си. Тогава ще им паднем в ръцете. Преди всичко се нуждаем от някакви средства за отбрана.

Рейнхарт скептично го изгледа.

— И какво ще направите?

— Действуваме с всички възможни сили. Гиърс има теория...

— А-а, Гиърс!

— Гиърс има една теория — Вандънбърг не обърна никакво внимание на възклицанието, — че ако впрегнем онова момиче и вашия компютър на работа, може би бързо ще измислят нещо.

— Беше мой компютър — кисело рече Рейнхарт. — Желая ви успех!

Вечерта след заминаването на Вандънбърг дойде Флеминг. Рейнхарт бе останал да работи до късно; опитваше се да определи източника на сигналите от Земята, които караха спътниците да променят орбитата си в движение, когато автомобилът на Флеминг избръмча отвън. За Флеминг това идване беше нещо като завръщане в родния дом — познатата зала, Харви пред пулта за управление,

малката спретната фигура на професора, който го очакваше. Флеминг имаше най-изтощен вид от тримата.

— Това място, изглежда, е за нормални хора. — Той огледа голямата спретната зала. — Спокойно и чисто.

Рейнхарт се усмихна.

— В момента не сме чак толкова нормални.

— Можем ли да поговорим?

Рейнхарт го поведе към две кресла за посетители с малка масичка помежду им, разположени в дъното на обсерваторията.

— Джон, по телефона ти казах, че не мога да направя нищо. Те ще използват това същество като помощник на компютъра, за да реши Гиърс ракетните си проблеми.

— Което е точно това, което желае компютърът.

Рейнхарт сви рамене.

— Сега нямам нищо общо с него.

— Никой от нас няма нищо общо с него. Аз вися там на косъм. Всичките ония приказки как можем да дръпнем щепсела... е-е-е, вече не можем, така ли е? — Флеминг нервно въртеше в ръце кибрита, който бе извадил, за да запалят цигарите си. — Сега той управлява. Има си покровители... съюзници. Ако това нещо, дето прилича на жена, беше пристигнало с космически кораб, досега да сме го унищожили. Щяха да установят какво представлява. Тъй като обаче е внедрено тук по много хитър начин, защото му е придаден човешки вид, го приемат по външността му. А нея си я бива. Няма смисъл да се апелира към Гиърс или неговите хора. Вече опитах. Страх ме е, професоре.

— Всички ни е страх — отвърна Рейнхарт. — Колкото повече неща научаваме за Вселената, толкова по-страшно ни става.

— Виж какво — Флеминг настойчиво се наклони напред. — Дай да използваме главите си. Тази машина — тази рожба на един чужд свят — уби своето еднооко чудовище. Уби Кристин. Ако ѝ попреча, ще се разправи и с мен.

— Тогава се махни — уморено изрече Рейнхарт. — Ако си в опасност, махни се още сега.

— Опасност! — изсумтя Флеминг. — Да не мислиш, че ми се умира по такъв ужасен начин като Денис Бриджър, и то заради

правителството или „Интел“? Просто съм следващият в списъка. Ако ме отстранят, ако ме убият, какво ще стане след това?

— Въпросът е какво става сега в момента. — Рейнхарт говореше като лекар на безнадеждно болен пациент. — Не мога да ти помогна, Джон.

— Ами Осборн?

— Вече не му се чува думата.

— Би могъл да накара своя министър да отиде при министър-председателя.

— При министър-председателя ли?

— Затова му плащат, не е ли така?

Рейнхарт поклати глава.

— Няма какво да им покажеш, Джон.

— Имам няколко аргумента.

— Съмнявам се дали някой изобщо е в настроение да те изслуша. — Рейнхарт махна с ръка към картата на стената. — Ето за какво се безпокоим в момента.

— Какво е това?

Професорът му разказа. Флеминг стоеше и слушаше с напрегнат и нещастен вид, а пръстите му мачкаха кибритената кутийка.

— Не можем да бъдем все начело, нали? — Той не доизслуша обясненията на професора. — С човешките същества поне можем да се споразумеем.

— Как да се споразумеем? — попита Рейнхарт.

— Няма значение как... като си помисля за другата заплаха, пред която ще се озовем. Една бомба ще причини бързата гибел на цивилизацията, но бавното завладяване на една планета... — Гласът му постепенно заглъхна.

Министър-председателят бе в кабинета си с дъбова ламперия в Камарата на общините. Беше наконтен стар господин с живи сини очи. Той седеше от едната страна на голямата маса, която заемаше половината стая, и слушаше министъра на отбраната. През двукрилите прозорци струеше мека слънчева светлина. На вратата се почука и министърът на отбраната се намръщи — беше енергичен млад човек, който не обичаше да го прекъсват.

— А-а-а, ето че пристига и науката. — Министър-председателят се усмихна сърдечно, докато Ратклиф и Осборн влизаха в стаята. — Не познавате Осборн, нали, Бърдит?

Министърът на отбраната се изправи и се здрависа небрежно. Министър-председателят им махна с ръка да седнат.

— Прекрасен ден, нали, господа? Спомням си, че в един също тъй прекрасен ден претърпахме поражението при Дюнкерк. Изглежда, слънцето е винаги засмяно, когато нацията я сполетява беда. — Той се обърна към Бърдит: — Ще пуснете ли топката в игра, драги?

— Става въпрос за Торнес — каза Бърдит на Ратклиф. — Искаме изцяло да поемем компютъра... и всичко, свързано с него. По принцип има споразумение, нали? Освен това министър-председателят и аз считаме, че сега е моментът.

Ратклиф го погледна студено.

— Вече имате достъп до него.

— Сега ни е нужно нещо повече, нали, сър? — обърна се Бърдит към министър-председателя.

— Господа, необходим ни е нов прехващач, при това спешно. — Зад приятелското лениво, старовремско държане се криеше нещо повече от твърда ръка и бизнесменски нюх. — През хиляда деветстотин и четиридесета имахме „Спитфайър“, но в момента нито ние, нито нашите съюзници на запад имаме с какво да пипнем тия неща над главите си.

— Няма и перспективи — вмъкна Бърдит. — Със средствата, с които разполагаме.

— Бихме могли да работим заедно, нали? — обърна се Ратклиф към Осборн. — И да измислим нещо.

Бърдит не обичаше да си губи времето.

— Ако вземем цялото ви оборудване в Торнес заедно с момичето, ще можем да се справим и сами.

— Това създание? — Осборн театрално повдигна вежди, но министър-председателят му намигна утвърдително.

— Доктор Гиърс е на мнение, че ако използваме тази любопитно създадена млада дама, за да превежда проблемите ни на компютъра и да ни превежда неговите изчисления, много бързо можем да решим голяма част от проблемите си.

— Ако се доверите на намеренията му.

Министър-председателят бе заинтригуван.

— Имам чувството, че не ви разбирам.

— Един-двама от нашите хора хранят съмнения относно скритите му възможности — каза Ратклиф повече с надежда, отколкото с увереност. Никой министър не обича да губи територия, дори ако трябва да използва съмнителни аргументи, за да си я запази.

Министър-председателят го спря с жест.

— Да, да, известно ми е.

— Сър, до този момент създаването е под наблюдение на нашия екип — каза Осборн. — Професор Доней...

— Доней може да остане.

— В ролята на консултант — бързо добави Бърдит.

— А доктор Флеминг? — попита Ратклиф.

Министър-председателят се обърна към Бърдит:

— Флеминг може да бъде полезен, нали?

Бърдит се намръщи.

— Искаме пълен контрол и много строга охрана.

Ратклиф хвърли и последния си коз:

— Мислите ли, че тя може да се справи, имам предвид момичето?

— Предлагам да я попитаме — рече министър-председателят. Той натисна малко копче на масата и почти в същия миг на вратата се появи млад мъж. — Помоли доктор Гиърс да доведе своята приятелка, моля те!

— Довели сте я тук? — Ратклиф укорително погледна Осборн, сякаш грешката бе негова.

— Да, драги. — Министър-председателят също погледна въпросително Осборн. — Тя... ъ-ъ-ъ?...

— Изглежда съвсем нормална.

Министър-председателят облекчено въздъхна и когато вратата се отвори наново, стана прав, за да посрещне Гиърс и Андромеда.

— Заповядайте, доктор Гиърс. Заповядай, мила.

На Андромеда предложиха стола, който бе срещу неговия. Тя кротко седеше, свела глава и с ръце в скута като машинописка, дошла да търси работа.

— Сигурно всичко това ти се струва доста странно — каза гальовно министър-председателят.

Тя отговори бавно и без грешка:

— Доктор Гиърс ми обясни.

— Обясни ли ти защо те доведохме тук?

— Не.

— Бърдит! — Министър-председателят го остави да задава въпросите.

Ратклиф продължаваше да гледа сърдито, докато Бърдит седна на крайчеца на стола си, облакът се на масата, оплете ръце и проницателно се втренчи в Андромеда.

— Тази държава... знаеш ли нещо за тази държава?

— Да.

— Тази държава е заплашвана от орбитални ракети.

— Ние разбираме от орбитални ракети.

— Ние ли? — Бърдит я изгледа още по-изпитателно.

Тя не помръдна, лицето ѝ остана все така безизразно.

— Компютърът и аз.

— Откъде знае компютърът?

— Ние споделяме информацията си.

— Именно на това се надявахме — рече министър-председателят.

Бърдит продължи:

— Имаме най-различни видове ракети прехващачи, но нямаме нищо, което е с такава бързина, обхват и точност, за да... ъ-ъ-ъ. — Той потърси подходящ израз.

— За да ги ударите ли? — простичко попита тя.

— Точно така. Можем да ви дадем пълни подробности за скоростта, височината на полета и курса им, всъщност можем да ви дадем много данни, ала те са ни нужни, превърнати в практически приложими формули от механиката.

— Трудно ли е това?

— За нас, да. Целта, към която се стремим, е един много сложен и точен прехващач, който може да взема самостоятелно бързи решения.

— Разбирам.

— Бихме искали да работиш с нас по този проблем — каза нежно министър-председателят, сякаш молеше за услуга някое дете. —

Доктор Гиърс ще ти каже какво е нужно и ще ти предостави всичко необходимо за самото проектиране на оръжията.

— А доктор Флеминг — допълни Ратклиф — ще ви помогне с компютъра.

За пръв път Андромеда вдигна очи:

— Няма да имаме нужда от доктор Флеминг — каза тя и спокойният ѝ отмерен глас бе като студена сянка, мярнала се в слънчевата светлина.

След като се върна от Лондон, Андромеда прекарваше по-голямата част от времето си в проектантското бюро, което бе близо до сградата на компютъра, подготвяше данни за машината и ги пращаше за изчисляване. Понякога контактуваха пряко, в резултат на което от принтера излизаха дълги и сложни изчисления, които тя взимаше, за да превърне в данни за проектиране. Резултатът направо надмина очакванията на Гиърс. На чертожната маса се появиха наготово нова система за управление на полетите и нови балистични формули, за които проверката доказа, че отговарят на всички изисквания. Компютърът и момичето можеха да се справят за един ден с всяка теория, която иначе би отнела година труд. Резултатите не само бяха превъзходни, но очевидно и приложими на практика. Беше ясно, че ще бъде възможно за съвсем кратко време да се построи ракета от съвършено нов тип.

Когато бе на работа, Андромеда можеше да се движи свободно из лагера и макар че след това изчезваше в охраняваното си жилище, скоро стана известна в базата. Джуди разпространи слуха, че е старши научен сътрудник и е изпратена от министерството на отбраната.

На следващата седмица Даунинг Стрийт 10 издаде следното комюнике:

Правителството на Нейно величество има сведения, че от известно време броят на прелитащите над Британските острови космически обекти, вероятно бойни ракети, се е увеличил. Макар че обектите, които са от земен, но неизвестен произход, прелитат с голяма скорост

и на голяма височина, непосредствена причина за тревога няма. Въпреки това правителството на Нейно величество заявява, че това е предумишлено нарушение на въздушното пространство на страната и че се вземат мерки за засичането и идентифицирането им.

Флеминг чу съобщението, докато гледаше телевизия в бунгалото в Торнес. Вече не отговаряше за компютъра и Гиърс бе намекнал, че може би ще се чувства по-щастлив, ако стои далече от него. Той обаче остана донякъде от инат, донякъде защото усещаше, че критичният момент неизбежно приближава, тъй като наблюдаваше напредъка на Андромеда и на двамата млади оператори, които бяха изпратени да ѝ помагат в работата с компютъра. Той не се опитваше да контактува нито с нея, нито с Джуди, която продължаваше да се навърта наоколо проявявайки безполезна бдителност, и изпълняваше ролята на свързка между Андромеда и администрацията. След като чу съобщението обаче, той се запъти към сградата на компютъра с неясната мисъл, че нещо трябва да се направи.

Джуди го свари да седи на въртящия се стол пред пулта за управление, потънал в мисли. След последното им спречкване тя не беше се приближавала до него, но го бе наблюдавала със загриженост и спотаена любов, която никога не я бе напускала.

Джуди приближи до пулта и застана пред него.

— Защо не се откажеш, Джон?

— Това ще те зарадва, нали?

— Нищо подобно, но просто няма смисъл да стоиш и да се терзаеш.

— Прекрасна игра за трима, нали? — Той я погледна язвително.

— Аз следя нея, ти следиш мен.

— Не мислиш нито за здравето си, нито за себе си.

— Ревнуваш ли?

Тя нетърпеливо поклати глава.

— Не ставай смешен.

— Всички са така дяволски сигурни. — Той замислено впи очи в контролната апаратура. — Може би съм пропуснал нещо, свързано с това тук... или с нея.

Докато Флеминг и Джуди разговаряха, Андромеда наближи залата. Тя застана на вратата с куп листове в ръка и зачака да свършат разговора си. Беше много спокойна, но в поведението ѝ нямаше и помен от скромност. Когато говореше с Джуди и останалите, които работеха с нея, държането ѝ излъчваше неоспоримо превъзходство и авторитет. Не правеше изключение дори за Гиърс; беше много любезна, но третираше всички като същества с по-низш интелект.

— Бих искала да говоря с доктор Гиърс — обади се тя от прага.

— Сега ли? — Джуди се опита да ѝ отвърне със сдържано презрение.

— Сега.

— Ще проверя дали е свободен — каза Джуди и излезе. Андромеда бавно приближи до пулта, без да обръща внимание на Флеминг, но нещо го изкуши да я спре.

— Харесва ли ти работата?

Тя се обърна и го погледна безмълвно. Той внезапно застана нащрек и се облегна на стола.

— Значи започна да ставаш много нужна тук, а? — рече той с тона, с който имаше навик да говори на Джуди.

Тя строго го погледна. С прекрасното си изваяно лице, с дългата си коса и семплата си рокля, с отпуснатите ръце приличаше на статуя.

— Моля да внимавате какво говорите — каза Андромеда.

— Това заплаха ли е?

— Да. — Тя не наблягаше на думите си, все едно че съобщаваше факт. Флеминг се изправи.

— Боже господи! Ще взема да... — Той изведнъж млъкна и се усмихна. — Може би съм пропуснал нещо.

Каквото и да бе минало през ума му, то остана скрито. Тя се извърна, за да излезе.

— Чакай малко!

— Заета съм.

Но се обърна и изчака. Той бавно се приближи до нея и я разгледа насмешливо от главата до петите.

— Ако искаш да направиш впечатление, ще трябва да се издокараш. — Тя не помръдваше. Флеминг вдигна ръка и отметна косата ѝ. — Трябва да си решиш косата назад, за да видим как изглеждаш. Много си красива.

Тя отстъпи назад и ръката му се отпусна, но продължаваше да го гледа, заинтригувана и смаяна.

— Или пък можеш да се парфюмираш — каза той. — Като Джуди.

— Това е, дето мирише, нали?

Той кимна.

— Да не е много екзотичен. Лавандулов одеколон или нещо подобно. Но да е хубаво.

— Не ви разбирам. — Малка бръчица проряза гладката повърхност на челото ѝ. — Хубаво — грозно. Добро — лошо. Логически няма никаква разлика.

Той продължи да се усмихва.

— Ела тук.

Тя се поколеба, после пристъпи към него. Спокойно и съвсем преднамерено той я оципа по ръката.

— Ох! — Андромеда отстъпи назад с внезапна уплаха в погледа и разтърка мястото, където я беше оципал.

— Хубаво ли е или лошо? — попита той.

— Лошо.

— Защото си направена така, че да усещаш болка. — Флеминг отново протегна ръка и тя се отдръпна. — Този път няма да боли.

Като сърна, галена от дете, тя стоеше сковано, докато той нежно докосваше челото ѝ — покорна, но готова да побегне всеки момент. Пръстите му се спуснаха по бузата, после по голата ѝ шия.

— Хубаво ли е или лошо?

— Хубаво. — Тя искаше да види какво ще направи той по-нататък.

— Създадена си да усещаш удоволствията. Знаеше ли това? — Той кротко дръпна ръката си и се отдалечи от нея. — Съмнявам се дали е така, но като са ти придали човешки форми... Хората не живеят по законите на логиката.

— Вече забелязах. — Сега тя бе по-уверена в себе си, както преди този разговор, но все още цялото ѝ внимание бе съсредоточено върху Флеминг.

— Ние живеем чрез чувствата си. Оттам идват инстинктите ни за добро или зло — естетическите и моралните ни критерии. Без тях досега да сме се самоунищожили.

— Правите всичко възможно, нали? — Тя погледна с презрителна усмивка листовете в ръцете си. — Вие сте като деца с вашите ракети.

— Мен не ме слагай в сметката.

— Не ви слагам. — Тя замислено го изглежда. — Все едно, ще ви спася. Всъщност е много просто — с лек жест тя посочи листовете.

Джуди влезе и застана на прага, както бе направила по-рано Андромеда.

— Доктор Гиърс може да ви приеме.

— Благодаря ви.

Сега ролите бяха разменени. Негласно отношенията между тримата се бяха променили. Макар Флеминг да продължаваше да гледа Андромеда, тя отвърна на погледа му по съвсем нов начин.

— На лошо ли мириша? — попита тя.

Той сви рамене.

— Ще трябва сама да откриеш, нали така?

Тя последва Джуди, двете излязоха от сградата и се отправиха по бетонната алея към кабинета на Гиърс. Нямахше какво да си кажат или споделят, освен ловко прикриваното безразличие. Джуди я въведе в кабинета на Гиърс и излезе. Директорът седеше зад бюрото и говореше по телефона.

— Напредваме с фантастична скорост — тъкмо казваше той. — Още една проверка и започваме конструирането.

Той затвори телефона, а Андромеда постави своите листове на бюрото му тъй небрежно, сякаш му поднасяше чаша чай.

— Това е всичко, което ви трябва, доктор Гиърс — каза му тя.

[1] Според Библията — пророчески слова за близка гибел, изписани с огнени букви на стената в двореца на вавилонския цар Валтасар. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

АНДРЕ

Новата ракета бе построена и изпробвана в Торнес. Изстреляха я, върна се на земята и направиха копия на проекта, след което министър-председателят прати Бърдит да се срещне с Вандънбърг.

Генералът бе твърде разтревожен за проекта „Торнес“. Струваше му се, че той напредва прекалено бързо, за да е всичко в реда на нещата. Макар че шефовете му искаха да се действа незабавно, той изпитваше сериозни съмнения относно тази рожба на чужда технология и искаше тя да бъде изпратена в Съединените щати за проверка, но правителството на Нейно величество най-неочаквано се запъна.

Бърдит смело застана пред генерала в подземния щаб.

— Един-единствен път можем да се справим и сами. — Младият министър изглеждаше стремителен, елегантен и енергичен в спретнатия си син костюм и с колежанската си вратовръзка. — Разбира се, когато се стигне до практическото приложение, ще съгласуваме всичко с вас.

Вандънбърг изсумтя.

— Можем ли да знаем как ще я използвате?

— Като изстреляме прехващач.

— Как?

— От Болдършо Рейнхарт ще ни даде координатите на целта, а хората на Гиърс ще стрелят по нея.

— Ами ако се провали?

— Няма да се провали.

Двамата мъже се изгледаха твърдо: Бърдит — спокоен и усмихнат, Вандънбърг — силен и упорит. След минута генералът сви рамене:

— Всичко това изведнъж стана част от вътрешните ви работи.

Не разговаряха повече по този въпрос и Бърдит нареди на Гиърс и на Рейнхарт да продължат работата.

В Болдършо всеки ден откриваха траекториите на нови ракети. Харви седеше зад големия прозорец към хълмовете и записваше в дневника, докато ракетите прелитаха над главата му.

„...12-и август, 3.50 ч. по Гринуич. Балистична ракета № 117 премина по курс 2697/451. Височина 400 мили. Приблизителна скорост 17 500 мили в час...“

Навън огромната чаша, която изглеждаше празна и неподвижна под високото си суперсъоръжение, сякаш бе оживяла, пълна с отразени сигнали. Всеки обект, който преминаваше над нея, издаваше собствен сигнал и можеше да се чуе как приближава от другата страна на земното кълбо. В обсерваторията имаше електронни скенери, които показваха пътя на обектите върху катоднолъчев екран, докато в същото време с Торнес бе свързана автоматично засичаща и телеметрична система.

На скалистия бряг в Торнес ракетите бяха подредени в бойни редици; една за „първи изстрел“, както я наричаха, и две резервни. Трите ракети, издължени като моливи, с изострени носове и стабилизатори стояха в редица върху своите установки и хвърляха сребристи отблясъци в студената сива светлина. Бяха учудващо малки, много тънки и доста красиви. Приличаха на стрели върху обтегнатата тетива на лък, готови да отлетят надалече от тежките и сложни изстрелващи съоръжения. Всяка от тях бе заредена с гориво, натъпкана с точни уреди и носеше малък ядрен заряд в острата си глава.

Контролът от Земята се осъществяваше от компютъра, който на свой ред бе управляван от Андромеда и помощниците ѝ. Сигналите за целта, получени в Болдършо, бяха нанасяни през центъра за управление, мигновено преработвани и предавани на ракетата прехващач. Нейният полет можеше да се управлява с точност до милиметри.

През цялото това време единствено Гиърс и оперативният му щаб имаха достъп до центъра за управление. От чиста любезност на Флеминг и Донеи бяха дадени монитори, които обаче се намираха в друга сграда. Андромеда спокойно пое работата с компютъра, а Гиърс се суетеше разтревожен и надут между пусковата установка и центъра за управление на изстрелванията. Това бе малък център за управление,

откъдето се наблюдаваха предстартовата подготовка и излитането. Там имаше директен телефон, който го свързваше с министерството на отбраната. По нареждане на майор Куодринг Джуди бе получила задачата да извършва двойна проверка на всички влизащи и излизащи от базата.

В последния ден на октомври Бърдит разговаря с министър-председателя, а после позвъни на Гиърс и Рейнхарт.

— Следващият — рече им той.

Рейнхарт и Харви засякоха траекторията на нов обект едва след тридесет и шест часа. Призори те уловиха много слаб сигнал и включиха автоматичната свързваща система.

Сънливият персонал в Торнес се размърда, а Андромеда, която не си даваше много труд, ги наблюдаваше как проверяват информацията чрез компютъра. Оптималното време за изстрелване бе дадено веднага, бе предадено на центъра за управление на изстрелванията и предстартовото броене започна. Много скоро на радарните екрани можеше да се наблюдава и самата цел. В компютърната зала имаше един монитор за Андромеда, втори в центъра за управление на изстрелванията, трети — в Лондон, в командната зала в министерството на отбраната, да добавим и главния монитор в Болдършо, който бе наблюдаван от Рейнхарт. В Болдършо можеше да се чува и сигналят на обекта — едно непрекъснато бип-бип-бип, което усилиха и пуснаха по високоговорителите, така че звуците изпълниха цялата обсерватория.

По високоговорителите в Торнес звучеше предстартовото броене и екипите по изстрелването работеха сръчно около ракетните установки на скалистия бряг. При „нула“ трябваше да излети ракетата за „първия изстрел“, в случай на неуспех — втората ракета, а при необходимост — третата ракета с нови координати на полета, изчислени според времето на излитане. Андромеда категорично заяви, че от това няма да има нужда, но останалите добре знаеха, че грешките са присъщи на хората. Нито Гиърс, нито който и да било от началниците му можеше да си позволи подобен провал.

Броенето стигна до едноцифрените числа, после — до нула. В сивата утрин стартовите ракети пламнаха в алено. Чу се оглушителен шум. Земята се разтърси и издълженият тънък молив се плъзна към небето. След няколко секунди той изчезна зад облаците. В центровете

за управление, в командната зала и в обсерваторията тревожни лица го наблюдаваха как се появява на екраните. Единствено Андромеда изглеждаше безразлична и сигурна в себе си.

В Болдършо Рейнхарт, Харви и техният екип наблюдаваха как двете траектории — на целта и на ракетата прехващач бавно приближават една към друга и чуваха бибиждането на обекта все по-ясно и по-силно. После траекториите се пресякоха и в същия момент звукът спря.

Рейнхарт се извъртя към Харви и го тупна с всички сили по гърба — нещо съвсем необичайно за него.

— Успяхме!...

— Попадение! — Гиърс вдигна телефона, за да позвъни в Лондон. Андромеда отмести поглед от екрана, сякаш случилото се бе съвсем маловажно. В Лондон Вандънбург се обърна към британските си колеги в щаба.

— Какво ви е известно на вас? — рече той.

Тази вечер за пресата бе направено официално изявление:

„Министерството на отбраната съобщи, че нова британска ракета прехващач е унищожила орбитална ракета носител на триста и седемдесет мили над страната. Останките както на ракетата, която е с неизвестен произход, така и тези на прехващача изгоряха при навлизане в земната атмосфера, но прехващането бе следено с радарни съоръжения и може, както твърди министерството, да бъде потвърдено в детайли.“

От Уайтхол се чува колективна въздишка на облекчение и възторжени поздравления за постижението. Правителството проведе едно необикновено весело заседание и след около седмица министър-председателят отново повика Бърдит.

Министърът на отбраната се представи спретнат и усмихнат, излъчващ самонадеяност и мирис на одеколон.

— Нещо ново? — попита министър-председателят.

— Нищо.

— Няма ли нищо в орбита?

— Сър, след прехващането над страната не е прелитало нищо.

— Добре. — Министър-председателят се замисли. — Рейнхарт и без това заслужаваше титлата „сър“.

— А Гиърс?

— Ами да. Вероятно кавалер на Ордена на Британската империя. Бърдит се приготви за сериозен разговор:

— А компютърът и неговият... ъ-ъ-ъ агент, сър?

— На младата дама можем да дадем също Ордена на Британската империя — каза министър-председателят, като намигна скришом.

— Искам да кажа — рече Бърдит, — какво ще стане с тях? Министерството на науката си ги иска обратно.

Министър-председателят изглеждаше все така развеселен.

— Не можем да допуснем това, нали? — каза той.

— За компютъра имаме сериозна военна програма.

— Както и сериозна икономическа програма.

— Какво искате да кажете, сър?

— Искам да кажа — спокойно изрече министър-председателят, — че ако тази особена комбинация — компютърът и неговият агент, — можа да направи това за нас, ще можем да постигнем и куп други неща. Разбира се, работата по отбраната трябва да продължи, но в същото време компютърът има огромен индустриален потенциал. Ние искаме да сме не само силни, но и богати. Учените ни дадоха — и аз съм им много признателен — най-съвременния мислещ инструмент в света. Той ще направи възможен бързия напредък на държавата ни в много области. Пък и крайно време беше.

— Смятате да го запазите за себе си, така ли, сър? — в гласа на Бърдит се долавяше смесица от раздражение и почтителност.

— Да, в най-скоро време ще направя изявление пред нацията.

— Нима ще направите всичко обществено достояние?

— Недей да припираш, драги! — Министър-председателят ласкаво го погледна. — Ще кажа за резултатите, но средствата ще си останат свръхсекретни. Ти ще отговаряш за това.

Бърдит кимна.

— Какво мога да кажа на Вандънбърг?

— Кажи му да си почива. Не, можеш да му кажеш, че ние отново ще станем велика малка държава, но ще продължим да сътрудничим с нашите съюзници. Всъщност можем да се разберем с който и да е съюзник. — Той млъкна за миг, а Бърдит любезно го изчака да продължи. — При първа възможност лично ще отида в Торнес.

След няколко дена посещението беше подготвено — очевидно то беше от голямо значение за министър-председателя, Джуди и Куодринг срещнаха затруднения — трябваше да скрият визитата от пресата, защото любопитството бе стигнало връхната си точка, но накрая въпросът бе решен с подobaваща секретност, а лагерът и неговите обитатели бяха тихо и дискретно подготвени. След успеха си Гиърс бе станал неузнаваем. Сякаш бе свалил от гърба си черупката и я бе захвърлил надалеч. Беше оживен, но приветлив и не само че позволи на Донеј и Флеминг достъп до компютъра, но ги накара да присъствуват при обиколката на министър-председателя. Искал всеки да получи заслуженото уважение, каза той.

Флеминг си имаше съмнения относно тази показност, но ги запази за себе си; най-малкото можеше да му се удаде възможност да говори. В деня на посещението той пристигна рано в сградата на компютъра и свари там Андромеда да чака сама. Тя също изглеждаше променена. Дългата ѝ коса бе сресана назад и вместо обичайната скромна рокля, носеше нещо като гръцка туника, прилепнала по гърдите и бедрата ѝ и свободно падаща отзад.

— О-хо! — възкликна той. — Ако обикаляш наоколо в този вид, ще ти се случи нещо съвсем човешко.

— Дрехите ли имате предвид? — със слаб интерес попита тя.

— Ще направиш страхотно впечатление, макар че вече си го направила. Тогава няма кой да те удържи, нали? — попита кисело той. Андромеда го погледна, без да му отговори. — Вероятно министър-председателят ще те помоли да вземеш в свои ръце Даунинг Стрийт и сигурно си представяш как ще си спинкаме спокойно в леглата, като знаем колко си всесилна. Сигурно ни смяташ за големи глупаци.

— Вие не сте глупак — каза тя.

— Ако не бях глупак, сега нямаше да си тук! Сваляш от небето парче метал — дреболия, стига да знаеш как да направиш — и изведнъж заставаш начело на парада.

— Това беше предвидено. — Тя го гледаше безизразно.

— А какво е предвидено за по-късно?

— Зависи от програмата.

— Да. — Той приближи към нея. — Ти си робиня, нали?

— Защо не си отидете? — попита го тя.

— Да си отида ли?

— Сега. Докато можете.

— Хайде, накарай ме! — Той се вторачи в нея твърдо и враждебно, но тя извърна глава.

— Може би ще се наложи — каза.

Той стоеше; искаше да я предизвика да продължи, но тя не го направи. След малко Флеминг погледна часовника си и изсумтя.

— Бих искал този дипломатически цирк да пристигне по-скоро и да се свърши с представлението.

Когато министър-председателят все пак пристигна, бе придружен от официални лица, политици и важни персони от Скотланд Ярд. Гиърс ги въведе в залата. Следваха ги Бърдит и Хънтър, зад които се точеше опашка от по-нисшестоящи лица. Джуди вървеше последна и затвори вратата. Гиърс с широк жест посочи залата.

— Сър, ето и самия компютър.

— Всичко това е непонятно за мен — рече министър-председателят така, сякаш това бе голямо предимство. Той съзря Андромеда. — Здравейте, млада госпожице! Моите поздравления! — Той приближи към нея с протегнатата ръка, тя я пое и сковано се здрависа. — И вие разбирате от всичко това? — попита я той.

Тя любезно се усмихна.

— Сигурен съм, че разбирате и ние всички сме ви много признателни. В тази древна страна за нас е новост да демонстрираме сила. Ще трябва да полагаме големи грижи за вас. Грижат ли се добре за вас?

— Да, благодаря.

Присъстващите стояха в полукръг, гледаха я и ѝ се възхищаваха, но тя не каза нито дума повече. Флеминг улови погледа на Джуди и кимна към министър-председателя. За миг тя не можа да схване какво иска той, после разбра и си проправи път към Гиърс.

— Мисля, че министър-председателят не се е запознал с доктор Флеминг — прошепна тя.

Гиърс се намръщи; понякога дружелюбието му се изпаряваше.

— Е, много хубаво! — Министър-председателят не можа да измисли какво още да каже на Андромеда. Той се обърна към Гиърс:

— А къде са ракетите?

— Ще ви ги покажа, сър. Бих искал също така да видите и лабораторията.

Те потеглиха, ала Джуди не помръдна.

— Доктор Флеминг... — обади се безуспешно тя, но не я чува.

Флеминг пристъпи напред.

— Може ли за момент...

— Не сега, Флеминг.

— Но...

— Какво желае този млад човек? — меко попита министър-председателят.

Гиърс пусна една усмивка.

— Нищо, сър. Нищо не иска.

Министър-председателят тактично замълча и продължи обиколката си, а Флеминг, който направи нов опит да се приближи до него, усети ръката на Хънтър върху рамото си.

— За бога! — изсъска Хънтър.

На вратата към лабораторията Гиърс се обърна.

— Не би било зле да ни придружите — каза той на Андромеда, без да обръща внимание на останалите.

— Елате, мила — каза министър-председателят, като ѝ отстъпи да мине първа. — Път на разума и красотата.

Цялата процесия влезе в лабораторията, остана само Джуди.

— Идваш ли? — попита тя Флеминг, който стоеше и втрещено гледаше след тях.

Той поклати глава.

— Беше страхотно, нали?

— Направих, каквото можах.

— Страхотно!

Джуди мачкаше носната си кърпичка.

— Най-малкото можеха да ти позволят да разговаряш с него. Предполагам, че е умен, макар да ми прилича на стара жена.

— Като една друга.

— Коя?

— От Ригър — той й се усмихна едвам, — дето решила да язди тигър. Завършила тъжно ездата — изядена била жената, а тигърът силен — доволно ухилен.

Тя знаеше това весело детско стихче и я обхвана гняв.

— Ние всички отиваме на такава езда, освен теб, така ли?

— Знаеш ли какво ми каза тя току-що?

— Не.

Той промени намерението си и погледна към контролното табло.

— Имам една идея.

— Аз мога ли да я разбера?

— Чуй как прекрасно тиктака — колко ритмично, и колко е изпипан. — Компютърът работеше неспирно; леко жужеше и светлинките равномерно присветваха. — Мърка си, а ние сме в търбуха му. Ами ако сега дръпна щепсела?

— Няма да ти позволят.

— Или да взема някой лост и да го направя на парчета.

— При тая охрана няма да стигнеш далече. Пък и ще го построят отново.

Той извади бележник и няколко листа от едно чекмедже под пулта за управление.

— Тогава ще трябва да му поразтърсим мозъка, нали? Вече поразтърсих младата дама. По-добре е да започнем още сега. — Той забеляза, че Джуди го гледа със съмнение. — Не се безпокой, няма да се наложи да надуваш свирката. Оттук ли ще се върнат?

— Не, ще излязат през лабораторията.

— Добре. — Той започна да преписва някакви числа от листовите в бележника.

— Какво е това?

— Съкратена формула на съществуването.

— На Андромеда ли?

— Наричай я, както намериш за добре. — Флеминг продължи да дращи. — Така я нарича машината. Всъщност не е формула, а нещо като личен номер.

— Какво ще правиш?

— Ще я прередя малко.

— Нали няма да повредиш нищо?

Той се изсмя.

— По-добре продължавай с екскурзоводството; това тук ще ми отнеме много време.

— Ще предупредя охраната.

— Предупреждавай когото си щеш.

Тя се поколеба, после се отказа и тръгна да се присъедини към групата. Когато си отиде, той провери числата и приближи с бележника в ръка към входната клавиатура.

— Сега ще ти дам нещо, та хубавичко да се замислиш! — гласно се обърна той към машината, седна и започна да пише.

Едва бе привършил, когато Андромеда се върна.

— Мислех, че ще отидеш да видиш ракетите.

Тя сви рамене.

— Не е интересно.

Лампичките на дисплейното табло започнаха да проблясват побързо, изведнъж от изходното устройство се разнесе невероятно тракане и принтерът започна да работи с бясна скорост.

Андромеда учудено вдигна очи.

— Какво става?

Флеминг бързо отиде до принтера и прочете числата, които се редяха на ролката. Той се усмихна.

— Приятелят ти май изгуби самообладание.

Тя прекоси залата и надникна през рамото му.

— Това са глупости.

— Точно така.

Принтерът спря също тъй внезапно, както бе започнал; обгърна ги тишина.

— Какво сте направили? — попита момичето. — То озадачено и неразбиращо прегледа числата. — Това е безсмислено.

Флеминг ѝ се ухили.

— Не. Изперкал е нещо. Мисля, че е психически затормозен.

— Какво сте му направили?

Тя се отпрати към терминалите, но той я спря.

— Стой настрана от тях.

Тя спря колебливо.

— Какво сте му направили?

— Само му подадох малко информация.

Като се огледа, тя забеляза бележника върху клавишите на входния принтер. Приблужи бавно и прочете написаното.

— Това е моето име — написано обратно.

— Негативирано — рече Флеминг.

— Той ще си помисли, че съм мъртва!

— Точно това исках да си помисли.

Тя смаяно го изгледа.

— Защо?

— Реших да му покажа, че не може да прави каквото си иска.

— Това е глупаво.

— Изглежда, много те цени — презрително каза той.

Тя се обърна към терминалите.

— Трябва да му кажа, че съм жива.

— Не! — Той я сграбчи за ръцете.

— Трябва! Той мисли, че съм мъртва и аз трябва да му кажа, че не съм.

— Тогава аз ще му кажа, че си мъртва. Мога да играя тази игра, докато той се обърка съвсем.

Флеминг пусна едната ѝ ръка и вдигна бележника.

— Дайте ми това! — Тя освободи и другата си ръка. — Знаете, че не можете да победите. — Отново се обърна и когато Флеминг понечи да я спре, изведнъж му изкрещя: — Оставете ме на мира! Махайте се! Напуснете това място!

Те стояха един срещу друг и трепереха, сякаш никой от двамата не можеше да помръдне. После той здраво я хвана с две ръце и я притегли към себе си. Подуши я изненадано:

— Ти си напарфюмирана!

— Пуснете ме! Ще повикам охраната!

Флеминг се разсмя:

— Тогава си отвори устата.

Тя разтвори устни и той я целуна. После я отдели от себе си и внимателно започна да я разглежда.

— Приятно ли е или неприятно?

— Моля ви, оставете ме на мира. — Гласът ѝ звучеше несигурно.

Тя го погледна някак объркано, после сведе поглед, но той продължаваше да я държи.

— На кого принадлежиш?

— На този, когото ми посочи моят мозък.

— Тогава му кажи ето това... — Той отново я целуна продължително и чувствено, но без страст.

— Недейте — помоли тя, като се дърпаше.

Той я притисна плътно до себе си и спокойно заговори:

— Не ти ли харесва вкуса на устните? Или вкуса на храната, мирисата на свежия въздух навън, хълмовете зад телената ограда, облени в слънчева светлина и сенки, пеещите чучулиги? Ами компанията на човешките същества?

Тя бавно поклати глава.

— Те не са важни.

— Нима? — Той приближи лице до нейното. — Всичко това не е било предвидено от някакъв си безтелесен разум ей там някъде горе, на който си вярна като робиня, но за органичния живот те са много важни, както ще откриеш сама.

— Всичко може да се предвиди — каза тя.

— Обаче те не фигурираха в данните.

— Данните могат да бъдат допълнени. — Тя го погледна. — Не можете да ни победите, доктор Флеминг. Не се и опитвайте, ще пострадате!

Той я пусна.

— Ще пострадам ли?

— Да.

— Защо трябваше да ме предупреждаваш тогава?

— Защото ми харесвате — отвърна тя и той ѝ се усмихна.

— Говориш като човешко същество.

— Тогава е време да престана. А сега, моля ви, вървете си. — Той стоеше упорито, но гласът ѝ като никога прозвуча умолително, а лицето ѝ изглеждаше нещастно. — Моля ви... Искате ли да ме накажат?

— Кой?

— Кой мислите? — Тя погледна към рафтовете с контролна апаратура. Това силно изненада Флеминг — никога не бе и помислял подобно нещо.

— Ще те накажат ли? Хубава работа! — Той пъкна бележника в джоба си и се отправи към вратата. На прага се обърна, за да нанесе последния си удар: — На кого принадлежиш всъщност?

Тя го гледаше как си отива, после неохотно се обърна към дисплейното табло и тръгна към него бавно, сякаш по принуда. Вдигна ръце, за да докосне терминалите, после се поколеба. Лицето ѝ бе напрегнато, но тя ги вдигна отново и докосна дисковете. За миг само лампичките засвяткаха по-бързо, докато машината приемаше информацията. После волтметърът под таблото внезапно показва повишение на напрежението.

Андромеда извика от болка и се опита да дръпне ръцете си от дисковете, но токът я държеше здраво. Стрелката на волтметъра слезе надолу само за да се качи отново и Андромеда пак извика... После всичко се повтори, потрети и още, и още...

Отново Джуди бе тази, която я намери. Тя влезе няколко минути по-късно, защото търсеше Флеминг, и за свой ужас видя момичето да лежи на същото място, където бе лежала Кристин.

— О, не! — Думите се изплъзнаха от устните ѝ, тя затича и обърна тялото. Андромеда беше още жива. Когато Джуди я докосна, тя изстена и се изви настрана, като скимтеше и си държеше ръцете. Джуди повдигна русата глава и я положи на скута си, после взе ръцете и ги разтвори. От изгарянето бяха почернели; на места през червената плът прозираше костта. Джуди внимателно ги пусна.

— Как се случи това?

Андромеда простена и отвори очи.

— С ръцете ти? — каза Джуди.

— Лесно можем да ги поправим. — Гласът на момичето едва се чуваше.

— Какво се случи?

— Някаква повреда, това е всичко.

Джуди я остави и телефонира на доктор Хънтър.

От този момент нататък събитията се развиха със страшна скорост. Хънтър постави временна превръзка на Андромедините ръце и се опита да я уговори да се премести в лазарета, но тя отказа на напусне компютъра, докато не се види с Маделин Доней.

— В крайна сметка ще стане по-бързо — каза им тя.

Въпреки че страдаше от шока, упорито прерови книгата на Доней, докато намери това, което търсеше. Хънтър ѝ бе поставил

местна упойка, за да облекчи болката, та превръзките и упойката доста ѝ пречеа, но тя измъкна листовете, които търсеше, и с последни сили ги занесе на Донеј. Ставаше дума за получаването на ензими.

— Какво да правим с това? — Донеј ги погледна със съмнение.

— Получете формула за изолирана тъкан — каза Андромеда и отнесе обратно листовете. Беше слаба и бледа и едва ходеше.

Донеј, Хънтър и Джуди я гледаха с безпокойство, когато тя отново застана между терминалите и протегна бинтованите си ръце; този път обаче не се случи нищо страшно и след малко машината започна да вади данни на принтера.

— Това е ензимна формула. Можете да го направите лесно. — Тя посочи ролката от принтера на Донеј, а после се обърна към Хънтър: — Сега бих искала да си легна, моля. Когато професор Донеј приготви ензима, можете да го сложите като лекарство на ръцете ми, но това трябва да стане колкото може по-бързо.

Тя боледува няколко дни, а Хънтър превързваше ръцете ѝ с мехлем, който Донеј приготви по формулата. Ръцете ѝ заздравяха като по чудо — нова тъкан, мека и естествена, а не груба като при зараснали рани — за броени часове образува нов слой розова кожа върху дланите ѝ. Докато се съвземе след електрическите шокове, ръцете ѝ бяха здрави.

Междувременно Хънтър бе докладвал на Гиърс и той изпрати да повикат Флеминг. Директорът, все още притеснен за последиците от произшествието, се беше поболял от тревога, а краткотрайното му дружелюбие бе изчерпано.

— Значи ти си решил да го извадиш от равновесие! — крясна той на Флеминг и удари с юмрук по полираната повърхност на бюрото си. — Не се съветваш с никого... много си умен. Толкова си умен, че машината се повреди и едва не уби момичето.

— Ще ме изслушате ли да ви кажа какво се случи? — Флеминг също повиши глас, но Гиърс го прекъсна.

— Знам какво се е случило.

— Да не сте били там, а? Тя знаеше, че ще бъде наказана. Трябваше да ме изхвърли, трябваше да изтрие това, което аз бях вкарал в компютъра, но не го направи... не го направи навреме. Тя се поколеба, предупреди ме и ме остави да си отида, тогава се приближи и докосна комуникационните терминали...

— Мислех, че ти вече не си бил там — напомни му Гиърс.

— Разбира се, че ме нямаше. Но станалото е било неизбежно: тя е казала на машината, че е жива, че е била подадена грешна информация, че източникът на информацията е бил наблизо и тя не го е спряла. И машината я е наказала с поредица от електрошокове. Вече знае как се прави това — научила е от Кристин.

Директорът слушаше с едва прикрито нетърпение.

— Това са твои предположения — рече той накрая.

— Не става дума за предположения, Гиърс. Това непременно щеше да се случи, просто не се досетих навреме.

— У теб ли е пропуската ти? — Гиърс го изгледа през святкащите стъкла на очилата си. — Пропускът от сградата на компютъра.

Флеминг изсумтя и зарови из джоба си.

— За него не можете да ме пипнете. Напълно е в ред. — Той подаде пропуската през бюрото, Гиърс го взе, разгледа го и бавно го скъса.

— Това пък защо?

— Не можем да си позволим да ви оставим тук, Флеминг. Повече не можем.

На свой ред Флеминг удари с юмрук по бюрото.

— Оставам в базата!

— Стойте, където си искате, но работата ви с компютъра приключи. Съжалявам.

След като отстрани Флеминг, Гиърс се почувствува по-добре, а когато научи за оздравяването на Андромеда — още по-добре. Той получи от Донеи и Хънтър всички възможни подробности относно ензима, а после се свърза по директния си телефон с Уайтхол. Реагираха според очакванията му. Изпрати за Андромеда, разпита я и изглеждаше много доволен.

Да беше преди година-две, Флеминг щеше да се отдаде на пиянство, но сега му липсваше и това желание. Неудържимото влечение, което го бе тласкало към компютъра, сега го държеше вързан в базата и въпреки че сега нямаше никаква работа и никакво право да участва повече в програмата, той остана там самотен и несигурен — правеше дълги разходки или просто лежеше в леглото си. Беше средата

на зимата, но времето бе спокойно и сиво, сякаш таеше някаква драматична промяна.

Около седмица след произшествието — или наказанието, както го наричаше Флеминг — той се връщаше от разходка по хълмовете, когато видя една огромна блестяща кола пред кабинета на Гиърс и докато минаваше покрай нея, от колата слезе нисък набит мъж с плешива глава.

— Доктор Флеминг! — Плешивият вдигна ръка, за да го спре и поздрави.

— Какво правите тук?

— Надявам се, че нямате нищо против — рече Кауфман. Флеминг се огледа, за да види има ли някой наблизко.

— Махайте се! — изрече той.

— Моля ви, хер доктор, не се притеснявайте — усмихна му се Кауфман. — Аз съм на официално посещение. Няма да ви компрометирам.

— Вие не компрометирахте и Бриджър, нали? — Флеминг посочи с глава към портала. — Изходът е натам.

Кауфман отново се усмихна и извади табакерата с пурите си:

— Пушите ли?

— Пуша лекичко — отвърна Флеминг — по ръбовете. Не ме интересува нито едно ваше предложение. Опитайте в съседната сграда.

— Това и правя. — Кауфман се разсмя, пъхна малка пура между зъбите си и ги стисна. — Точно това правя. Спирам ви, хер доктор Флеминг, за да ви кажа, че няма да ви безпокоя повече. Имам други средства — по-добри и много по-честни.

Той се усмихна пак, запали пурата си и без колебание се отправи към кабинета на Гиърс.

Флеминг изтича до отдела за охрана и сигурност, но и Куодринг, и Джуди бяха излезли някъде. Най-накрая успя да се свърже с Джуди по телефона, но докато тя стигне до кабинета на Гиърс, директорът вече изпращаше Кауфман. Изглежда, между двамата царяха най-сърдечни отношения и Гиърс пушеше една от пурите на Кауфман.

— Като бизнесмен ви казвам — говореше Кауфман, — самият процес е без особено значение. Не сме любопитни; важен е резултатът, нали?

— Тук продаваме резултати — на лицето на Гиърс засия усмивка номер едно. Той протегна ръка — Ауф видерзеен.

Джуди наблюдаваше как си стиснаха ръцете и Кауфман се отправи към колата си. Когато директорът се обърна, за да влезе в кабинета, тя го попита:

— Ще ми отделите ли една минута?

Усмивката изчезна от лицето на Гиърс.

— Много съм зает.

— Това е важно. Знаете ли кой е той?

— Казва се Кауфман.

— „Интел“.

— Точно така. — Пръстите на Гиърс стиснаха дръжката на вратата.

— На същия този Кауфман доктор Бриджър продаваше... — започна Джуди, но Гиърс безапелационно я прекъсна.

— За случая Бриджър знам всичко.

Джуди чу как колата се отдалечава. Това някак си я накара да почувствува, че работата е страшно спешна: трябваше да му внуши това.

— Беше от „Интел“. Те получаваха тайни...

Гиърс се промъкна през вратата:

— От мен не получават никакви тайни — надменно рече той.

— Ама... — Тя го последва без покана и завари Доней да чака тихо в кабинета. Внезапно Джуди се почувствува като натрапница и измърмори някакво извинение на по-възрастната жена.

— Няма нищо, мила — безстрастно отвърна Доней и отиде в другия край на стаята. Гиърс седеше зад бюрото си и погледът му отправяше Джуди.

— Сключваме търговско споразумение.

— С „Интел“ ли? — Ужасяващата абсурдност на всичко това я замая: призракът на растящата лудост на последните месеци и години. Тя го загледа глупаво и търсеше думи: — Бях изпратена на тази работа, защото не им вярвахме. Доктор Бриджър бе преследван — от мен и други хора — и загина, защото той...

— Положението се измени.

Тя погледна самодоволната му надута физиономия и окончателно загуби самообладание.

— Политиците се забавляват с тези удобни промени!

— Това вече е прекалено! — озъби се той.

Роклята на Доней прошумоля в ъгъла.

— Знаеш ли, малката е права, пък и ние, учените, от време на време гледаме с известно предубеждение на тези неща. Зависим от научните принципи. Ние не можем да мамим.

— И аз съм учен — обидено каза Гиърс.

— Били сте — думите се изплъзнаха, преди Джуди да успее да ги преглътне. Тя чакаше Гиърс да избухне, но той някак се удържа и не избухна. Тонът му стана леден.

— Ако трябва да сме съвсем точни, това не е ваша работа. Сега правителството се нуждае от световни пазари. Когато Андромеда си изгори ръцете, тя работеше върху един синтез. Видяхте ли ръцете й?

— Видях ги изгорени.

— Сега няма и следа от изгореното. Никакви белези, нищо. За една вечер.

— И това ли продавате на „Интел“?

— Чрез „Интел“. На всеки, който има нужда.

Тя се опита да проумее какво не е наред в тази работа и изведнъж се сети:

— А защо не чрез Световната здравна организация?

— Нямаме намерение да се занимаваме с благотворителност на едро. Нужен ни е разумен търговски баланс.

— Значи не ви интересува с кого се здрависвате? — с презрение попита тя. Сега се чувствуваше съвсем безразсъдна и се обърна към Доней: — И вие ли сте в тая сделка?

Доней се поколеба.

— Ензимът още не е готов за продажба. Нуждаем се от по-точна формула. Андре — момичето — подготвя данните за компютъра. — Всички бяха свикнали да й казват Андре.

— Значи цялата база работи за „Интел“, така ли?

— Надявам се да не е така — рече Доней и отговорът прозвуча тъй, сякаш бе на страната на Джуди.

Гиърс се намеси:

— Виж какво, Маделин, стига толкова.

— В такъв случай няма да ви губя времето. — Джуди отиде до вратата. — Но аз не участвувам в тази работа, доктор Флеминг —

също.

— Знаем какво мисли доктор Флеминг — язвително рече Гиърс.

— Сега знаете и моето мнение — каза Джуди и тръшна вратата след себе си.

Първият ѝ импулс бе да отиде направо при Флеминг, но не бе в състояние да понесе още една подигравка. Всъщност Донеј се отби да го види, когато отиваше към сградата на компютъра в края на деня. Тя го свари в бунгалото — гледаше изложението на министър-председателя по телевизията.

— Влезте — сухо рече той и ѝ направи място да седне в долния край на леглото. Тя гледаше трепкащия син екран и се опитваше да повярва на самоувереното, застаряващо весело лице и бавния провлачен говор на министър-председателя. Флеминг седеше, гледаше и слушаше заедно с нея.

„От спокойните и безметежни дни на кралица Виктория до днес — говореше безплътната физиономия — нашата страна не е била толкова напред в областта на индустрията, технологията и най-вече на военната сигурност, както сега...“

Тя почувствува, че вниманието ѝ се раздвоява.

— Съжалявам, че ви попречих.

— Няма такова нещо. — Той направи гримаса към телевизора: — Изключете тоя стар кретен. — Надигна се и сам изключи апарата, после ѝ наля питие в една чаша. — Това посещение на любезност ли е?

— Просто минавах отгук на път към компютъра и видях, че прозорецът ви свети. Благодаря! — Тя пое чашата.

— Извънредно ли работите? — попита Флеминг.

Донеј вдигна чашата си и го погледна над ръба ѝ.

— Доктор Флеминг, в миналото съм казвала някои доста жестоки думи за вас.

— Не сте единствената.

— Във връзка с вашата позиция.

— Не бях прав, нали? Така казва министър-председателят. Който сгреши, го изхвърлят. — Той говореше с повече тъга, отколкото с гняв и си наля още малко.

— Чудя се — рече Донеј. — Започвам да се чудя. — Той не отговори и тя добави: — И Джуди Адамсън започва да се чуди.

— Голяма помощ: няма що — изсумтя той.

— Днес следобед вдигна голям скандал на Гиърс. Трябва да си призная, че това ме накара да се замисля. — Тя отпи и бавно преглътна, като гледаше спокойно през чашата и обмисляше създалото се положение. — Изглежда съвсем честно да използваме това, което имаме... което ни дадохте вие.

— Не ме намесвайте в тая работа.

— И въпреки това не знам. Има нещо порочно в тази власт. Можете да забележите как тя влияе на хората тук, а и на правителството. — Тя кимна към телевизора. — Като че ли напълно нормални и разумни хора са обладани от някаква особена мания. Мисля, че и двамата сме усетили това. И все пак всичко изглежда съвсем безопасно.

— Така ли?

Тя му разказа за получаването на ензима.

— Той е полезен. Просто регенерира клетките. Може да се приложи навсякъде — от присаждането на кожа до стареенето. Ще бъде най-голямото откритие в областта на медицината от антибиотиците насам.

— Дар божи за милионите.

Когато тя му разказа за предложението на „Интел“, Флеминг почти не реагира.

— Докъде ли ще доведе всичко това? — попита тя. Не очакваше отговор, но го получи.

— Преди година този компютър нямаше никаква власт извън сградата, в която се намира; дори тогава ние го управлявахме — говореше безстрастно, сякаш повтаряше добре известна истина. — Сега от него зависи цялата страна. Какво ще се случи след това? Чухте, нали? Ще вървим напред, отново ще станем водеща световна сила и кой ще властвува зад кулисите? — Той посочи към телевизора като нея; после като че ли разговорът го умори. Отиде до грамофона и го пусна.

— Не можехте ли да го контролирате? — явно Доней не искаше да сменя темата на разговора.

— Не и в последно време.

— Какво бихте могли да направите?

— Да го задръстя доколкото е възможно. — Той започна да търси плоча от струпания куп плочи до грамофона. — Сега, когато има кой

да го информира за мен, той знае. И ме изхвърли. „Не можете да победите“, каза ми тя.

— Тя ли ви го каза?

Флеминг кимна и Доней се намръщи над полупразната си чаша.

— Не знам. Може би това е неизбежно. Може би е еволюция.

— Вижте какво! — Той постави плочата на грамофона и се извърна към нея: — Мога да предскажа времето, когато ще създадем по-висша форма на разум, която в края на краищата ще започне да ни управлява. Най-вероятно това ще бъде неорганична форма като тази. Но ще я създадем самите ние и ще можем да я проектираме за наше благо или поне както ние го разбираме. Тази машина не е програмирана за наше добро; или ако е било така, то нещо се е объркало.

Тя пресуши чашата си. Това, което казваше Флеминг, бе много вероятно, нещо повече — основаваше се на здрава логика, която напоследък бе пренебрегвала. Като учен-емпирик тя усети, че трябва да има някакъв начин да бъде проверено всичко това.

— Може ли да го потвърди и някой друг, освен вас? — попита Доней.

Флеминг поклати глава.

— Никой от присъстващите тук.

— Аз бих ли могла?

— Вие ли?

— Имам достъп до компютъра.

Той веднага изгуби интерес към плочата. Лицето му засия, като че ли тя бе запалила някакво вътрешно осветление.

— Ами да... защо не? — Той взе от масата бележника с негативираното име. Имате ли човек, който да го внесе?

— Андре?

— Не. Не тя. Каквото и да правите, не ѝ се доверявайте.

Доней си спомни за оператора. Тя взе бележника и Флеминг ѝ показа коя точно част да внесе.

— Ще трябва да си призная, че това не е по силите ми — каза тя. После остави чашата и си отиде.

Докато се отдалечаваше между постройките, чу началните звуци на Шонбергова^[1] мелодия, после Доней влезе в сградата на компютъра, където се чуваше само бръмченето на апаратурата. Андре

и един млад оператор бяха в залата за управление. След като си изгори ръцете, Андре се държеше още по-настрана от останалите. Тя витаеше като сянка из сградата и рядко я напускаше. Не правеше никакви опити да общува с когото и да било и макар да не се държеше враждебно, бе затворена в себе си. Когато Доней влезе, тя я погледна с лек интерес.

— Как върви работата? — попита Доней.

— Въведохме всички данни — отвърна Андре. — Скоро ще получите формулата.

Доней се отдалечи и отиде до оператора, който стоеше при входното устройство. Беше млад човек, завършил образованието си съвсем наскоро, който не задаваше никакви въпроси, но изпълняваше всичко, което му се кажеше.

— Въведете и това, моля — Доней му подаде бележника.

Той го постави до клавиатурата и започна да пише.

— Какво е това? — попита Андре, когато чу тракането.

— Нещо, което искам да бъде изчислено. — Доней я задържа настрана, докато контролното табло внезапно не пламна ярко.

— Какво въвеждате? — Андре сграбчи бележника и започна да чете. — Откъде го взехте?

— Това си е моя работа — рече Доней.

— Защо не стоите настрана?

— Ще е по-добре да ни оставите сами — каза Доней на оператора. Той послушно се надигна и излезе от залата. Андре го изчака да излезе.

— Не ви желая злото — каза тя и гласът ѝ прозвуча безстрастно, но много твърдо. — Защо не стоите настрана?

— Как смееш да ми говориш по този начин! — чу собствения си слаб и нелепо звучащ глас Доней, но вече не можеше да се овладее и продължи. — Аз те създадох! Аз те направих!

— Вие ли?

Момичето презрително я изгледа, после отиде до контролното табло и докосна терминалите. Дисплейните лампички веднага спряха да мигат бясно, но продължиха да святкат дотогава, докато Андре стоя там — силна и горда като млада богиня. След минута тя се оттегли и застана срещу Доней, вперила поглед в нея.

— От тази... малка шегичка започва да ни писва — каза спокойно тя, сякаш предаваше някакво съобщение. — Нито вие, нито

доктор Флеминг, никой не може да застане между нас.

— Ако се опитваш да ме заплашваш...

— Не знам с какво сте се захванали. Аз не отговарям. — Андромеда сякаш гледаше през нея. Изходният принтер силно затрака и при този звук Доней се стресна. Тя последва Андре, но докато стигне до принтера, той спря. Андре внимателно разгледа листа, после го откъсна и го подаде на Доней.

— Вашата ензимна формула.

— Това ли е всичко? — Доней почувствува някакво облекчение.

— Не ви ли е достатъчно? — попита Андре и я изпрати със строго враждебно лице.

По това време Доней имаше трима асистенти — един старши асистент и двама току-що завършили студенти — момче и момиче. Четиримата синтезираха ензима. Това включваше доста работа в лабораторията, но никой от тях не се безпокоеше, защото нямаше странични ефекти. Към края на втория ден обаче всички започнаха да усещат признаци на крайна умора и изтощение. Изглежда, нямаше видима причина и те продължиха да работят, но в края на третия ден момчето припадна, а до сутринта на следващия ден Доней и химикът също се предадоха.

Хънтър ги изпрати в лазарета, а момчето ги последва съвсем скоро след това. Каквато и да беше болестта, тя се развиваше бързо — нямаше нито треска, нито някакво възпаление, жертвите ѝ просто дегенерираха. Клетките умираха, обмяната на веществата протичаше по-бавно или спираше и един след друг четиримата отслабнаха и изпаднаха в кома. Хънтър бе отчаян ѝ се обърна към Гиърс, който покри случилото се с мълчание.

До четвъртия ден Флеминг не знаеше почти нищо, но Джуди наруши клетвата и му съобщи. Той веднага телефонира на Рейнхарт и го помоли да пристигне от Болдършо, като накара Джуди да му осигури пропуск. Когато тя му го даде, той се затвори за цяла нощ в стаята си и на сутринта се появи мрачен, но доволен. Момчето обаче бе вече мъртво.

[1] А. Шонберг (1874–1951) — австрийски композитор. — Б.пр.

↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

АНТИДОТ

Когато Флеминг пристигна в лазарета, покриваха лицето ѝ. Останалите трима лежах притихнали и неподвижни в леглата си с изпити и побелели като възглавниците лица. Чрез кръвопреливане едва успяваха да поддържат живота на Донеј, която беше в съседния бокс. Тя лежеше мраморно бледа като надгробната статуя на някой стар боец. Флеминг втренчено я гледаше, когато Хънтър приближи.

— Какво искате? — Хънтър бе занемарил външния си вид и беше съвсем изнервен. Дори не си направи труда да прояви поне малко учтивост.

— Грешката е моя — отвърна Флеминг, забил поглед в изпитото лице на възглавницата.

Хънтър пресилено се изсмя.

— За вас скромността е нещо ново.

— Е, добре... не беше! — Пламнал, Флеминг се извъртя към него и измъкна от джоба си няколко листа, прикачени с кламер. — Обаче дойдох да ви дам това.

Хънтър с подозрение взе листовете.

— Какво представлява?

— Ензимната формула.

— Как, по дяволите, ви е попаднала в ръцете?

Флеминг въздъхна:

— Нелегално. Както трябва да правя всичко тук.

— Ако не възразявате, ще я задържа — рече Хънтър. Той отново погледна листовете. — Защо е задраскана?

— Защото е погрешна — Флеминг отгърна горния лист, за да покаже следващия. — Ето това е правилната формула. Няма да е зле, ако пригответе веднага лекарство.

— Правилната формула ли? — Хънтър изглеждаше леко объркан.

— Компютърът е дал на Донеи обрънатата формула. Той е представил отрицателното като положително, за да ѝ отмъсти за малкия номер, който я накарах да му изиграе.

— Какъв номер?

— Вместо ензима е дал антиензим. Вместо клетъчен регенератор — клетъчен разрушител. Вероятно действа, прониквайки през кожата и те са пострадали, докато са го получавали. — Флеминг повдигна едната ръка на Донеи, която лежеше безжизнено върху чаршафа. — Единственото спасение е да получим навреме истинския ензим. Ето защо ви донесох правилната формула.

— Наистина ли мислите?... — Хънтър скептично се смръщи над листовете, а Флеминг, дигайки поглед от ръката на Донеи, която продължаваше да държи, го изгледа с неприязън.

— Не искате ли да си спечелите име на добър лекар?

— Искам да спася живота им — отвърна Хънтър.

— Тогава използвайте правилната формула. Лекарството ще действа като антидот на онова, което е получила Донеи, и в такъв случай трябва да подобрите състоянието им. Най-малкото можете да опитате. Ако не... — Той сви рамене и положи съсухрената ръка на Донеи върху чаршафа. — Тази машина ще върши мръсна работа за всекиго, докато ѝ е удобно.

Хънтър изсумтя.

— Ако е толкова дяволски умна, защо е допуснала грешка като тази?

— Това не е неволна грешка. Грешката ѝ всъщност е, че не е попаднала на човека, който ѝ трябва. Тя преследваше мен и изобщо не я е било грижа колко души ще унищожи, преди да ме спипа. Едно от вашите търговски споразумения с „Интел“ и щеше да отиде половината свят.

Той остави Хънтър да гледа формулата навъсено, ала с явното намерение да я използва.

Мъжът почина следобеда на същия ден; обаче новото ензимно лекарство бе получено и дадено на двамата оцелели. Отначало не се случи нищо изключително, но до вечерта стана ясно, че процесът на влошаване се забавя. След вечеря Джуди посети лазарета, а после се отправи към централния вход да посрещне Рейнхарт, който трябваше да пристигне с вечерния влак. Като минаваше покрай сградата на

компютъра, тя изпита желание да влезе. Дежурен оператор нямаше и Джуди завари Андре да седи сама пред пулта за управление и да се взира пред себе си. Внезапно в душата на Джуди забушуваха натрупваните с месеци и години омраза и безсилие.

— Умря още един — ожесточено изрече тя. Андре сви рамене и Джуди изпита желание да я удари. — Професор Донеи се бори за живота си. Момчето също.

— Тогава имат шанс — бездушно отвърна момичето.

— Благодарение на доктор Флеминг, а не на вас.

— Това не е моя работа.

— Вие дадохте формулата на професор Донеи.

— Даде я машината.

— Дадохте я заедно.

Андре отново сви рамене.

— Доктор Флеминг има антидот. Той е умен — може да ги спаси.

— На вас ви е безразлично, нали? — Джуди я изгледа; очите ѝ бяха сухи и пареха.

— Защо трябва да ме вълнува това? — попита момичето.

— Ненавиждам те! — Гърлото ѝ бе пресъхнало и тя едва говореше. Прищя ѝ се да хване нещо тежко и да строши главата на Андре; в този миг обаче телефонът иззвъня и тя трябваше да отиде на централния вход да посрещне Рейнхарт.

Дълго след като Джуди си отиде, момичето остана съвсем неподвижно с втренчен в пулта поглед и няколко сълзи — истински човешки сълзи — наедряха в очите ѝ и бавно се затъркаляха по бузите.

Джуди заведе Рейнхарт право в бунгалото на Флеминг, където двамата му разказаха последните новини.

— А Маделин? — попита старият. Изглеждаше уморен и несигурен.

— Слава богу, още е жива — отвърна Флеминг. — Можем да спасим поне останалите двама.

Рейнхарт се поотпусна и вече не изглеждаше толкова уморен. Взеха палтото му, настаниха го на един стол до радиатора и му приготвиха за пиене. Той се стори на Джуди много състарен и доста разчувствуван. Вече бе Сър Ърнест и самото получаване на титлата

сякаш го бе състарило. Тя се опита да си представи откога датира младежкото му приятелство с Донеи и усецаше как се е вкопчил в живота ѝ тъй, като че ли неговият собствен живот е свързан по неведом начин с нейния. Той пое чашата и се замисли какво още да попита.

— Съобщихте ли вече на Гиърс?

— Какво би могъл да направи Гиърс? — попита Флеминг. — Освен да съжالياва, че не съм пострадал аз. От едно време говоря, че това нещо е опасно, но всички са влюбени в него. Какво още трябва да докажа, за да убедя някого?

— На мен няма какво да доказваш повече, Джон — изморено рече Рейнхарт.

— Е, и това е нещо!

— На мен също! — обади се Джуди.

— Прекрасно, прекрасно! Значи ставаме трима срещу цялата компания.

— Какво мога да направя според теб? — попита Рейнхарт.

— Не знам. В тази страна ти си управлявал половината наука на цяло едно поколение — добрата половина. Сигурно някой би се вслушал в мнението ти, нали?

— Може би Осборн, а?

— Стига да не се опари. — За миг Флеминг се замисли. — Той би ли могъл да ме върне при компютъра?

— Помисли хубавичко, Джон! Той отговаря пред правителството.

— Можеш ли да го доведеш тук?

— Бих могъл да опитам. Какво имаш предвид?

— Това ще изясним по-късно — рече Флеминг.

Рейнхарт измъкна от джоба си разписание на влаковете и самолетите.

— Ако замина за Лондон утре...

— Не можеш ли да тръгнеш тази вечер?

— Сър Ърнест е уморен — обади се Джуди.

Рейнхарт ѝ се усмихна.

— Можеш да си запазиш това „сър Ърнест“ за някое градинско увеселение. Ще взема нощния самолет.

— Да изчакаме няколко часа, а? — попита Джуди.

— Аз не съм младеж, мис Адамсън, но не съм и на смъртно легло. — Той се изправи. — Предайте сърдечните ми поздрави на Маделин, ако е...

— Разбира се — отвърна Флеминг, докато търсеше палтото на стареца, после му го държа, за да се облече. Рейнхарт тръгна към вратата, като се закопчаваше. После се сети нещо. — Между другото, съобщението от Космоса прекъсна.

Джуди погледна към Флеминг:

— Съобщението ли?

— Онова там — Рейнхарт посочи с пръст към тавана. — Прекъсна преди няколко седмици. Може би никога вече няма да го хванем.

— А може би сме хванали края на едно дълго предаване — тихо изрече Флеминг, като претегляше наум последствията. — Ако не бяхме имали този късмет в Болдършо, може би никога нямаше да го чуем и нищо нямаше да се случи.

— Тази мисъл ми е минавала през главата — каза Рейнхарт, усмихна се още веднъж уморено и излезе.

Флеминг се мотаеше из стаята и размишляваше върху казаното, а Джуди стоеше и чакаше. Те чуха как колата на Рейнхарт потегля и се отдалечава и в този миг Флеминг се приближи до Джуди и обгърна с ръка раменете ѝ.

— Ще направя всичко, което поискаш — каза му тя. — Да ме предадат на военен съд, ако щат.

— Добре, добре. — Той свали ръката си.

— Можеш да ми вярваш, Джон.

Той я погледна право в очите и тя се опита с поглед да му внуши, че не лъже.

— М-да-а-а... — изглеждаше почти убеден. — Ще ти кажа какво. Първата ти работа на сутринта е сама да се добереш до директния телефон с Лондон. Опитай се да хванеш Осборн, докато професорът е при него и да му кажеш, че води още един посетител.

— Кой?

— Това няма значение. Някой от Хералдическия институт... ректорът на Кралската академия... някой пуяк от министерството. Не е нужно да води човека, а да носи дрехите му.

— Някой шеф ли?

Той широко се усмихна:

— Шапката, куфарчето и чадърът му ще свършат работа. И палтото, разбира се. Междувременно ти допълнително ще му уредиш още един пропуск. Ясно?

— Ще опитам.

— Браво на тебе! — Той отново я прегърна и целуна.

На Джуди ѝ стана много приятно, после се облегна на него и попита:

— Какво смяташ да правиш?

— Още не знам. — Той отново я целуна, после се отдръпна. — Ще взема да си лягам, днес беше ужасен ден. Ти по-добре си върви... имам нужда от сън.

Той отново ѝ се усмихна, тя стисна ръката му и излезе — не стъпваше по земята, а летеше и душата ѝ ликуваше.

Флеминг се разсъблече разсеяно, докато чертаеше планове и си фантазираше наум. Хвърли се в леглото и заспа в мига, в който изгаси лампата.

След като Рейнхарт и Джуди си отидоха, лагерът утихна. Бе тъмна нощ; от североизток се носеха облаци и студеният вятър обещаваще сняг, пълната месечина се скри. От време на време обаче лунната светлина проникваше през облаците и осветяваше слаба, бледа фигура, която се измъкна през един прозорец на гърба на компютърната сграда и като привидение тръгна да прекоси лагера. Никой от патрулите не я видя, камо ли да познае в нея момичето Андре и тя се промъкваше крадешком между сградите към бунгалото на Флеминг с решително лице и двоен кабел в ръка.

През прозореца в стаята на Флеминг се процеди слаба светлина, защото бе дръпнал пердето, преди да си легне. Той не помръдна, когато вратата се отвори много тихо и Андре се вмъкна вътре. Тя беше боса и внимаваше много, ръцете ѝ бяха защитени с чифт дебели гумени ръкавици. След като се убеди, че Флеминг спи, тя коленичи до стената близо до леглото му и вкара в контакта двете оголени жици на кабела, здраво ги натика вътре. Другия край държеше далеч от себе си, като стискаше раздвоения кабел между палеца и показалеца си, а оголените жици стърчаха; после се изправи и бавно започна да се приближава

към Флеминг. Шансовете му да издържи токовия удар бяха минимални, защото спеше и тя разчиташе, че ще може да държи жиците дотогава, докато сърцето му спре.

Безшумно приближи към очите му двата оголени края. Нямаше причина той да се събуди; обаче изведнъж, неизвестно защо, Флеминг се събуди. Това, което успя да види, бе надвесеният над него силует и по-скоро инстинктът, отколкото разумът го накара да свие краката си под завивките и да я ритне с всичка сила.

Улучи я в корема и тя с болезнен вик се просна по гръб сред стаята. Той затършува за ключа на нощната лампа и я светна. За миг светлината го заслепи; Флеминг седна в леглото объркан и задъхан, докато момичето с мъка се изправяше на колене, все още стискайки в ръка кабела; като схвана какво става, той скочи от леглото, издърпа оголените жици от контакта и се обърна към нея. В това време обаче тя се беше изправила и се измъкваше от стаята.

— Няма да ми избягаш!

Той се хвърли към вратата. Андре отстъпи встрани и се опря на масата, скрила ръце зад гърба си. За миг изглеждаше, че ще се предаде, но без предупреждение тя се хвърли към него с изопнатата дясна ръка, в която стискаше кухненски нож.

— Кучка такава!

Той я хвана за китката, измъкна ѝ ножа и я блъсна на земята.

Андре изпъшка и се заизвива, като държеше изкълчената си китка с другата ръка и го гледаше втренчено не толкова с ярост, колкото с отчаяние. Той се наведе и вдигна ножа, като не я изпускаше от очи.

— Е, добре, убий ме. — Сега в гласа и по лицето ѝ бе изписан страх. — От това няма да имаш никаква полза.

— Така ли? — Гласът му трепереше и той дишаше тежко.

— Малко ще забави нещата, това е всичко.

Тя зорко го наблюдаваше, докато Флеминг отвори едно чекмедже и пусна ножа в него. Това, изглежда, ѝ даде смелост и тя седна.

— Защо искаш да ме отстраниш? — попита той.

— Това беше следващата крачка. Аз те предупредих.

— Благодаря.

Флеминг се засуети наоколо, закопча пижамата си и нахлузи едни чехли, поуспокои се.

— Всичко, което правиш, може да се предвиди. — Изглежда, бе възвърнала самообладанието си. — Каквото и да измислиш, ще бъде контрирано.

— И какво ще последва сега?

— Ако си отидеш веднага и не се намесваш...

Той я прекъсна:

— Стани! — Почака, докато тя се изправи на крака и посочи един стол: — Седни там!

Тя го изгледа смаяно още веднъж, после седна. Той приближи и застана над нея.

— Защо правиш само онова, което иска машината?

— Вие сте големи деца — рече му тя. — Мислите си, че сме роб и господар — компютърът и аз, но ние и двамата сме роби. Ние сме контейнери, които направихте, за да съхраняват нещо, което не разбирате.

— А ти разбираш ли го? — попита Флеминг.

— Виждам разликата между нашите два разума. Виждам, че нашият ще победи, а вашият ще загине. Вие си мислите, че сте венеца на природата, последната дума... — Тя млъкна и разтри китката си, която той бе извил.

— Не съм на същото мнение — рече той. — Заболя ли те?

— Не особено. Ти си по-умен от останалите, но не си достатъчно умен. Всички вие ще последвате динозаврите. И те някога са владели Земята.

— Ами ти?

Тя се усмихна за първи път, откакто се познаваха.

— Аз съм липсващото звено на веригата.

— Ами ако те счупим?

— Ще направят друго.

— Ами ако разбием компютъра?

— Пак същото.

— А ако унищожим и двама ви, и съобщението, и цялата ни работа над него, така че да не остане нищо? Съобщението вече не се излъчва. Ти знаеше ли това?

Тя отрицателно поклати глава. Фактът, че тя потвърди всичките му страхове, го замая наред с внезапно възникналата идея как да прекрати всичко това.

— Приятелите ви там горе са се изморили да ни говорят. Сега вие сте сами — ти и компютърът. Да допуснем, че ви строшим и двамата, а?

— Известно време ще задържите една по-развита цивилизация далеч от Земята.

— Значи точно това ще трябва да направим.

Тя го погледна твърдо.

— Не можете.

— Можем да опитаме.

Тя отново поклати глава бавно, сякаш съжалително.

— Махни се! Живей както ти харесва, докато можеш. Друга възможност нямаш.

— Освен ако не ми помогнеш. — Той отвърна на погледа ѝ и се втренчи в нея, както бе правил и преди в сградата на компютъра. — Ти не си просто мислеща машина, ти си направена по наше подобие.

— Не!

— Притежаваш възприятия, чувства. Ти си три четвърти човешко същество, привързано по принуда към нещо, което е програмирано да ни унищожи. За да ни спасиш и да се освободиш, трябва само да промениш програмата. — Той я хвана за раменете сякаш за да я разтърси, но тя се изтръгна от ръцете му.

— И защо трябва да го сторя?

— Защото го искаш, тези три четвърти от тебе го искат...

Тя се изправи и се отдалечи от него.

— Тези три четвърти са случайност. Да не мислиш, че и така не страдам достатъчно много? Не мислиш ли, че ме наказват дори само защото слушам думите ти?

— Ще те накажат ли тази вечер?

— Ако си отидеш, няма. — Андре колебливо приближи до вратата, като че ли очакваше да я спре, но той я остави да си върви. — Бях изпратена да те убия.

Застанала на вратата, тя говореше напълно безстрастно и бе бледа и много красива. Флеминг мрачно я изгледа.

— Е, разкрихме си картите — рече той.

Близо до гарата в Торнес имаше малко кафене със сенник, където Джуди остави Флеминг, за да посрещне влака от Абърдийн. Това стана на следващата вечер: Рейнхарт бе действувал светкавично. Флеминг влезе в малката стая отзад, която бе запазена за тях, и зачака. Тази тъжна и мрачна стаичка бе почти изцяло заета от стара селска маса и няколко стола, а стените ѝ бяха от гнили и зле боядисани дъски, върху които висяха избелели реклами на кока-кола и минерална вода. Той отпи от джобната си бутилка. Отвън се чу воя на засилващия се вятър, после — дизеловия локомотив, който с пухтене идваше от юг. Влакът спря на гарата шумно, след минута-две се чу свирка, сирената му зави и той потегли, като остави след себе си тишина, в която отново се чу шума на вятъра ведно със стъпки по чакълената пътека пред кафенето.

Джуди въведе Рейнхарт и Осборн в стаичката. Всички бяха дебело облечени със зимни дрехи, а Осборн носеше обемист куфар.

— Мисля, че ще има ураган — каза той, като остави куфара на земята. Имаше нещастен вид и съвсем нямаше настроение. — Можем ли да разговаряме тук?

— Стаята е на наше разположение — отвърна Джуди. — Говорих със собственика.

— Ами дежурния оператор? — попита Рейнхарт.

— Говорих и с него. Знае какво трябва да прави и ще си държи устата затворена.

Рейнхарт се обърна към Флеминг:

— Как е Маделин Донеи?

— Ще се спасят — и тя, и момчето. Ензимът действа.

— Е, да благодарим на бога за тая новина. — Рейнхарт разкопча палтото си. Не изглеждаше зле след пътуването — навярно активните действия го освежаваха. Най-потиснат от всички бе Осборн.

— Какво искате да направите с компютъра? — попита той Флеминг.

— Ще се опитам да го оправя или...

— Или какво?

— Ето това искаме да открием. Или е бил програмиран да причинява зло, или нещо е объркан. Или е програмиран да работи така, както сега, или нещо се е повредило. Аз смятам, че е първото; винаги съм го мислил.

— Все не можете да го докажете.

— Ами Донеи?
— Трябва ни нещо по-убедително.
— Осборн ще отиде при министъра — намеси се Рейнхарт. —
Ако е необходимо, ще стигне до министър-председателя. Нали?
— Стига да имам доказателства — рече Осборн.
— Ще ви ги дам! Снощи той се опита да ме убие.
— Как?
Флеминг им разказа случилото се.
— Накрая я принудих със сила да ми каже истината. Трябва да
опитате някой път... тогава ще повярвате.
— Нужни са научни факти.
— Тогава ми дайте няколко часа с компютъра. — Той погледна
към Джуди. — Донесе ли ми пропуск?
Тя извади три пропуска от чантата си и им ги раздаде.
Флеминг прочете своя и се ухили:
— Значи съм чиновник от министерството? Невероятно, но факт!
— Заради това зложих доброто си име — обади се тъжно
Осборн. — Става дума само за подробен преглед на компютъра без
каквато и да е намеса и работа с него.
Усмивката на Флеминг помръкна:
— Значи искате да ми вържете ръцете?
— Разбирате ли какъв риск поемам? — попита Осборн.
— Риск! Трябваше да бъдете на мое място снощи.
— Да беше така, поне щях да съм по-сигурен как стоят нещата.
Страната, млади момко, зависи от този компютър...
— Който направих аз!
— За нас той може да има по-голямо значение от парната
машина, от атомната енергия или от каквото и да било друго.
— В такъв случай е още по-важно... — започна Флеминг.
— Зная! Нямам нужда от наставления! Смятате ли, че изобщо
щях да бъда тук, ако не вярвах, че е важно, и ако не ценях мнението ви
твърде високо? Но си има начини и начини.
— Знаете ли някой по-добър начин?
— За такава проверка — не. Но това е най-много, което може
да се направи. Човек на моя пост... с моето положение...
— Какво е вашето положение? На най-благородния от всички
римляни, така ли?

Осборн въздъхна.

— Имате си пропуск.

— Получи, каквото искаше, Джон — каза Рейнхарт.

Флеминг вдигна куфара и го постави на масата. Отвори го, извади тъмно поизносено палто, черна мека шапка и дипломатическо куфарче и се преоблече за ролята си. За тъмна нощ дрехите ставаха, но никак не му подходдаха на физиономията.

— Приличаш повече на плашило, отколкото на държавен чиновник — рече Рейнхарт с усмивка.

Джуди едва се сдържа да не се разкикоти.

— Ако си с мен, няма да те разглеждат много старателно.

— Даваш ли си сметка, че за това може да те разстрелят? — нежно ѝ каза Флеминг.

— Няма, стига да не ни разкрият.

Това любезничене не се понрави на Осборн: ако прикриваха напрежението си по този начин, той не можеше да се досети, защото сам бе прекалено напрегнат.

— Хайде да вършим, каквото ще вършим. — Той дръпна ръкава на палтото си, за да види колко е часът.

— Трябва да чакаме, докато се стъмни и дневната смяна си отиде — каза Джуди.

Флеминг бръкна под палтото си и измъкна шишето.

— Какво ще кажете да пийнем за успеха на акцията?

Когато стигнаха лагера, вече валеше силно — не кротък и гъст сняг, а виелица от хапещи заледени частички, които северният вятър бръскаше. Двата патрули пред сградата на компютъра бяха вдигнали яките на шинелите си, въпреки че стояха на завет във входа. Те надничаха иззад бялата завеса на снега към тъмнината, където се очертаха четирите приближаващи се силуета. Джуди ускори крачка и показа пропуските, докато тримата мъже стояха по-назад.

— Добър вечер. Това е групата от министерството.

— Да, мис. — Единият от патрула с лейтенантски нашивки на шинела отдаде чест и разгледа пропуските.

— Всичко е наред — каза той и ги върна.

— Има ли някой вътре? — попита Джуди.

— Само дежурният оператор.

— Ще се задържим няколко минути — каза Рейнхарт, като се приближи.

Войниците отвориха вратата и се отдръпнаха, а Джуди влезе, следвана от Рейнхарт, Осборн и Флеминг, който вървеше между двамата.

— Ами момичето? — попита Рейнхарт, когато се отдалечиха по коридора.

— Тази вечер не е дежурна — отвърна Джуди. — Погрижихме се за това.

Коридорът бе дълъг, завиваше два пъти надясно, а вратите към залата се намираха в дъното му, далече от главния вход. Когато Джуди отвори едната и ги въведе вътре, те се озоваха в празната, обляна в светлина зала, където имаше само един млад мъж, седнал пред пулта с книга в ръка. Щом влязоха, той стана.

— Здравей — обърна се младият мъж към Джуди. — Нормално ли мина?

Беше най-младият помощник. Явно положението го забавляваше.

— По-добре вземете пропуските си. — Джуди върна пропуските на Рейнхарт и Осборн, а този на Флеминг подаде на оператора.

Флеминг свали меката шапка и я нахлупи на главата на младежа.

— Такива носят големците.

— Не е нужно сега да разиграваме театър — обади се Осборн, докато неспокойно наблюдаваше вратата, а операторът бе издокаран с палтото и дипломатическото куфарче на Флеминг. Дори с вдигната яка бе съвсем ясно, че това не е човекът, влязъл преди малко, но, както каза Джуди, в такава нощ не се виждаше хубаво, а в нейно присъствие щяха само да ги преброят, без да ги проверяват.

Щом младежът бе готов, Осборн отвори вратата.

— Разчитаме на вас да постъпите както трябва — рече той на Флеминг. — Имате ли готов материал за проверката?

Флеминг извади познатия бележник и ги изчака да си тръгнат.

— Ще се върна — каза Джуди. — Веднага щом ги изпратя.

Флеминг погледна изненадано.

— Не е необходимо.

— Съжалявам — рече му Осборн. — Това е едно от условията.

— Не желая никой.

— Не ставай глупав, Джон — обади се Рейнхарт и излязоха.

Той приближи до пулта за управление и се вторачи в него, като хихикаше от напрежение, после се залови за работа — започна да въвежда числата от бележника си. Почти бе привършил, когато Джуди влезе.

— Какво правиш? — попита тя. Също бе напрегната, въпреки че изпита облекчение, след като изведе съучастниците навън.

— Опитвам се да го съсипя. — Той внесе последната група числа. — За начало става оная същата закачка с името.

На компютъра му трябваха няколко минути, за да реагира, после лампичките на дисплея започнаха яростно да проблясват. Двамата зачакаха да чуят тракането на принтера, но вместо него чуха стъпки, които приближаваха по коридора. Джуди стоеше като закована на едно място, парализирана, докато Флеминг не я хвана за ръката и не я вмъкна в тъмната лаборатория, откъдето можеха да виждат през полуотворената врата, без да ги забележи никой. Стъпките спряха до входа на отсрещната страна на залата. Те видяха как някой натисна дръжката на една от вратите, после тя се отвори и Андре влезе в залата.

Джуди тихо ахна, но бръмченето на компютъра заглуши звука, а Флеминг предупредително я стисна за ръката. От мястото си можеха да видят как Андре затваря вратата и бавно се приближава към рафтовете с контролна апаратура. Проблясването на лампичките и бръмченето на компютъра, изглежда, я стъписаха и тя замръзна на място на няколко сантиметра от контролното табло. Носеше стар сив анорак със свалена качулка и изглеждаше много красива и непреклонна под голите електрически крушки; лицето ѝ обаче бе напрегнато и след няколко минути устата и слепоочията ѝ започнаха да потръпват поради растящото нервно напрежение. Тя се приближи към таблото бавно и без желание, после отново спря, като че ли предусещаше някаква бурна реакция от негова страна — позна признаците и въпреки това сякаш бе хипнотизирана от машината.

Сега лицето ѝ лъщеше от пот. Тя направи още една крачка напред и бавно вдигна ръце към терминалите. При цялата си омраза към Андре Джуди изпита болезнено желание да отиде при нея, но Флеминг я задържа. Пред очите им момичето се протегна бавно и страхливо и докосна контактните дискове.

Първият ѝ вик и писъкът на Джуди прозвучаха едновременно. Флеминг запусти с ръка устата на Джуди, но виковете на Андре не преставаха — със спадането на напрежението преминаха в скимтене, после отново се засилваха, когато то се увеличаваше.

— За бога! — извика Джуди в шепата на Флеминг. Тя се заизвива, за да се изплъзне от ръцете му, но той я държи здраво, докато виковете престанаха и машината, вероятно усетила, че Андре не реагира повече, я освободи от хватката си и тялото се свлече на пода. Джуди се отскубна със сила и изтича към нея, но този път нямаше нито стонове, нито дихание, нито какъвто и да било признак на живот. Очите, в които надникна Джуди, бяха изцъклени, а долната устна бе увиснала безжизнено.

— Мисля, че е мъртва — изрече някак не на място Джуди.

— Ти какво очакваше? — Флеминг приближи откъм гърба ѝ. — Нали видя какво беше напрежението? Това се случи, защото тя не можа да се отърве от мен — защото парирах действията ѝ. Горкото дяволче! — Той погледна към сгърченото тяло в сива изцапана дреха и в погледа му проблясна жестокост. — Следващия път ще се справи по-добре. Ще сътвори нещо, до което няма да можем да се докопаме.

— Освен ако откриеш какво не му е наред.

Тя се извърна, взе бележника на Флеминг и му го подаде.

Той го дръпна от ръката ѝ и го захвърли в другия край на залата.

— За това е твърде късно! Нищо му няма! — Той посочи свитата фигура на момичето. — Това е единственият отговор, който ми трябва. Утре компютърът ще поиска нов експеримент, вдругиден също, в по-други ден...

Той рязко се отправи към алармената система и таблото с бушоните, които се намираха до двойната врата, хвана кабелите с две ръце и ги дръпна. Те поддадоха, но не се скъсаха, тъй че той опря крак на стената и дръпна назад с всички сили.

— Какво правиш?

— Ще го довърша. Сега е моментът, може би единствената възможност. — Той дръпна отново кабелите, после се отказа и посегна към една пожарникарска бравичка, която висеше на стената до тях. Джуди изтича към него.

— Не! — Тя сграбчи ръката му, но той я блъсна и като се извъртя, преряза кабелите с бравичката, после рязко се обърна и се

огледа наоколо. Дисплейното табло още просветваше бързо, той отиде до него и го разби с брадвата.

— Полудя ли? — Джуди отново хукна към него и като хвана брадвичката за дръжката, опита се да му я вземе.

Той я изтръгна от ръцете ѝ.

— Пусни я! Казах ти да стоиш настрана от тая работа!

Тя се втренчи в него и осъзна, че почти не го познава: лицето му лъщеше от пот като на момичето и бе сгърчено от ярост и непоколебимост. Едва сега тя разбра какво е имал наум през цялото време.

— Винаги си искал да го направиш!

— Налага се!

Той стоеше с брадвичката в ръце и внимателно се оглеждаше наоколо и тя разбра, че трябва да се добере до изхода преди него; но Флеминг я изпревари, опря гръб на вратата с все същата решителна физиономия и невесела усмивчица. Сега Джуди наистина си помисли, че е полудял. Протегна ръка за брадвичката и му заговори като на дете:

— Моля ти се, Джон, дай ми я. — Тя се сви, като чу смеха му. — Ти обеща.

— Нищо не съм обещавал. — Той здраво стисна дръжката с една ръка, а с другата заключи вратата след себе си.

— Ще викам — каза тя.

— Опитай. — Той пусна ключа в джоба си. — Няма кой да те чуе.

И като я блъсна настрана, той решително се отправи към помещението на паметта, отвори най-близкото чекмедже и нанесе удар. При нарушаването на вакуума последва слаба имплозия.

— Джон! — понечи да го спре тя, когато той посегна към следващото чекмедже.

— Знам какво правя — рече той, докато го отваряше и замахна с брадвичката. Разнесе се още една слаба имплозия. — Да не мислиш, че някога ще ми се отдаде друга такава възможност? Искаш ли да излезеш оттук и да крещиш? Ако смяташ, че греша, върви! — Той я погледна право в очите спокойно и трезво и бръкна в джоба си за ключа. — Ако искаш, доведи наказателния взвод; нали това ти е любимото занимание. Или може би вече ти е минало през ума, че

върша точно каквото трябва? Това, което иска Осборн? Точно каквото трябва.

Той ѝ подаде ключа, но по някаква необяснима причина тя не го взе. Почака я доста време да вземе решение, после върна ключа в джоба си, обърна се и се захвана с другите чекмеджета.

— Караулът ще чуе.

Разбрала, че въпреки всичко той не е луд, тя се почувствува като негова съучастница. Пазеше на вратата, докато той се справяше със съоръженията, като кълцаше, разбиваше и превръщаше сложната машинария и милионите електронни клетки в купища отпадъци по пода, по металните шкафове и зад счупените витрини на рафтовете. Тя нямаше сили да гледа всичко това, но сред шума от трошенето и чуденето се ослушваше дали по коридора не се задава някой.

Нищо не ги смуги. Навън снежната буря, невидима и нечува тук, в закътания център на сградата, вилнееше и прикриваше бурята, която бушуваше вътре. Отначало Флеминг действуваше методично, но работата беше страшно много и той започна да чупи все по-бързо и по-бързо, но усети, че се изморява, докато накрая само отчаяно въртеше брадвичката наляво-надясно, останал без дъх, заслепен от стичащата се по челото му пот. Той изпочупи всичко наоколо, докато стигна отново до пулта за управление и разби и него.

— Ето ти, кучи сине — почти изкрещя той, — и още, и още!

Отпусна брадвичката на пода и опря ръка на дръжката ѝ, за да си поеме дъх.

— Какво ще стане сега? — попита Джуди.

— Ще се опитат да го построят отново, но няма да знаят как.

— Разполагат със съобщението от Космоса.

— Вече не се излъчва.

— Ще използват оригинала.

— Няма. Няма да имат нито оригинала, нито кода, нищо, защото всичко е тук. — Той посочи една масивна метална врата в стената зад пулта за управление, после отново размаха брадвичката и заудря по пантите. Нанасяше удар след удар, но без резултат. Джуди стоеше наблизо, изтръпнала от напрежение, а звънтенето на метала сякаш се носеше из цялата сграда, макар че никой не го чу. След дълго Флеминг се отказа и пак се облегна задъхан на брадвичката. Сега компютърът и

момичето бяха еднакво неподвижни и безжизнени и в залата бе свършено тихо.

— Ще трябва да намерим ключ — каза Флеминг. — Къде има?

— В кабинета на майор Куодринг.

— Но това е...

Тя потвърди опасенията му.

— Кабинетът се охранява денонощно. Ключът се пази в сейф.

— Трябва да има и друг.

— Няма. Това е единственият ключ.

Джуди се опита да измисли нещо друго, но не успя. Доколкото знаеше, никой, дори Гиърс, нямаше дубликат от ключа. Отначало Флеминг не й повярва, но после мигновено се вбеси. Развъртя брадвичката и се нахвърли яростно върху вратата, нанасяйки удар след удар, докато накрая едва стоеше на крака от изтощение и когато най-после се отказа, той се тръсна в онова, което до преди малко бе представлявало кресло пред пулта за управление. Дълго седя, мисли, умува.

— Защо, по дяволите, не ми каза? — изрече накрая той.

— Ти не ме попита. — Неговата ярост и лошото предчувствие я караха да трепери и тя се владееше с голямо усилие. — Никога не си ме питал. Защо не ме попита? — Тя се постара да говори разумно и да престане да трепери. — Ще го вземем по някакъв начин. Ще измисля нещо още рано сутринта.

— Твърде късно. — Той тръсна глава и впи очи в проснатото на пода тяло. — „Всичко, което правиш, може да се предвиди“ — ето какво каза тя. „Не можеш да измислиш нищо, което да не бъде...“ Не можем да победим.

— Осборн ще ни помогне да вземем ключа или ще измислим нещо — рече Джуди, — но сега да се махаме оттук.

Тя намери палтото и шала на оператора, облече Флеминг, уви го и го изведе от сградата.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

АНИХИЛАЦИЯ

Беше много късно, когато се върнаха в кафенето. Снежната виелица натрупваше преспи по северната стена; в задната стаичка седяха Рейнхарт и Осборн, сгушени в палтата си и тъжно и разсеяно играеха шах на малка шахматна дъска.

Флеминг се чувствуваше прекалено объркан, за да се защити. Той остави обясненията на Джуди и седна прегърбен на един от твърдите столове, докато Рейнхарт задаваше въпроси, а Осборн произнесе дълга тирада, изразяваща безнадеждност и презрение.

— Как посмяхте да ме въвлечете в тая история? — Бяха изчезнали и последните следи от обичайната му вежливост. При цялото си дипломатическо образование и възпитание той бе направо потресен. — Съгласих се да участвувам единствено с надеждата, че ще осигурим доказателства за министъра. Но това ще е краят както на неговата, така и на моята кариера.

— И на моята — въздъхна Рейнхарт. — Макар че бих я пожертвувал с удоволствие, ако машината е унищожена.

— Но не е — възрази Осборн. — Той дори не е успял да доведе докрай и тая работа. Ако оригиналното съобщение от Космоса е недокоснато, те ще построят нов компютър.

— Аз обърках всичко — рече Флеминг. — Можете да обвините мен. Ще си отнеса последствията.

Осборн укорително се обади:

— Това няма да ни отърве от затвора.

— А-а, ето какво ви безпокои. Ами ако построят наново машината, ами следващото създаване; а хватката, от която няма да можем да се измъкнем?

— Нищичко ли не можем да направим? — попита Джуди.

Всички погледнаха с последна надежда към Рейнхарт. Той проследи случилото се с най-големи подробности, все едно че проверяваше изчисления, но в края на краищата стигна до задънена

улица. Нямаше никаква надежда да намерят ключ до сутринта, а дотогава Гиърс щеше вече да знае за станалото и всичко щеше да започне отначало. За тях сега нямаше никакво съмнение, че теориите на Флеминг са безпогрешни: важното бе, че с действията си той бе провалил всичко.

— Единственият шанс — рече Рейнхарт — е Осборн да се върне в Лондон с първия влак и когато новината се разчуе, да се прави на изненадан.

— Е, и къде съм бил в това време? — попита Осборн.

— Дошли сте, направили сте кратка проверка и сте си отишли. Другото се е случило по-късно и ето ти цялата истина — нямало е откъде да знаете за случилото се.

— Ами „чиновникът“, когото съм довел?

— Той е излязъл с вас.

— А кой е бил той?

— Ще намерите някой, на когото можете да се доверите. Сплашете го или го подкупете, за да каже, че е дошъл с вас от Лондон и сте си тръгнали заедно. Трябва да сте чист и да запазите влиянието си. Ако можем, всички трябва да останем чисти. Както казва Джон, те ще го построят отново и ще се нуждаят от съветите на поне един от нас.

— Кой тогава е унищожил компютъра? — попита Флеминг.

Професорът се подсмихна доволно.

— Момичето. Ще приемат, че е откачила, обърнала се е срещу него и е загинала случайно, докато е разбивала компютъра, от ток с високо напрежение или по-късно, потресена от деянието си, което я е докарало до лудост. Изобщо да решават каквото искат. Така или иначе тя е мъртва, значи не може да отрече нищо.

— Сигурен ли сте, че е мъртва? — попита Осборн Флеминг.

— Да не искате да видите трупа?

— Питайте мен — с горчивина рече Джуди. — Всички умират пред очите ми.

— Добре. — Флеминг се надигна и се обърна към Рейнхарт. — А какво сме направили ние с Джуди в това време?

Професорът отвърна незабавно:

— Не сте били там. Доколкото е известно, ние оставихме оператора и мис Адамсън вътре. Те са излезли заедно, а всичко се е

случило след тяхното излизане.

— Това няма да мине — каза Осборн. — Ще има разследване, и то какво...

— Не можем да измислим нищо по-добро. — Рейнхарт леко потрепери. — Откъдето и да го погледнеш, все е каша.

Те седяха около масата, облечени с палтата си, като четири сенки на някаква призрачна трапеза и чакаха да мине нощта и снегът да спре.

— Смятате ли, че снегът ще забави влаковете? — попита след малко Осборн.

Рейнхарт наклони глава на една страна и се заслуша във воя на бурята.

— Не бих казал. Струва ми се, че малко по малко започва да утихва. — Той насочи вниманието си към Флеминг. — А, ти, Джон?

— Ние с Джуди ще се върнем с колата в лагера. Преди малко, когато идвахме насам, пътят беше проходим.

— Тогава по-добре тръгвайте веднага — каза Рейнхарт. — Правете се, че се връщате от разходка и се прибирайте право в стаите си. Не сте виждали нищо и никого.

— Ама че нощ за разходки! — Флеминг унило се изправи и ги изгледа поред. — Съжалявам, наистина съжалявам.

Караше слепешком в снежната виелица; Джуди току изтриваше предното стъкло, но бурята взе да утихва. Флеминг остави Джуди пред бунгалото ѝ и се отправи към своето. Беше толкова уморен, че не му се излизаше от колата. Отдавна бе минало полунощ и лагерът спеше като мъртъв под снежния саван. Като отвори вратата, бунгалото му се стори по-тъмно от всякога поради контраста със снежната покривка навън. Пипнешком затърси ключа за осветлението и щом го докосна, нечия бинтована ръка похлупи неговата.

За миг той бе обзет от дива паника, после блъсна ръката и светна.

Там стоеше Андре, държеше бинтованата си ръка с другата, стенеше и бе смъртно бледа и съкрушена, ала жива. Той се вторачи в нея, после затвори вратата и отиде до прозореца да дръпне пердетата.

— Седни и протегни ръце. — Флеминг взе бинтове и тубичка мехлем от един шкаф и започна бавно и внимателно да сваля грубо направените превръзки. — Мислех, че не си жива — рече той, докато работеше. — Видях какво беше напрежението.

— Видя ли? — Тя седеше на леглото, протегнала ръце към него.

— Да, видях.

— Значи си бил ти?

— Да, с една брадвичка. — Той погледна бледото ѝ обгорено лице. — Ако ми беше минало през ум, че в теб е останала искрица живот...

— Щеше да довършиш и мен — каза тя вместо него без всякаква злоба, сякаш съобщаваше някакъв факт. После за миг затвори очи от болка. — Моето сърце е по-силно от... човешкото. Не е лесно да ме извадят от строя.

— Кой ти превърза ръцете?

— Аз сама.

— На кого си казала?

— На никого.

— Никой ли не знае за компютъра?

— Така мисля.

— Защо не им каза? — Удивлението му растеше с всеки изминал миг. — Защо дойде тук?

— Не знаех какво ще стане... какво е станало. Когато дойдох на себе си, не можех да мисля за нищо друго, освен за болката в ръцете. После се огледах и видях, че всичко е в развалини.

— Можеше да извикаш патрула.

— Не знаех какво да направя... няхах никакви указания. Без компютъра се чувствувах загубена. Знаеш ли, че е напълно повреден?

— Знам.

Очите ѝ пламтяха върху бледото лице.

— Мислех само как да те намеря. И за ръцете си. Превързах ги и дойдох тук. На патрула не казах нищо. А като не те намерих, зачаках. Какво ще стане сега?

— Ще го построят отново.

— Не!

— Нима не искаш? — попита учудено той. — Какво стана с „висшата ти цел“... — с вашата по-висша форма на живот?

Тя не отговори. Когато Флеминг я превърза, очите ѝ се притвориха от болка и той видя, че я тресе.

— Страшно ти е студено, нали? — рече той, като пипна челото ѝ. Издърпа пухения юрган от леглото си и го наметна върху раменете ѝ. — Стой така.

— Значи смяташ, че ще го построят отново?

— Сигурен съм. — Флеминг намери бутилка уиски и наля две чаши. — Сега изпий това наведнъж. Мен няма да ме потърсят за помощ, но имат теб.

— Ще ме принудят да направя това? — Тя отпи мъничко от уискито и му хвърли пламтящ тревожен поглед.

— Нима трябва да те принуждават?

Тя се усмихна едвам.

— Когато видях разбития компютър, бях много доволна.

— Доволна ли? — попита той между две глътки.

— Почувствувах се свободна. Почувствувах се...

— Като гръцката Андромеда, когато Персей счупил веригите ѝ?

Тя не беше толкова сигурна. Подаде му чашата си.

— Когато компютърът работеше, аз го мразех.

— Ти ли? Ти мразеше нас.

Тя поклати глава.

— Мразех машината и всичко, свързано с нея.

— Тогава защо?...

— Защо хората се държат по този начин? Защото са принудени! Ръцете им са вързани от това, което наричат логическа необходимост... работата, семейството, страната си. Да не мислиш, че тези връзки са емоционални? Най-здравата връзка, която не можете да скъсате, е вашата логика. Аз зная това. — Гласът ѝ затрепера и зазвуча несигурно. — Аз правех онова, което трябваше да правя, а сега мозъка го няма и не знам какво... Не знам.

Флеминг седна до нея.

— Това можеше да ми го кажеш и по-рано.

— Казвам ти го сега. — Тя го погледна право в очите. — Дойдох при теб.

— Вече е твърде късно. — Флеминг сведе поглед към бинтовете върху ръцете ѝ, мислейки за белезите, които тя все още носеше по волята на машината. — Нищо на света няма да им попречи да я построят отново.

— Но те не могат да го направят без проекта.

— Той все още съществува.

— Ти не?... — Дори да се беше съмнявал в предишните ѝ изявления, сега покрусата в гласа и погледа ѝ не остави никакво

съмнение.

— Не можах да разбия сейфа, а единственият ключ е у Куодринг. Тя затършува в джоба на анорака си.

— Аз имам ключ.

— Казаха ми, че само Куодринг има.

Тя извади ключа и потръпна, когато превръзките ѝ се закачиха за капака на джоба.

— И аз имам, но никой друг не го знае. — Тя му го подаде. — Можеш да отидеш и да го довършиш.

Беше така лесно и така невъзможно: това бе едничкото нещо, от което той имаше нужда, но сега бе невъзможно да се върне в сградата на компютъра, да довърши започнатото.

— Ще трябва да отидеш ти — каза той.

Тя се сгуши в юргана, но той го отметна и я хвана за раменете.

— Ако наистина го мразиш, ако наистина искаш да бъдеш свободна, трябва само да влезеш в сградата, да отключиш сейфа и да извадиш оригиналното съобщение — то е на магнетофонна лента; моите изчисления, които са на листове, и програмата, която е на перфокарти. Подпали всички листове и когато хартията се разгори хубаво, можеш да хвърлиш в огъня и магнетофонните ролки. Огънят ще изтрие записа. После бързо ще се измъкнеш навън.

— Не мога.

Той я разтърси и Андре простена от болка.

— Трябва да го направиш!

Гореше от възбуда, без дори да се замисли за последиците, които очакваха и двамата и за съдбата на всички сега, когато тя бе жива; виждаше само най-важното, единственото разрешение.

— Можеш да минеш спокойно покрай патрула. Ще ти трябва това, за да скриеш превръзките. — Той извади от чекмеджето си чифт шофьорски ръкавици и започна да ги нахлузва на ръцете ѝ.

— Моля те, недей! — Тя потрепери, когато ръкавиците докоснаха превръзките, но той ѝ ги сложи много бавно и внимателно.

— Можеш да запалиш огъня на пода. Ще ти дам кибрит.

— Не ме пращай там. Не ме пращай, моля те! — Очите ѝ горяха от страх и въпреки изпитото уиски лицето ѝ бе все още бледо от изтощение. — Не мога да го направя.

— Можеш. — Той напъха кибрита в джоба ѝ и внимателно я побутна към вратата. Отвори я и пред тях се появи бялата земя и черната нощ. Снегът бе спрял и вятърът бе утихнал. Светлините на лагера проблясваха студено и сред снега се открояваха тъмните очертания на сградите със заснежени покриви.

— Ще се справиш! — каза той.

Тя се поколеба и Флеминг я хвана за ръката. След миг Андре закричи през снега към сградата на компютъра. Флеминг я придружи донякъде. Когато приближиха патрула, той лекичко я потупа по рамото.

— Успех! — рече и неохотно се отправи към бунгалото си. Температурата бе спаднала и беше страшно студено. Усети, че целият трепери, тъй че затвори вратата, дръпна настрани пердетата и приседна, за да наблюдава оттам. До този момент усилията, положени през изтеклите няколко часа, не му се бяха отразили, но докато стоеше и чакаше, вълните на умората го заляха. Жадуваше да си легне в леглото, да заспи и като се събуди, да открие, че всичко е свършило: опита се да си представи какво прави момичето, да обмисли възможните последици и крайния резултат, но мисълта му не можеше да се откъсне от събитията през тази нощ и от образа на бледата фигурка, крачеща в снега.

Отгоре на всичко не можеше да се стопли. Пусна електрическия радиатор и си наля още малко уиски. Как му се искаше да не бе злоупотребявал по-рано с пиенето, та сега уискито да му подействува. Кроеше разни планове за Джуди и себе си, стига изобщо да се измъкнеха от тая история. Той чакаше, облегат на рамката на прозореца, гледаше ненарушения покой на нощта и му се струваше, че е минало безкрайно много време.

Към три часа започна да вали отново — нямаше виелица; снегът падаше тихо и непрестанно, а лампите, които светеха през цялата нощ, поставени на всевъзможни места из лагера, помътняха зад снежната завеса. Доста време не беше сигурен дали това, което вижда на светлината на лампата до сградата на компютъра, е дим или просто снежен прах: после чу аларменият звънец и възбудените викове на патрула. Флеминг вдигна яката на палтото си и отвори прозореца — сега можеше да вижда и да чува по-ясно. Това несъмнено бе дим.

Неудържимо му се прииска да се втурне навън и сам да види какво се е случило, да намери момичето и да попречи на гасенето на

пожара, но знаеше, че не може да направи нищо, освен да разчита на суматохата и тъмнината, които ще осигурят достатъчно време и за огъня, и за момичето. Ако се съдеше по кълбата дим, досега залата на компютъра сигурно приличаше на преизподня и имаше реална възможност да изгори всичко, в това число и самата Андре. Измъчваха го противоречиви чувства: разбира се, искаше да я отстрани и въпреки това мисълта, че лично той я бе изпратил на смърт, не му бе идвала наум. Една част от него искаше тя да живее и той се почувствува изключително отговорен за живота ѝ. Трите четвърти от Андромеда или каквото беше там бе живо същество — с чувства, възприятия и страхове, създадено с негова помощ и сега, когато бе прекъсната връзката между нея и разума, който я бе ръководил, тя се намираще в преддверието на ада и той единствен можеше да ѝ протегне ръка и да я спаси. Ако, разбира се, не беше вече мъртва.

Изведнъж сирената на лагера зави скръбно и зловещо и сякаш всичките лагерни светлини блеснаха изведнъж и затанцуваха в снежната мъгла. Ведно със сирената се чу бръмченето на запалени мотори, а от покрива на сградата на охраната изскочи белият лъч на прожектор и бавно зашари из лагера.

Той си представи как вълната на тревогата и командите залива като прилив базата: телефонното обаждане на патрула в сградата на охраната, на командира на охраната до Куодринг, на дежурния офицер до патрулите от охраната, до стрелковия взвод, до граничната отбрана, обаждането на Куодринг до Гиърс, на Гиърс вероятно в Лондон на някой спящ министър и в щаба на военната област, чийто командущ се измъква от леглото по пижама, за да даде ход на предвижданията в случай на саботаж мерки.

Напрегна очи, за да види какво става зад снежната завеса и ругаеше сирената, която заглушаваше всички останали звуци. Покрай бунгалото му с дрънчене префуча пожарникарска кола и в светлината на фаровете ѝ и на прожектора се откриха тичащи силуети на хора с шинели, които се закопчаваха тичешком, на войници с пистолети и автомати. Покрай бунгалото мина още един камион — ландроувър с радарен скенер, който се въртеше на покрива му, после светлините се изгубиха и сирената замря, чуваше се само глъчка и се виждаха движещи се фигури, които снежната пелена почти скриваше. Миг по-късно блесна втори прожектор, който освети ярко пространството

между жилищата и служебните сгради, където беше и сградата на компютъра, и през осветеното пространство префуча още една кола. Беше открит джип и Флеминг ясно видя Куодринг — седнал до шофьора, той говореше по полевия телефон. Пред джипа пробяга самотна фигура и за част от секундата му се стори, че е момичето, но после видя, че е Джуди, наметната с палто, с разпилени коси. Джипът спря, Куодринг ѝ каза няколко думи, после шофьорът даде газ, а Джуди притича до бунгалото на Флеминг.

Без да почука, тя блъсна вратата и с безумен поглед огледа стаята, преди да го види.

— Какво стана? — задъхано изрече тя.

Той отговори, без да се обръща:

— Тя го направи. Андре го направи. Това, което гори, е кодът.

— Андре? — Джуди приближи до него, без да проумява нищо.
— Но тя е мъртва.

Нямаше много време за обяснения, но той ѝ разказа някои неща, докато тя стоеше до него, впила поглед навън.

— Мислех, че си ти — изрече тя, схващайки само част от казаното. — Както и да е, слава богу!

— Какво ти нареди Куодринг? — попита той.

— Каза да го чакам тук.

— Открил ли я е?

— Не знам. Мисля, че той не знае нищо. Даваше заповеди на патрулите да разчистят терена на базата и ако някой не се подчини, да стрелят без предупреждение.

Викове и шумът на движещите се коли позаглъхнаха; каквото и да ставаше, ставаше в другия край на лагера. Стълбът дим бе по-широк и по-гъст от преди и в центъра му проблясваше огнен език, който се виждаше съвсем ясно сред белите лъчи на прожекторите. Флеминг и Джуди безмълвно гледаха и слушаха, после сред бъркотията пред тях изтрещя пистолет, последва втори, трети изстрел.

Флеминг се вцепени.

— Дали това означава, че са я открили? — попита Джуди.

Той не отговори. Сега пространството пред бунгалото бе пусто. Лъчът на прожектора, който се бе отместил в друга посока, се насочи пак насам замъглен и тънък. В началото всичко бе неподвижно с изключение на падащия сняг. После в тази ничия територия се появи

малка фигурка, бледа и залитаща, която се измъкна с несигурни движения от сенките между две сгради.

— Андре! — прошепна Джуди.

Момичето залиташе и тичаше без посока. Влезе в обсега на прожектора, спря за миг, примижа, после отскочи назад. Изглежда, войниците, които насочваха прожектора, не я забелязаха, но наблизо се чу друг изстрел и един куршум изсвири между сградите. Джуди сграбчи ръката на Флеминг.

— Ще я убият!

Той се освободи и изтича към вратата.

— Джон! Не излизай!

— Аз я изпратих! — Той взе мощното си джобно фенерче, което стоеше до леглото и излезе, без да се обърне. Джуди го последва, но той начаса потъна в тъмата зад снежната завеса между сградите.

Прикриваше се между бунгалата, докдето беше възможно, после затича през светлия сноп към тъмнината от другата страна. Този път войниците бяха нащрек, лъчът го улови и блесна в отсрещните постройки, но това само помогна на Флеминг. Докато тичаше, той успя да види момичето, притиснато до стената точно срещу него. Снегът се сипеше обилно, но той не спря да тича, докато не стигна до нея и като я дръпна силно, замъкна я зад ъгъла в тъмното.

Отначало тя не го позна; стояха облеgnати на стената и дишаха тежко. Той я подкрепяше с една ръка да не падне.

— Аз съм — рече Флеминг и като си спомни за шишето в джоба си, измъкна го и изля насила останалото уиски между устните ѝ. Тя се задави, преглътна с мъка, а после с усилие успя да се изправи на крака.

— Направих го — рече тя и макар да бе твърде тъмно, за да види лицето ѝ, той бе сигурен, че се усмихва.

— Как се измъкна?

— През един заден прозорец.

— Ш-т-т. — Той сложи пръст на устните ѝ и я притисна към себе си. В празното пространство, през което току-що бе притичал, шареше лъчът на прожектора, а група мъже във военни униформи мина на бегом; оглеждаха се на всички страни с готово за стрелба оръжие. Той се опита да измисли какво да направи. Да се върнат в бунгалото бе невъзможно, а да се скрият някъде в лагера, означаваше войниците да ги изненадат и да ги надупчат с куршуми, преди да имат време да

помислят. Дори да се предадяха, почти рискуваха живота си в тъмнината и суматохата. Струваше му се, че единствената им надежда е да изчезнат от лагера, преди да разсъмне и претърсването да премине в по-сигурни ръце.

От това място имаше един-единствен начин да се доберат до лагерната сграда, без да прекосяват осветеното от прожекторите пространство, а оттам щяха да стигнат до телената ограда над пътеката към скалите, която водеше към пристана в залива. Един спомен — един много далечен спомен — нахлу в паметта му и го завладя така, че всичките му мисли се насочиха към пристанището и някоя лодка. Той здраво прегърна Андре през кръста, за да я подкрепи.

— Хайде — рече Флеминг. Почти влачеше момичето по покритите със сняг пътеки между сградите, като криволичеше зад бунгалата и сменяше посоката, щом чуеше гласове. Изглеждаше невъзможно да не ги забележат след броени секунди, но снеговалежът ги криеше, а снегът под нозете им заглушаваше стъпките. Андре дишаше учестено, явно нямаше да може да ходи още дълго и той си спомни, че горе на скалите ще се намерят пред лагерната ограда — след смъртта на Бриджър охраната там бе подсилена и на вратата в близост до пътеката сигурно щеше да има патрул. Тази перспектива изглеждаше безнадеждна, но нещо дълбоко в съзнанието му го подтикваше да продължава и той упорито вървеше напред, а момичето, облегло се с цялата си тежест върху рамото му, се препъваше до него. В този миг той се сети какво точно търси.

Предишния ден бяха работили близо до скалите, разчиствайки място за нова сграда точно до оградата, и там имаше булдозер, който бяха оставили след приключване на работата. Сигурно моторът му бе много изстинал, за да запали, но пък, от друга страна, бе пригоден да издържа на открито през студените нощи и въпреки това да пали сутрин. Струваше си да опита, ако успееш да се доберат до него.

Самият той вече едва дишаше, когато стигнаха до последната от сградите и пред тях се разкри празно пространство от най-малко петдесет ярда, което трябваше да прекосят, преди да стигнат до тъмната сянка на булдозера. Той се облегна заедно с момичето на стената, обърната към морето, и с мъка пое големи глътки студен въздух. Не правеше никакъв опит да разговаря, пък и тя явно не очакваше подобно нещо от негова страна. Или му вярваше

безпрекословно, или бе прекалено изтощена, за да мисли, или и двете. Между тях и оградата мина моторизиран патрул — военен камион с прожектор, монтиран върху кабината, и смътните фигури на взвод войници в каросерията — после околността утихна.

— Сега! — каза Флеминг, като посочи напред, привдигна я и затичаха през покритата със сняг трева. Андромеда се препъна два пъти и последните двадесетина ярда той трябваше да я носи на ръце. Докато стигнат булдозера, главата и гърдите му щяха да се пръснат и когато я пусна, тя със стон се свлече на земята.

Флеминг се покатери на машината и се огледа. Очевидно никой не ги беше видял и само можеше да се надява, че ако моторът запали, ще го сбъркат с някой от патрулиращите автомобили.

Запали при първото превъртане на стартера и след няколко предпазливи оборота той го остави да боботи тежко и слезе, за да помогне на момичето да се качи. Отначало тя не помръдна.

— Хайде! — каза ѝ задъхан Флеминг. — Побързай! Вече сме на път.

Гласът ѝ се чу едва:

— Остави ме. Не се безпокой за мен.

Той я повдигна с труд и някак събра сили да я пхне в кабината до себе си.

— Сега се дръж здраво — рече той и я накара да се облегне на него.

До този момент патрулният камион сигурно бе изминал половината път около базата и отново приближаваше към тях. Вероятно Куодринг вече бе ходил до бунгалото му, за да вземе Джуди и знаеше, че Флеминг и Андре са побягнали. Вероятно залата на компютъра вече представляваше мека, димяща купчина от пепел и жарава, и съобщението от милиарди мили разстояние, както и всичко, започнало с неговото появяване, бе изчезнало завинаги. Всичко, което му оставаше да свърши сега, бе да измъкне момичето някъде, някак да се скрие и оцелее. Той се метна на седалката, натисна педала и превключи на скорост. При отпускането на педала булдозерът рязко потегли и почти затъна, но Флеминг натисна газта и зави тежко към оградата. През рамо видя приближаваща светлина, но бе твърде късно да спира. Той настъпи педала на газта и го задържа така, докато муцуната на булдозера се вряза в оградата. Теловете се огънаха и

шумно се скъсаха, веригите ги прегазиха, откри се отвор и те се озоваха право в средата на отвора.

Той изгаси мотора и влезе, като дърпаше момичето след себе си. Тежката грамада на машината стоеше до разкъсаната ограда, запушвайки я като тапа, а той и Андре се озоваха в снега навън. Внимателно я поведе към ръба на скалите и превит одве, прибяга зад близките храсти, които прикриваха горния край на пътеката към пристана. Светлините на приближаващия се камион ставаха все по-силни и той видя иззад храстите как осветиха булдозера. Беше силно заслепен от светлината и снега, за да види самия камион, и се страхуваше, че това е патрулната кола, пълна с хора. След това лъчите светлина се отклониха в друга посока и през поизтънялата снежна завеса той успя да види радарния камион душеше телената ограда със скенера си, който се въртеше ли, въртеше безнадеждно над кабината.

Хвана Андре за ръката и я поведе надолу по пътеката. След втория завой светна фенерчето и тръгна достатъчно бавно, за да може тя да го следва отблизо без негова помощ. Отнякъде бе събрала малко сили и не изоставаше, здраво хванала ръката му. На края на пътеката нямаше патрул и пристанът бе мъртвешки притихнал, чуваше се само тихият плисък на вълните. Струваше им се, че са на хиляди мили от лудницата над главите си и че това сякаш затруднява по-нататъшните им действия.

През зимата всички малки лодки бяха изтеглени и вързани на брега: само патрулният катер, нещо като малка моторна китоловна лодка, чийто мотор бе разположен в средата, бе на вода и се триеше о пристана, като проскърцваше ядно. Флеминг го беше използвал преди: през летните месеци, когато бе искал да се махне и да остане сам, и го позна с онова смесено чувство на любов и омраза, което жокоят изпитва към буен и упорит стар кон. Той избута Андре в катера, освободи надлъжните въжета и се засуети наоколо за манивелата. Не беше толкова лесно, колкото с булдозера: Флеминг въртя манивелата, докато по лицето му потече пот и разтопен сняг, и започна да го обзема отчаяние, че никога няма да може да съживи мотора. Андре се сгуши под един планшир, а снегът валеше върху тях и се топеше, като ги мокреше ведно с плискащата се в трюма вода. Андре не задаваше никакви въпроси, само от време на време тихичко стенеше, докато той се трепеше, задъхан въртеше ръждясалата манивела. Млъкна, но

продължаваше да върти, докато накрая, след като изкиха няколко пъти, моторът заработи.

Остави го да загрее, докато катерът се тресеше и едва-едва пърпореше, после включи на скорост и отвори дроселната клапа. Пристанът се отдалечи незабавно и те останаха сами сред празната чернота на водата. Флеминг никога преди не бе излизал в снежно време. Цареше приказно спокойствие. Снежинките се въртяха, сипеха се около тях и се топяха при допира с водната повърхност. Сега им се видя по-топло, тъй като се намираха в закътания залив.

Пред щурвала имаше малък компас — самият щурвал приличаше на волана на кола стар модел — и Флеминг го управляваше с една ръка, докато с другата осветяваше компаса. Без да се замисля особено, той знаеше местонахождението на острова и приблизителната скорост на течението. В това спокойно море се досещаше и за приблизителната скорост на катера и поглеждайки през няколко минути часовника си, можеше да пресметне горе-долу разстоянието. Преди го бе правил толкова често, та сега си помисли, че би могъл да стигне и със затворени очи. Надяваше се само да чуе пляска на вълните край островните скали, малко преди да връхлетят върху тях.

Той извика на Андре да отиде на носа на катера и да наблюдава, но отначало тя не му отговори. Флеминг не посмя да остави дори за малко щурвала и компаса.

— Ако можеш да се придвижиш напред, върви — извика отново той — и наблюдавай внимателно!

Видя я как бавно се промъква към носа.

— Вече сме наблизко — каза той някак обнадеждаващо.

Лодката напредваше трудно — още десет, двадесет, тридесет минути. Когато се отдалечиха доста от брега, попаднаха на леко вълнение и лодката започна да пропада и да се издига, но снегът спря и нощта вече не изглеждаше така непрогледно черна. Флеминг се запитва дали са се отдалечили достатъчно от скалистия бряг, за да не попаднат в обсега на нечий радар, а освен това се питаше какво ли става в лагера и какво ли ги очаква в тъмната празнота напред. Боляха го очите, гърба и главата — всъщност всичко го болеше — и непрестанно трябваше да мисли за изгорелите и пулсиращи от болка ръце на момичето, за да се чувства самият той по-добре.

След около четиридесет минути тя му извика. Той отпусна дросела и остави лодката да се плъзга бавно към тъмната грамада, която лежеше пред тях, а после завъртя щурвала така, че минаха успоредно на гладкия каменен бряг на острова. Продължиха много бавно, почти налучкваха посоката и се ослушваха за шума на разбиващите се пред тях вълни, докато десет минути по-късно каменната стена се сниши и те чуха тихия плисък на вълните по пясъчния плаж.

Флеминг приближи лодката до брега и като нагази до колене в ледената вода, пренесе момичето на пясъка. Сега небето просветляваше — не бе зората, а вероятно лунната светлина и той разпозна тесния отвор на пещерата, която бяха открили с Джуди в онзи ранен пролетен следобед, когато намериха документите на Бриджър. Беше тъжен, но и утешителен спомен: той някак съвсем безразсъдно си помисли, че би могъл да държи тук своите собствени документи.

Огледа се наоколо, за да избере място за почивка. Беше твърде студено, за да рискуват и да спят на открито, дори да можеха, така че той я поведе към входа на пещерата и навътре в тунела, който бяха проучвали с Джуди. Повече не можеше да води Андре за ръка, но продължи да върви бавно напред, като говореше през рамо, за да я окуражава.

— Чувствувам се като Орфей — промълви той на себе си. — Май започвам да обърквам легендите... по-рано беше Персей.

Бе замаян и от умора леко му се виеше свят, на два пъти сгрещи посоката в тъмните тунели. Търсеше високата зала, където бяха открили езерото, защото си спомняше, че пода ѝ е покрит с пясък, върху който можеха да си починат; след малко обаче разбра, че е объркал пътя. Обърна се, насочи лъча на фенерчето назад, за да каже това на Андре, но нея вече я нямаше там.

Обхванат от внезапна паника, той затича и се запрепъва по обратния път, като викаше името ѝ и осветяваше тунела от двете си страни. Ехото му отвръщаше зловещо и това бе единственият звук, като се изключи шумът на стъпките му по чакъла. На входа той спря и се върна отново. Това е абсурдно, рече си сам, защото не бяха навлезли толкова навътре. За първи път той изпита неприязън към момичето — чувство, съвсем лишено от логика; логиката обаче го интересуваше все по-малко. Когато отново слезе надолу в тунела, той забеляза, че има

повече разклонения, отколкото си спомняше: изглежда, това бе част от лукавото безумие на природата — тунелите се размножаваха тихичко в мрака. Той навлезе в няколко от тях, но трябваше да се връща, защото по една или друга причина ставаха непроходими — и тогава внезапно се намери във високата зала, която неизвестно как бе подминавал.

Спря и извика отново, а лъчът на фенерчето му бавно обходи залата. Разбира се, реши той, тя трябва да е някъде тук: не може да е продължила по-нататък в тъмнината — толкова е изтощена. Насочи фенерчето към земята и видя следи от обувките ѝ. Те го отведоха до средата на пещерата, където спря като закован и тръпка на ужас пробяга от главата до петите му. Последният отпечатък бе на самия ръб на скалистия бряг на езерото — върху водната повърхност до брега плаваше една от шофьорските му ръкавици. И нищо повече.

Така и не откри нищо. Бяха я научили на твърде много неща, но никога не я бяха учили да плува. Обзе го безгранична мъка и жалост; той прекара следващия час в налудничаво и безнадеждно претърсване на пещерата, а после уморено се върна на плажа, сви се между две скали и остана там до зазоряване. Не се страхуваше от съня; изпитваше по-силен, почти безумен страх от нещо неописуемо, което излизаше от отвора на пещерата — нещо несъкруσιμο, дошло от милиарди мили разстояние: нещо, което му бе проговорило за пръв път в една такава тъмна нощ като сегашната.

Не се случи нищо, а час-два след разсъмване откъм морето се появи военен катер. Флеминг не направи никакъв опит дори да помръдне, когато катерът стигна до острова и екипажът го завари да гледа втренчено вечно менящата се морска шир.

Източник: <http://www.bezmonitor.com> (през <http://sfbg.us>)

Редактор Иванка Савова
Консултант н.с. Инж. Пенчо Христов
Технически редактор Ирина Йовчева
Коректор Диана Петкова
Художник Ангел Домусчиев
Художник-редактор Веселин Христов
Английска, I издание
ЕКП 07/9536626331/5637-240-88
Издателски N 2651
Формат 84×108/32
Печатни коли 13,50
Издателски коли 11,34
Условно издателски коли 12,22
Дадена за набор на 23.XII.1987 г.
Излязла от печат на 30.07.1988 г.
Издателство „Христо Г. Данов“ — Пловдив
Печатница „Балкан“ — София
Цена: 2,10 лв.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.